

卐 શ્રી આનંદ-ચંદ્ર-હંસ-જૈન રત્નમાલા-રત્ન ચોથું 卐
શ્રી આદ્યપ્રતિકમણિસૂત્ર-યાને-શ્રી વંદિતસૂત્રાન્તર્ગત

卐 શ્રી 卐

હરિબલ મચ્છીનું અદ્ભૂત

ચરિત્ર

: તથા :

મહાપ્રભાવિક શ્રી નવસ્મરણ મૂલ

ચ...રિ...ત્રા...નુ...વા...દ...ક

પ. પૂ. ધ્યાનસ્થસ્વર્ગીત આગમોદ્ધારક આચાર્યદેવેશ શ્રી
આનંદસાગરસૂરીશ્વરજી મહારાજના પદ્મલંકાર માલવ-
દેશોદ્ધારક પૂ. આચાર્યદેવ શ્રી ચંદ્રસાગરસૂરીશ્વરજી
મહારાજના પરમવિનેય શાસનકંઠકોદ્ધારક પૂ.
મુનિરાજ શ્રી હંસસાગરજી મહારાજ.

અમદાવાદ માંડવીની પોળ નાગજી ભૂધરની
પોળવાળા બહેન કાન્તાબહેન કેશવલાલ ડુંગર-
શીના વર્ષીતપ નિમિત્તે વર્ષીતપવાળા ભાઈ-બહેનોને
ડુંગરશી કેવળદાસ તરફથી સપ્રેમ મિટ. સં. ૨૦૧૨ ના
વૈશાખ શુદ્ધ ૩ રવિવાર પાલીતાણા.



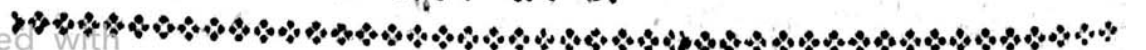
સૂતક વિચાર

ઋતુવંતી સ્ત્રી—દિન ત્રણ અડકે નહિ, દિન ચાર પ્રતિક્રમણાદિક કરે નહિ. [ઉપધાનવાળી શ્રાવિકા અને સાધ્વીજીઓ માટે ઉક્ત ટંક આવશ્યક નિયત હોવા આદિ કારણે અશક્ય પરિહાર છે.] તપશ્ચર્યા ગણાય, દિન ૫ પછી પૂજા કરે, રોગાદિ કારણે ત્રણ દિવસ પછી રુધિર જણાય તો વિવેકથી પવિત્ર થઈને જિનદર્શન, જિનપ્રતિમાની અગ્રપૂજા કરે, સાધુને પડિલાભે, પ્રભુની અંગપૂજા ન કરે.

જન્મ સંબંધમાં—પુત્ર જન્મે તો ૧૦ દિન અને પુત્રી દિવસે જન્મે તો ૧૧ દિન અને રાત્રિએ જન્મે તો ૧૨ દિનનું સૂતક લાગે. ધરના માણસો ૧૨ દિન સુધી પૂજા ન કરે, જુદા જન્મે તો ખીજના ધરના પાણીથી પ્રભુ-પૂજા કરે. દિન ૧૨ સુધી સાધુ આહાર ન લે. સુવાવડ કરનારી કરાવનારી નવકાર પણ ન ગણે સુવાવડી એક માસ અને ૧૦ દિન જિનપૂજા અને એક માસ સુધી દર્શન ન કરે તેમ સાધુને ન પડિલાભે. ગોત્રીને ૫ દિનનું સૂતક લાગે. ગાય, ભેંસ, ઘોડી, ઊંટડી ઘરે પ્રસવે તો ૨ દિન અને વનમાં પ્રસવે તો ૧ દિનનું સૂતક લાગે. ભેંશનું દૂધ દિન ૧૫ પછી, ગાય તથા ઊંટડીનું દૂધ દિન ૧૦ પછી અને બકરી-ઘેરીનું દૂધ દિન ૮ પછી કલ્પે. નિશ્રાના દાસ કે દાસીના જન્મ કે મરણનું સૂતક દિન ૩ સુધી.

મૃત્યુ સંબંધમાં—દિન ૧૨ સુધી ઘેર જમનારા પૂજા ન કરે, અને દિન ૧૨ સુધી સાધુ આહાર ન લે. જુદા જમનારા જુદા ધરના પાણીથી પૂજા કરે. મૃતક પાસે સુનારા અને કાંધિયા દિન ૩, સંવદ્ધો કરનારા દિન ૨, સાથે જનાર દિન ૧, જિનપૂજા ન કરે. પ્રતિક્રમણાદિક બે દિન મનમાં કરે. મૃતકને અડક્યા ન હોય તો સ્નાન કરવાથી શુદ્ધ થાય. જન્મે તે દિવસે કે દેશાંતરે મૃત્યુ થાય તો ૧૦ દિન, આઠ વર્ષનું બાળક મરે તો ૮ દિન, જેટલા મહિનાનો ગર્ભ પડે તેટલા દિવસનું સૂતક. ગાય આદિનું ઘરે મૃત્યુ થાય તો કલેવર લઈ ગયા બાદ ૧ દિવસ અને અન્ય તિર્યંચનું કલેવર લઈ જાય ત્યાં સુધી સૂતક વ્યવહાર છે.

સંમૂર્દ્ધિમ જીવો સંબંધી—ગાયના મૂત્રમાં ૨૪ પહોર પછી, ભેંશના મૂત્રમાં ૧૬ પહોર પછી, બકરીના મૂત્રમાં ૧૨ પહોર પછી, ગાડરના મૂત્રમાં ૮ પહોર પછી, અને નર-નારીનાં મૂત્રમાં અંતર્મુદ્ધર્ત બાદ સંમૂર્દ્ધિમ જીવો ઉત્પન્ન થાય છે.



卐 શ્રી આનંદ-ચંદ્ર-હંસ-જૈન રત્નમાલા-રત્ન ચોથું 卐
શ્રી આદ્યપ્રતિકમણુસૂત્ર-યાને-શ્રી વંદિતુસૂત્રાન્તર્ગત

卐 શ્રી 卐

હરિબલ મચ્છીનું અદ્ભૂત

ચરિત્ર

: તથા :

મહાપ્રભાવિક શ્રી નવસ્મરણ મૂલ

ચ...રિ...ત્રા...નુ...વા...દ...ક

પ. પૂ. ધ્યાનસ્થસ્વર્ગત આગમોદ્ધારક આચાર્યદેવેશ શ્રી
આનંદસાગરસૂરીશ્વરજી મહારાજના પદ્મલંકાર માલવ-
દેશોદ્ધારક પૂ. આચાર્યદેવ શ્રી ચંદ્રસાગરસૂરીશ્વરજી
મહારાજના પરમવિનેય શાસનકંઠકોદ્ધારક પૂ.
મુનિરાજ શ્રી હંસસાગરજી મહારાજ.

વીર સં. ૨૪૭૮ [પૂ આગમોદ્ધારક સ્વર્ગદિન] વિક્રમ સં. ૨૦૦૮

પ્રકાશક - અને - પ્રાપ્તિસ્થાન

શા મોતીચંદ દીપચંદ જી. ભાવનગર મુ. ઠળીયા. [સૌરાષ્ટ્ર]

કિંમત રૂ ૧-૪-૦

શ્રી અરુણોદય પ્રી. પ્રેસ



ખારગેટ-ભાવનગર.

131913

પ્રાકૃત્યન.

જીવદયાના પાલન વિષે આ શ્રી હરિબલ મચ્છીનું દષ્ટાંત અજોડ છે. શ્રી જિનેશ્વર ભગવંતકથિત અહિંસાધર્મનું પ્રાથમિક પાલન કરવા સજ્જ થએલ પુણ્યવંત આત્માએને આ દષ્ટાંત અહિંસા ધર્મમાં પ્રવેશ કરવા પરમ આલંબનભૂત છે.

શ્રી વંદિતુસૂત્રની ટીકાની અંતર્ગત શૌભતા આ ૫૦૦ શ્લોક પ્રમાણ ઉત્તમ દષ્ટાંતનો પણ અનુવાદ પૂ. ઉપા શ્રી વિજયધર્મસૂરિજી મહારાજે શ્રી વંદિતુસૂત્રના અનુવાદની સાથે ચાર વર્ષ પહેલાં કરેલ છે. અને તે અનુવાદમાં પણ (તેમાંના શ્રી જયકુમાર અને વિજયકુમારનાં ચરિત્રના અનુવાદની જેમ) સેંકડો ઉપરાંત વિપરીત અર્થો, હજારથી વધુ અસંબધ્ધ અર્થો અને અનેક સ્થળે અધૂરો અનુવાદ થવા પામેલ છે.

મહાન પૂર્વાચાર્યવિરચિત આવા અપૂર્વ અને આવશ્યક ગ્રંથનો સમાજને શુદ્ધ અને સર્વાંગસંપૂર્ણ અનુવાદ પ્રાપ્ત થવાને બદલે એ રીતે વિપરીત અર્થવાળો, અશુદ્ધ અને અપૂર્ણ અનુવાદ પ્રાપ્ત થવા પામે છે, તેમાં સમાજને સત્ય વસ્તુસ્વરૂપથી વચિત રહેવા જેવું બને છે: આ વસ્તુ શોચનીય હોઇને શ્રી વંદિતુસૂત્રનો તે સમરત અશુદ્ધ અનુવાદ અમારા તરફથી જેમ સાઘંત શુદ્ધ તૈયાર થઇ રહેલ છે, તેમ તે સાથે તેમાંના આ અપૂર્વ દષ્ટાંતને પણ અશુદ્ધ અને વિપરીત અર્થો વગેરે દૂર કરવાપૂર્વક યથાશક્તિ સર્વાંગશુદ્ધ તૈયાર કરવામાં આવેલ છે. વાંચકો આ અનુવાદને પૂ. ઉ. શ્રી ધર્મસૂરિજી મં. કૃત તે વંદિતુસૂત્રના અનુવાદમાંના આ દષ્ટાંતના અનુવાદ સાથે મેળવી જોશે તો સ્વતઃ ખાત્રી થશે કે—“ પૂ. ઉ. મ. શ્રી વિજયધર્મસૂરિજી મહારાજશ્રીએ સમાજને સદંતર અસ્તવ્યસ્ત જ અનુવાદ પીરસેલ છે. અને તે ભારે ખેદદિલીની વાત છે. ”

પૂ. ઉપા. શ્રી વિજયધર્મસૂરિજી મ. ને પણ વિનાંતિ છે કે—આપે વિચર્યેલ તે અનુવાદની સખલનાઓમાં કોઈ જો મારી ભૂલથી રજૂ થતી હોય તો તે સુધારવાની તક આપવા સારુ (જય-વિજયકુમારનાં દષ્ટાંતની ખૂંકની જેમ) આ ખૂંક પણ વાંચીને તેવી સખલના જણાવશો. ભૂલો હશે તે આપનો ઉપકાર જાહેર કરવાપૂર્વક અનુવાદના છોડે ‘સુધારો’ શિર્ષકતળે જરૂર જાહેર કરીશ.

હંસસાગર.

॥ श्रीशंखश्वरपार्श्वनाथाय नमः ॥

શ્રી શ્રાદ્ધપ્રતિકભણસૂત્ર-યાને-વંદિતુસૂત્રાન્તર્ગત શ્રી હરિબલ મચ્છીનું અદ્ભુત દષ્ટાંત

~~~~~ અ...નુ...વા...દ...કઃ ~~~~~  
શાસનકંટકોદ્ધારક પૂ મુનિરાજશ્રી હંસસાગરજી મહારાજ  
~~~~~

✠ અદ્ય પણ જીવહયા, કલ્પલતાની જેમ આ ભવમાં
✠ પણ હરિબલમચ્છીને પ્રાપ્ત થયેલાં સુખની
માફક, મનમાં કલ્પેલ ઘણાં સુખને થોડાં કાળમાં આપે છે ॥૧॥
અથવા સહેલો પણ નિયમ કરવો સારો છે કે જે નિયમનું
આપત્તિકાળે પણ આરાધન કરનાર હરિબલમચ્છીની માફક
આ ભવને વિષે પણ અતુલ ફલ પામે છે ! ॥૨॥ કાંચનગિરિ
(મેરુગિરિ) ની જેમ શ્રેષ્ઠ સુવર્ણરિદ્ધિની ગણનાવાળું, તાત્ત્વિક
આનંદ કરનારને આલ્હાદકારી અને 'સુમનઃશ્રી'-પંડિતોનું
આશ્રયસ્થાન, એવું કાંચનપુર નામે નગર શોભે છે. ॥૩॥
તે નગરમાં શત્રુરાજાઓની સેનાને ત્રાસ પમાડનાર વસન્તસેન
નામે રાજા હતો. તે રાજાને રૂપવડે હિમાલયની સ્ત્રી જેવી
વસન્તસેના નામે રાણી હતી. ॥૪॥ કેટલોક વખત સંતાન-
વિહુણા રહેલ તે રાજા રાણીને જતે હહાડે યુવાનજનને
ઉન્માદ કરાવવામાં મૂર્તિમાન વસન્તક્રતુના જેવી શોભાને ધારણ
કરનારી અને ઘણાં ગુણોનું પાત્ર એવી વસન્તશ્રી નામે
પુત્રી પ્રાપ્ત થયેલ. ॥૫॥ કવિ માટે જેમ તેને અનુરૂપ ઉપમાન
મેળવી શકાતું નથી તેમ આ વસન્તસેન રાજા, અખસરાના
રૂપને જીતવા સમર્થ અને પ્રિયા બનવાની ઈચ્છાવાળી એવી

તે પુત્રી વસન્તશ્રીને અનુરૂપ વર કોઈપણ સ્થળેથી મેળવી શક્યો નહિ ! ॥૬॥ બીજી બાજુ એમ બન્યું કે—તે નગરમાં દરરોજ માછલાંઓને પકડવાની જાળ નાખવામાં નિષ્ણાત અને પ્રકૃતિએ ભદ્ર એવો કોઈ હરિબલ નામનો માછીમાર રહેતો હતો. ॥૭॥ તે હરિબલને અનાર્યશિરોમણિ અને પ્રચંડ એવી પ્રચંડા નામે ભાર્યા હતી. એ કારણે તેનાથી હંમેશ બીતો અને ઉદાસ રહેતો હરિબલ, સ્વપ્ને પણ સુખ પામતો નહિ ॥૮॥ કહ્યું છે કે—

કુગ્રામવાસઃ કુનરેન્દ્રસેવા, કુમોજનં ક્રોધમુખી ચ માર્યા ।
કન્યાબહુત્વં ચ દરિદ્રતા ચ, ષડ્ જીવલોકે નરકા ભવન્તિ ॥૯॥

અર્થ:- (સુદેવ—સુગુરુ—સુધર્મ અને સુર ધાર્મિકજનોનો જ્યાં વાસ ન હોય તે) કુગ્રામમાં રહેવું, દુષ્ટ રાજવીની સેવા કરવી, નબળા આહારે જીવવું, ક્રોધમુખી સ્ત્રી હોવી, ઘણી પુત્રીઓ હોવી, તેમ જ દરિદ્રતા હોવી, એ છ બાબતો આ લોકમાં નરકાવાસ છે. ॥૬॥ માછી હરિબલે એક વખતે નદી-કિનારે એક મુનિને જોઈને નમસ્કાર કર્યો.

હરિબલને મુનિ- મુનિએ તેને ‘કાંઈ ધર્મ બાણે છે ?’ નો મેળાપ અને એમ કહી પોતાની તરફ આકર્ષ્યો અને દયાધર્મની તેને ધર્મ કહ્યો. ॥૧૦॥ આ (સાંભળી) માસિ. હરિબલે કહ્યું—‘પોતાના કુલનો આચાર એ ધર્મ છે અથવા તેના કરતાં મોટો બીજો ધર્મ કેવો ? તેવા સ્વકુલમાં ઉતરી આવેલ (આ માછી પકડવાના) ધર્મને દરરોજને માટે હું એકાગ્રચિત્તે આશરું છું.’ ॥૧૧॥ (હરિબલની તે વાત સાંભળીને) મુનિરાજે કહ્યું—

‘આવું બોલવું મૂઢબુદ્ધિવાળાને ઘટે છે; સમજી જનોને આવું

બોલવું સુકત નથી: જો કુલના માર્ગે ચાલવામાં ધર્મ હોય તો અધર્મ શબ્દ, નામથી જ નાશ પામી જાય. ॥૧૨॥ વળી (કુલાચાર જ ધર્મ તરીકે મનાતો હોય તો) સ્વકુલાચારને જ ધર્મ કહેવાની નીતિવાળા પુત્રોએ પોતાના પિતાનું 'દરિદ્રતા-દાસપણું-અન્યાય-દુઃખીપણું' વગેરે ચરિત્ર તથા દેવા યોગ્ય નહિ રહે: અર્થાત્ પિતાનાં દરિદ્રતા-દાસપણું-અન્યાય-દુઃખી-પણું વગેરેને પુત્રોએ કુલનો ધર્મ માનીને નીલાવવાં જરૂરી કરે ॥૧૩॥ તેથી કુલાચાર એ ધર્મ નથી, પરંતુ પ્રાણીઓનું રક્ષણ કરવું તે વગેરે ધર્મ છે. તેમાં પણ પ્રાણિરક્ષા તો અર્થિત બધું જ આપવામાં દક્ષા=ભૂમિસ્વરૂપ છે. ॥૧૪॥

હન્ત! =હર્ષની બીના છે કે-સિંહણની માફક અનેક સ્વરૂપવાળી એવી તે જીવદયા એકલી જ હોય તો પણ દુઃખે કરીને અંત પમાય તેવાં પાપજન્ય દુઃખે રૂપ હાથીની હારમાળાને હંમેશને માટે સત્વર નાશ કરી નાખે છે! ॥૧૫॥ માટે જો તું દુઃખથી ખરેખર કંટાળ્યો હો અને સુખનો અભિલાષી પણ જો હૃદયથી હો, તો શ્રેષ્ઠ ગુણથી પુષ્ટ એવા હે ધીવર! તું જીવદયાને વિષે યત્ન કર; ॥૧૬॥ (મુનિરાજનો તે ધર્મોપદેશ સાંભળીને) બોધ પામેલ હરિબલ બોલ્યો-‘ખરેખર દયા જ સાચો ધર્મ છે, પરંતુ રંકને ઘેર ચક્રવર્તીનાં લોજનની માફક માછીમારનાં કુલમાં જીવદયા કયાંથી હોય ?-કેમ પાળી શકાય ?’ ॥૧૭॥

ઋષિ મહાત્માએ કહ્યું-‘જો તું (કુલના કારણે) જીવદયાનું અધિક પાલન કરવા સમર્થ ન હો, તો આટલું કર કે-જળમાં પહેલા આવેલ મત્સ્યને તારે જીવતો છોડી દેવો. ॥૧૮॥ એટલો પણ નિયમ જો જરાખર પાળવામાં આવે તો સહભાવના-રૂપ જળથી સિંચાએલ તે નિયમ વડના અંકુરાની જેમ

અતુલ્ય એવા અનંત ફળે કરીને ફળે છે-અનંત ફળદાતા

નીવડે છે ! ॥૧૯॥ ગુરુમહારાજે બતાવેલ

હરિબલ્લે કરેલ તે નિયમ સહેલો હોવાથી ધીવર હરિબલ્લે

દયાધર્મના નિયમ- તે નિયમ હર્ષપૂર્વક સ્વીકાર્યો, અને

મનો સ્વીકાર પોતાનાં જાળ નાખવાનાં કાર્ય માટે જઈને

અને દેવે તુરત જ નદીનાં જળની અદર અવિલંબે જાળ

કરેલ પરીક્ષા નાખી. ॥૨૦॥ નિયમનું ઘણું વિશાળ ફળ

તેને પહેલે તબક્કે જ બતાવતો હોય

તેમ તે જાળમાં રૂપુષ્ટ એવો એક મહાન્ મત્સ્ય તત્કાળ

આવી પડ્યો ! ॥૨૧॥ (આવો મોટો મત્સ્ય જોવાથી) લોભને

લીધે થએલ પુષ્કળ વ્યગ્રતાને હરિબલ્લે, સ્વીકારેલ નિયમના

બળવડે રોકીને અને (જાળમાં પડેલો આવેલ તે જ મત્સ્ય

ફરીથી પણ જાળમાં આવે તો તેને જીવતો છોડી દેવો સુગમ

પડે એ માટે) તે મત્સ્યના કંઠે કોડી ખાંધીને તે મત્સ્યને

જલદી છોડી મૂક્યો ! ॥૨૨॥ નિર્ભય બન્યો હોય તેમ ફરીથી

પણ તે જ મત્સ્ય જાળમાં આવ્યો, છતાં પણ હરિબલ્લે તેને

ફરીથી પણ એ પ્રમાણે છોડી મૂક્યો ! (તે મત્સ્યની દયા

ખાતર) હરિબલ્લે બીજે સ્થળે જઈને જાળ નાખી, તો ત્યાં

પણ જાળમાં તે જ મત્સ્ય આવ્યો ! અને હરિબલ્લે દયાથી

તેને છોડી મૂક્યો ! એમાં સાંજ સુધી પણ તે જ મત્સ્ય આવ્યા

કર્યો અને હરિબલ્લે પણ તેને મુક્ત કર્યા જ કર્યો ॥૨૩॥ તેમ

કરવામાં સ્વીકૃત નિયમનાં પાલનને વિષે દૃઢઆશયવાળા એ

હરિબલ્લનાં મનમાં પરિતાપની વાત પણ ન આવી ! ખરેખર,

ધીરપુરુષો વિહલતામાં પણ સ્વીકારેલ વિધિને વિષે

અધીરતાને ભજતા નથી. ॥૨૪॥ સાંજ સમયે એ રીતે છેવટે

છૂટે થયેલ તે મત્સ્ય, મનુષ્યની વાચાવડે હરિખલને કહેવા લાગ્યો-‘હે સાહસિક ! તારા સાહસથી હું પ્રસન્ન થયો છું; તને ઇષ્ટ હોય તે વરદાન માગી લે.’ ॥૨૫॥ (એ પ્રમાણે મનુષ્યની વાચાથી મત્સ્યને ખોલતો સાંભળીને) અતિ વિસ્મય-પૂર્ણ હૃદયવાળો બુદ્ધિમાન હરિખલ પણ મત્સ્યને કહેવા લાગ્યો-‘હે મત્સ્ય ! તું મત્સ્ય છે અને મને શું આપી શકીશ ?’ મત્સ્યે પણ કહ્યું-‘મને તું મત્સ્ય જાણીશ નહિ, અને (મેં વરદાન માગવા આપેલ વચનની) અવજા કરીશ નહિ: કારણ કે-હું સમુદ્રનો દેવ છું: તેં આ પ્રકારે જીવદયાનો નિયમ સ્વીકાર્યો ત્યારે હું નજીકમાં હોવાથી મેં તારી (જાળમાં પહેલા આવેલ મત્સ્યને ન મારવો) તે પ્રકારની નિયમની કોટીને જાણીને (તે કોટીમાં તું કેટલો ટકે છે ? એ જોવા) પરીક્ષા કરી છે. ॥૨૬-૨૭॥

गृह्णन्ति नैव नियमं, केचिद् गृह्णन्ति निर्वहन्ति न च ॥
गृह्णन्ति निर्वहन्ति च, ते केचित्पंचषाः पुरुषाः ॥२८॥

અર્થ:-કેટલાક નિયમ જ લેતા નથી અને કેટલાક લે છે તો નિયમનો નિર્વાહ કરતા નથી. નિયમ લે અને પાળે તેવા તો પાંચ-છ પુરુષો જ હોય છે. ॥૨૮॥ તું માછીમાર હોવા છતાં પણ તારી (નિયમને વિષે) દૃઢતા છે, તે જોઈને હું પ્રસન્ન થયો છું; માટે કહે: હું તને શું આપું ? મત્સ્ય-રૂપ ધારી તે સમુદ્રના દેવે એ પ્રમાણે કહ્યો સતે હરિખલ હર્ષપૂર્વક બોલ્યો-‘હું જ્યારે આપત્તિમાં આવી પડું ત્યારે તું મારું રક્ષણ કરજે.’ ॥૨૯॥ દેવ પણ હરિખલની તે માગણીને સ્વીકાર કરીને તત્કાળ અદૃશ્ય થયો. આખા દિવસમાં મત્સ્યનો લાભ નહિં થયો હોવાથી (મત્સ્ય વિના ઘેર જઈશ તો સ્ત્રી

હુઃખી કરશે, એ ભયથી) હરિબલ તો ગભરાયો થકો તે રાત્રિએ શહેર બહારના કોઈ દેવમંદિરમાં રહ્યો ॥૩૦॥ ત્યાં રહ્યો થકો 'માછીમાર અને શ્રેષ્ઠ બુદ્ધિમાન' એમ બંને પ્રકારે ધીવર-હરિબલ વિચારે છે, જે-અહો ! ચક્રવર્તિની ડાંગર (આજે વાવે અને આજે જ ફળે) ની જેમ મને નિયમ જલદી કેમ કરીને ફલદાયી થયો ? ॥૩૧॥ એક જ જીવની દયાથી અને તે પણ આ પ્રમાણે વેગથી દેવનું વરદાન પ્રાપ્ત થયું, તે જોતાં બધા જ જીવોની દયા પાળું ત્યારે તો કોને માલૂમ કેટલું ફળ પ્રાપ્ત થાય ? ॥૩૨॥ જીવો પરની દયાને લીધે જેઓ જંતુઓને કદી પણ હણતા નથી તેઓ ધન્યપુરુષોમાં પણ શિરોમણિ છે, તેમ નિરપરાધી જંતુઓને હણવામાં સતત રક્ત એવા મને ધિક્કાર છે. ॥૩૩॥ તેથી કોઈક બીજા ઉપાયથી કેમે કરીને પણ જો હું નિર્વાહ ચલાવતો થઉં તો કરેલા સુકૃતને હણી નાખવાના સ્વભાવવાળી હિંસાને હું વિષવેલીની માફક તજી દઉં. ॥૩૪॥ દયાધર્મનું ફલ જેણે આ લોકમાં પ્રત્યક્ષ જોયું ! એવો તે ભદ્રપ્રકૃતિવાન અને ભવિષ્યમાં પણ કલ્યાણી એવો હરિબલ, જેવામાં એ પ્રમાણે ચિંતવે છે, તેવામાં શું બન્યું ? તે હે ભાઈઓ ! સાંભળો : ॥૩૫॥ એક વખતે રાજમહેલના ગોખે બેઠેલી તે રાજપુત્રી વસંતશ્રીએ પહેલાં એક વાસુદેવના રૂપની શોભાવાળા હરિબલ નામના શ્રેષ્ઠીપુત્રને માર્ગે જતો દીઠો. ॥૩૬॥ તે શ્રેષ્ઠીપુત્રને જોતાં- ને વેંત તેની જોડેના-પ્રેમસમુદ્રમાં ડૂબી ગયેલ વસંતશ્રી, તે શ્રેષ્ઠીપુત્રને મેળવવાના ઉપાયો કરવા લાગી ! અને ભમરી જેમ કમલને જઈ મળે તેમ કોઈક રીતે કોઈક ઠેકાણે તે શ્રેષ્ઠીપુત્રને મળી પણ ખરી ! ॥૩૭॥ અને ભ્રમિત કરી નાખ-

નારા ઔષધની જેમ તે ધૂત્તાએ સ્ત્રીસ્વભાવને સુલભ એવાં
 ચાત્રાકીપૂર્ણ પ્રિયવચનોવડે શ્રેષ્ઠીપુત્રને ભ્રમિત બનાવી દીધો !
 ॥૩૮॥ પરિણામે સંકેતસ્થાને આવવું, ફર જવું, પરણવું
 વગેરે વસંતશ્રીએ તેને જે કંઈ કહ્યું તે બધું જ શ્રેષ્ઠીપુત્ર
 હરિબલે રાજના ભય વગેરેને અવગણીને વિનીતની માફક
 સ્વીકાર્યું. ॥૩૯॥ બંનેએ એ રીતે મળવાને માટે કરી રાખેલ
 સંકેતનું સ્થાન અને દિવસ, ભાગ્યયોગે એ જ હતા કે જે
 દિવસે અને જે સ્થાને ચિંતાતુર હરિબલ માછી રાત રહ્યો
 હતો ! ॥૪૦॥ હવે તે છૂપાં કર્મો કરનારાઓને ઇચ્છિતની
 પ્રાપ્તિ કરી આપનારી રાત્રિ (પણ તે દિવસે) કોઈ પ્રકારે
 આ બંનેની પ્રાર્થનાથી હોય તેમ અતિથોર કાળી બની !
 ॥૪૧॥ સંકેતસ્થાને જવાની ઉત્કંઠાવાળો શ્રેષ્ઠીપુત્ર હરિબલ,
 તે રાત્રિને વિષે તૈયાર થઈને ‘મતિ
 વણિક હરિબલને ભાગ્યાનુસારિણી, એ યુક્તિ મુજબ’
 બદલે માછી હરિ- ચિંતવવા લાગ્યો કે ‘અધુનાત્વિતિ’-
 બલને દેવકુલમાં હમણાં તો આ પ્રમાણે વર્તવા તૈયાર થયો
 રાજપુત્રીને છું; પરંતુ ‘કો વેદ કિં પુરસ્તાદ્ભવિતા?’
 મિલ્યાપ !!! -કોને માલુમ આગળ જતાં શું થશે ?
 કદાચિત જો રાજા અપરાધી તરીકે મને
 ઓળખી કાઢે, તો નક્કી ચમરાજને સુપ્રત કરે. ॥૪૨-૪૩॥
 એવી આશંકા ઉત્પન્ન થવાને લીધે જવાની ઇચ્છાવાળો હોવા
 છતાં તે વણિક હરિબલ, જમવાની ઇચ્છા છતાં જમી શકે
 નહિ તેમ (કુંવરીએ આપેલ સંકેતસ્થાને) જઈ શક્યો
 નહિ ! અહો વણિક લોકોની બીક ! ॥૪૪॥ કહ્યું છે કે-

સ્રોજાતૌ દામ્ભિકતા, મીલુકતા મૂયસી વણિગજાતૌ ॥

રોષઃ ક્ષત્રિયજાતૌ, દ્વિજાતિજાતૌ પુનર્લોભઃ ॥ ૪૫ ॥

અર્થ:- સ્ત્રીજાતિને વિષે દાંભિકતા હોય છે. વણિકજાતિમાં પુષ્કળ ડરપોકતા હોય છે, ક્ષત્રિયજાતિમાં રોષ હોય છે અને બ્રાહ્મણ જાતિમાં લોભ હોય છે. ॥૪૫॥ બહુ આશંકાકામ વ્યાધિથી બ્યાકુળ એવો માણસ ખરેખર, આવાં કાર્યમાં આ લોક સંબંધીનું અને પરલોક સંબંધીનું પણ સ્વહિત કરવાને સમર્થ થતો નથી. ॥૪૬॥ અથવા તેવા પ્રકારનું ભાગ્ય તે વણિકનું કયાંથી જાગતું હોય કે-જેણી તે વસંતશ્રી જેવી રાજકુમારીને પામે ? કારણ કે-પૃથ્વીનો ભર્તા અને તે તેવી કન્યાનો ભર્તા બને. ॥૪૭॥ (‘નર’ શબ્દ કરતાં નાર શબ્દ એકમાત્રા અધિક છે એ હિસાબે) તે વસંતશ્રી તો એકમાત્રાએ અધિક એવી સ્વજાતિ નાર (જાતિ) સાહસથી માતા સાથે ખોટી રીતે કલેશ કરીને ઈચ્છા મુજબ જુદા મહેલમાં રહેવા લાગી. ક્રમે સકેતદિવસે ત્યાંથી ચાલાકીપૂર્વક જાત્યવંત રત્નો વગેરે પુષ્કળ ધન અને વસ્ત્રો લઈ શ્રેષ્ઠ અશ્વ પર બેસી આપેલ સમયે (હરિબલ માછી રહ્યો છે તે) દેવકુલના દ્વારે સાક્ષાત્ નગરદેવીની માફક આવી. ॥૪૮ ૪૯॥ (રાજમહેલથી દેવકુલે) નિર્વિઘ્ન સત્વર આવવાથી આનંદમાં આવી જવાને લીધે અત્યંત ધૈર્યવાન બનેલી તે વસંતશ્રી બોલી-‘ભાગ્યશાળી-ઓને વિષે મુખ્ય એવા હે હરિબલ ! [કચિત્-પ્રશ્નાર્થ.] આપ અહિં છો ? ॥૫૦॥ અચ્છુપ્તા દેવીની માફક અશ્વનું વાહન અને દિવ્ય અલંકારને ધારણ કરવાવાળી તે વસંતશ્રીને જોઈને તેમજ કાનને અમૃત સરખું તેણીનું તે પ્રકારનું વચન સાંભળીને દેવકુલમાં રહ્યા થકા વિસ્મય પામવાપૂર્વક પ્રમુદિત

થએલ હરિબલ માછીએ (‘હા’ હું છું એમ સૂચવતો) હુંકાર કર્યો ! આનંદનો હેતુ નહિ હોવા છતાં પણ તે હુંકારથી વસંતશ્રી અંતરમાં અત્યંત આનંદ પામી ! ॥૫૧-૫૨॥

અને બોલી-હે ચતુર ચિત્તવાળા હરિબલ ! ઉતાવળી ગતિએ આગળ ચાલો, કે જેવી કરીને દેશાન્તર જવાથી આપણા મનોરથો ફળે ॥૫૩॥ “ નક્કી પ્રેમમાં આસક્ત એવી આ બાળા, અહિં મળવાને સંકેત કરી રાખેલ કોઈ મારા નામના બીજા માનવીને બોલાવે છે : તેથી તે સ્થાને હું જ શા માટે ન જઉં ? આ સંયોગ લાગ્યદી જ ઉપસ્થિત થયો છે ” એ પ્રમાણે હૃદયમાં ચિંતવતો માછી હરિબલ, દેવકુલમાંથી સત્વર નીકળીને અને ત્યારબાદ તેની આગળ થઈને ચાલવા લાગ્યો ! ॥૫૪-૫૫॥

પાપીજનોની પરંપરારૂપ (મચ્છ પકડવાની) ‘આમાય’=બળને તેણે કુકર્મને છોડવાની સાથે ત્યાં જ ફેંકી દીધી ! ખરેખર, રાજ્યની આશા વર્તતી હોય ત્યાં લિક્ષાનું કપાલ (માગી ખાવાની ખોપરી) કોણ હાથમાં લે ? ॥૫૬॥ આગળ ચાલતાં તેને તેવા પ્રકારનો જોઈને તે કુંવરી શંકામાં પડી અને બોલી-હે કુમાર ! નમ્મની જેવા અને વાહન વિનાના કેમ છો ? શું તમારું ધન, કોઈએ પણ હરી લીધું ? (ધન તો કાંઈ હરાયું નથી પણ) ‘આજ તારા વડે મારું કુકર્મ જ હરાયું છે ! ’ એમ મનમાં બોલતો તે ઉત્તમ બુદ્ધિવાળો હરિબલ, બહારથી જવાબમાં કુંવરીને ઘણા વિલંબે માત્ર ‘હું’કાર જ આપવા લાગ્યો ! ॥૫૭-૫૮॥

‘નક્કી સઘળું જ ગુમાવ્યું હોવાને લીધે ખેદિત હોવાથી આ બોલતો નથી’ એમ વિચારીને વસન્તશ્રીએ ‘વરની જેમ તમે આ (હું લાવી છું તે) શ્રેષ્ઠ વેપને ધારણ કરો’

એ પ્રમાણે કહ્યું અને જણાવ્યું કે-હે નિપુણ ! પુષ્કળ ધન
લાવી છું તેનાથી વિશુદ્ધ હેતુથી સિદ્ધિ
શકિત રાજકુંવરીને પ્રાપ્ત થાય તેમ આપણું સઘળું જ
હરિબલને દિલાસો ઇચ્છત કાર્યોની ખરેખર સિદ્ધિ થશે
અને પરદેશ ॥૫૬-૬૦॥ તેથી કરીને (ધન ગયું) તે
પ્રયાણ. વિષયમાં ખેદરૂપ ચંડાળની પાસે પણ
જવાનું રહેતું નથી. પંડિત પુરુષો

ધનહાનિ વગેરેને ખરાબ સ્વપ્નની જેમ યાદ પણ કરતા નથી.
॥૬૧॥ એ પ્રમાણે કહીને વિદુષી વસન્તશ્રીએ હરિબલનાં
મનને આનંદિત કરવાને માટે માર્ગને વિષે તે તે પ્રકારની
પ્રેમરસમાં ઉલ્લાસ પેદા કરનારી વાર્તાઓ કરવા માંડી.
॥૬૨॥ છતાં 'તદેકગતિઃ' દરેક બાબતમાં માત્ર 'હુંકાર' જ
આપવાનો નિર્ધાર કરી બેઠેલ હરિબલ તો કુંવરી જે જે
વાતો કરે છે, તે દરેક વાતોના ઉત્તરમાં પણ માત્ર
'હુંકાર' જ આપતો રહ્યો આ 'હુંકાર'પણું હરિબલને
જીવદયાના નિયમની માફક તાત્કાલિક ફલને માટે થયું !
॥૬૩॥ આ હરિબલ માછીનું તથા પેલા હરિબલ વણિકનું
જીવ્યાઈપણું વગેરે સરખું હોવાથી તેમજ 'દ્વયેન તમસા'-
અજ્ઞાનરૂપ અંધકાર અને રાત્રિનો અંધકાર એ બે અંધારાને
લીધે તે વસન્તશ્રી પહેલાં નિઃશંક હતી, પરન્તુ તે પછી તો
તેને આ પ્રકારે શંકા થવા લાગી કે ॥૬૪॥ આ માણસ આ
પ્રમાણે અહંકારીની જેમ માત્ર ગૂઢતાસૂચક 'હુંકાર' જ કેમ
કર્યા કરે છે ? આ પ્રમાણે શંકિતની માફક મારાથી પણ દર
કેમ ચાલે છે ? ગુસ્સે થએલ સ્વામિની જેમ ક્યારેય પણ
મારી સામે મોઢું કેમ કરતો નથી ? વળી બેઅદબ ગતિ

જેવો હોવાથી આ કોઈ પણ બીજો પુરુષ તો નહિ હોય ?
 ॥૬૫-૬૬॥ તે બાળા એ પ્રમાણે શંકાક્રમ શબ્દની પીડાની
 પરંપરાથી સંકટગ્રસ્ત બની છે, તેવામાં તેની શંકાના નિવારણ
 માટે જ હોય તેમ ચન્દ્રનો ઉદય થયો. ॥૬૭॥ ચન્દ્રનો ઉદયોત

થયે સતે તે બાળા જેવામાં હરિબલની
 બીજો જ પુરુષ નજીક આવીને જુએ છે, તેવામાં ઈચ્છિત
 જણાવાથી બાળા- હરિબલને બદલે તેને (હરિબલ માછીને)

નો પરિતાપ. બાળાને તેણીએ અત્યંત 'હા-હા'કાર
 કરી મૂક્યો ! ॥૬૮॥ અકસ્માતપણે કઠોર

વજ્ર પડવાની માફક હણી જવાને લીધે અત્યંત દુઃખાર્ત
 બની, અને વિચારવા લાગી કે-‘અરે દુર્દેવ ! તને ધિક્કાર
 છે કે-જલપાન કરવા જતાં સરોવરના કીનારાના કીચડમાં
 ખૂચી જવાને લીધે જલ અને સ્થલ બંનેથી બ્રહ્મ થએલા
 હાથીની જેમ હું પણ રાજ્યસુખ અને પતિસુખ બંનેથી
 બ્રહ્મ થઈ ! ॥૬૯॥ કહ્યું છે કે—

નિદાધે દાહાર્તઃ પ્રચુરતરતૃષ્ણાતરલિતઃ ॥

સરઃ પૂર્ણ દૃષ્ટ્વા ત્વરિતમુપયાતઃ કરિવરઃ ॥

તથા પહ્લુકે મગ્નસ્તટનિકટવર્તિન્યપિ યથા ॥

ન નીરં નો તીરં દ્વયમપિ વિનષ્ટં વિધિવશાત્ ॥૭૦॥

અર્થ:-‘ગ્રીષ્મઋતુમાં ગરમીથી પીડાએલો અને અત્યંત
 તૃષ્ણાને લીધે આકુળવ્યાકુળ બનેલો શ્રેષ્ઠ હાથી, જળથી
 ભરેલું સરોવર દેખીને ઉતાવળે તે સરોવર પાસે આવ્યો:
 એવામાં તે સરોવરના કિનારાની નજીકમાં રહેલ કીચડમાં
 એવો ખૂચી ગયો કે (ત્યાં ઊભો આ બાળુ નીર અને પેલી
 બાળુ તીર નજરે જુએ છે છતાં તે) પાણી પાસે કે તીરે

જવાને શક્તિમાન બન્યો નહિ ! અર્થાત્ તે બિચારો દૈવયોગે
નીર અને તીર બંનેથી બ્રષ્ઠ થયે ! ॥૭૭॥ જે હેતુ માટે
પિતા વગેરેનો વિરહ કરવો પડ્યો, રાજ્યસક્તીનો ત્યાગ
કર્યો, ભાગી નીકળી અને લોકવિરુદ્ધ આચરીને અહિં આવી
તો મણિને બદલે માટીની જેમ બાળાને વણિક હરિબલને બદલે
માછી હરિબલ પ્રાપ્ત થયો ! ॥૭૯॥ ખરેખર વિદ્વાન્ પુરુષોએ
પુરુષોને માટે અને વિશેષે કરીને સ્ત્રીઓને માટે સ્વચ્છંદે
વર્તવાનો નિષેધ કરેલ છે, તે ઉચિત છે; કારણ કે—સ્વચ્છંદ-

ચારિતાનું આ ક્ષણ મને પ્રથમ તકેજ
પોતાના સ્વચ્છંદને પ્રાપ્ત થયું ! ॥૭૨॥ દુર્બુદ્ધિવાળી એવી
સોચતી કુંવરીનું મને ધિક્કાર છે કે—મેં પહેલાં ‘આ
અચેતન બની નિર્ધન અને નશ્ત જ છે’ એમ નિર્ણય
ધરણી પર કરી લીધો નહિ. હવે તો દીર્ઘકાળ
ઢળી પડ્યું. શરીર તપાવીને પણ મારી મરણ સિવાય
ગતિ કઈ ? ॥૭૩॥ હંમેશને માટે જીવતાં

મરવા જેવા આ મૂર્ખ, દુર્ભાગી, ખરાબ કુલવાળો, દુષ્ટ અને
અનિષ્ટ વગેરે પ્રકારના પતિના સંયોગ કરતાં મરી જવું તે
સારું છે’ એ પ્રમાણેની અત્યંત માનસિક વ્યથાથી પીડાતી
હોવાને લીધે પોતાના જીવનનાશને પણ ઈચ્છતી એવી તે
દુઃખી વસન્તશ્રી, મુંઝાઈને બેભાન બની અશ્વ પરથી નીચે
પટકાઈ પડી, અને ચૈતન્યવિહીણ બની જવા પામી હોય
તેમ ધરણી પર આજોટવા-તરફડવા લાગી. ॥૭૪-૭૫॥

(કુંવરીની આ સ્થિતિ જોઈને હરિબલ વિચારે છે કે)
આ કુંવરી મને માત્ર જોઈને પણ અગ્નિમાં ડૂબી ગઈ હોય
એવી મૂર્ચ્છિત બની, તેવી તેણીની જોડે હું નિર્ભાગી, ગૃહવાસ

વગેરેની આશાનું યુદ્ધ કરું છું, તે કેમ બને! મારે કરવું શું? અથવા મારા પર તુષ્ટમાન થએલ હરિબલના સમુદ્રનો દેવ, અહિં મને સહાય કરો. દેવસાનિધ્યથી ઉત્તમ બુદ્ધિવાળો હરિબલ એ પ્રમાણે બાળાનો વિચાર-જેવામાં તે દેવનું સ્મરણ કરે છે, તેવામાં પક્ષપેટો! કુવરીને શુભ વિચારો આવ્યા અને વિચારવા લાગી કે-‘જે ગયું તેના ખેદથી શું લાભ? વળી ગયું તેનો શોચ કરનાર, પોતાની પોતે પ્રશંસા કરનાર અને સ્વાર્થનો વિનાશ કરનાર મૂર્ખ છે. ॥ ૭૬-૭૭-૭૮ ॥ ‘કથા સમ્બન્ધ’માં કહ્યું છે કે-

“સ્વાદન્ન ગચ્છામિ હસન્ન ભાષે,
ગતં ન શોચામિ કૃતં ન મન્યે ॥

દ્વાભ્યાં તૃતીયો ન ભવામિ રાજન્!

અસ્માદૃશાઃ કેન ગુણેન મૂઝાઃ? ॥ ૭૯ ॥

અર્થ:- (કોઈ રાજાએ કોઈને મૂર્ખ કહ્યો તે બાળત તે માણસ જણાવે છે તેવા લક્ષણવાળા રાજાને ‘પૂછે છે કે-’ હે રાજન્! હું રસ્તે જતાં ખાતો નથી, બોલતાં હસતો નથી, ગઈ વસ્તુનો શોચ કરતો નથી, કોઈના પર ઉપકાર કર્યો હશે તો તે ‘મેં કર્યો’ એમ માનતો નથી અને બે જણ વાત કરતા હોય તેની વચ્ચે ઘુસી જઈને હું ત્રીજો થતો નથી: પછી અમારા જેવા માણસો કયા ગુણથી મૂર્ખા કહેવાય? ॥ ૭૯ ॥” મારે (રાજકુવરી મનમાં ધારે છે કે-) કર્મે આપેલા આ પતિને જ વિશેષ પ્રકારે જાણી લઉં કે-એ કોણ છે? તેની જાતિ કય છે? તે પોતે કેવા પ્રકારનો છે અને તેનું જીવન-સ્વરૂપ શું છે? ॥ ૮૦ ॥ પહેલાં સંકેત કરી રાખેલ હરિબલને

સ્થાને તૈયાર અને હવે મારી સમીપમાં રહેવાથી આ પુરુષ ભાવી ભાગ્યવાન તો ગણાય, અથવા તો:હું જ મદભાગ્યવાળી કે જેથી આવા પુરુષને અનુસરી. ॥ ૮૧ ॥ તેથી કરીને આ બાબત એમને પૂછીને પણ નિર્ણય કરું, અથવા તો જેને માલીક માન્યા તેનાથી નિર્ણય કરવાનો પણ શું હોય ? ”

એ પ્રમાણે વસન્તશ્રી, સંશયની પરંપરામાં અટવાઈ રહી છે, તેવામાં આકાશમાં આ પ્રમાણે દેવવાણી થઈ કે- ‘ત-વંગિ! જો તું શ્રેષ્ઠતમ મહત્ત્વને ઇચ્છતી હો તો તારા અસમાન ભાગ્યથી આવી મળેલ અને જે પ્રકારે

દેવવાણીથી જાનેને મહોદય પ્રાપ્ત કરનાર એવા આ (હરિ-ઉપજેલ આનંદ, જળ માછી) પુરુષનો પતિ તરીકે સ્વીકાર અને વનમાં જ કર ॥ ૮૨-૮૩ ॥ ’ એ પ્રમાણે આકાશમાં ગાંધર્વ લગ્ન. થયેલ દિવ્ય વાણીએ સાધેલી છે ઇચ્છા

જેની એવી તે વસન્તશ્રી, હૃદયને વિષે આનંદિત થઈ અને પ્રિયઆલાપવડે કરીને વિનય અને પ્રેમ-પૂર્વક હરિબલ માછીને બોલાવવા લાગી ॥ ૮૪ ॥ તેમજ પહેલાં પરિતાપને લીધે લાગેલી તૃપ્તિને દૂર કરવા સારુ હરિબલ પાસે જળ માગ્યું ! ખરેખર, રસ-રાગની અર્થિની એવી તે કુમારીએ તે અવસરે રસ-પાણી માગ્યું તે ઉચિત જ છે. ॥ ૮૫ ॥ ‘નવા અનુરાગને માટે કદ પણ અમૃત કરતાંય ઇષ્ટ હોય છે.’ એ હિસાબે (તે કુંવરીની યાચના પૂરવાને) પ્રમુદિત ચિત્તવાળો હરિબલ, જળ લાવવાને માટે જલદી રવાના થયો. ॥ ૮૬ ॥ નીર અને તીર હોવાનાં સ્થાનોને નીશાનીઓ ઉપરથી બાણી લેવાનો અભ્યાસી હરિબલ, રાત્રિને વિષે પણ જંગલમાં ભ્રમતો કોઈ સ્થળેથી જળ મેળવીને અતિ તૃપ્તિને લીધે જીવનથી

જવા ખેડેલી વસન્તશ્રીને જીવન લાવી આપવાની જેમ પાણી લાવીને આપવાવડે સંતુષ્ટ કરી ! ॥૮૭॥ રત્રિને વિષે પણ અબ્બણ્યા જંગલમાં જલદી જળ લાવવાથી વસન્તશ્રીએ-‘હરિ-
-બલ, સાહસિકતામાં પણ અતિશયી-અધિક છે’ એમ નિર્ણય કર્યો. ॥૮૮॥ બાદ આ વધૂવરને પ્રસાદવિધિવડે ‘હવેથી તમારે સુપ્રભાત છે.’ એમ દર્શાવવા સારુ હોય તેમ વિશાલ સોભાવાળી સૂર્યની પ્રભાત બંનેની પ્રીતિની માફક સર્વતઃ વિસ્તાર પામી અર્થાત્ રાત્રિ વ્યતીત થઈ અને પરોઢિયું ખીલી ઊઠ્યું. ॥૮૯॥ હવે ‘મનથી જે સુંદર માન્યું તે જ જગતમાં સુંદર છે’ એ હિસાબે હરિબલને રૂપવાન અને સોભાગ્યના ભંડાર તરીકે ભેટી વસન્તશ્રી, હરિબલને સ્નેહપૂર્વક કહે છે-હો સોભાગ્યવ તોને વિષે મુખ્ય ! હમણું મારું પાણિગ્રહણ કરો, અને આપના પ્રતિ વિનયવાળી એવી મને ગ્રહણ કરો, આજ (આજની આ પળ જ) લગ્નવેળા છે, એમ મેં પહેલાં પાણી નિર્ણય કરી રાખેલું છે. ॥૯૦-૯૧॥ અહો નિયમધર્મનો મહિમા !’ એમ ત્રિવતાં અત્યંત રોમાંચ અનુભવતા તે હરિ, (પદ્મે-કૃષ્ણ) ગાંધર્વ વિવાહથી લક્ષ્મી ભેટે વિવાહ કરે તેમ વસન્તશ્રીને પરણ્યો ! ॥૯૨॥ આ હરિબલની સાથે- પ્રવૃદ્ધિવડે લક્ષ્મીનું સરખાપણું બતાવતો હોય [તું અને હું બંને શ્રી=લક્ષ્મીમાં સરખા છીએ, તું વસન્તશ્રીને વર્યો છે, તે જ સમયે હું ઉદયશ્રીને વર્યો છું, એમ જણાવતો હોય) તેમ સામે સૂર્ય (નારાયણ) પણ ઉદયશ્રીને ખરેખર તે જ વખતે પરણ્યો ! અર્થાત્ હરિબલ અને વસન્તશ્રી ગાંધર્વ-લગ્નથી ભેડાયા તે જ વખતે સૂર્યનો ઉદય થયો. ॥૯૩॥ (ત્યાંથી બંને આગળ ચાલતાં આવેલા) કેઈ ગામમાં ખુદિ-

શાળી એવી આ નવપરિણીત વસન્તશ્રીનાં વચનથી લક્ષણે કરીને ઉત્તમ અને ગતિમાં ચતુર એવા ‘લક્ષ્મીના સંગમ એવા’ એક શ્રેષ્ઠ અશ્વને હરિખંડે ખરીદી લીધો. ॥૬૪॥ એ પ્રમાણે જે જે કાર્ય માટે જરૂર લાગી તે તે કાર્યને યોગ્ય દાસ દાસીઓ પણ રાખી લીધા ! છતે પૈસે કોણ બુદ્ધિમાન શરીરને કલેશ આપવામાં પ્રવર્તે ? ॥૬૫॥ હવે ‘પૂર્વ’ કૃતસુકૃતે પ્રેરેલ હોય તેમ ક્રમે કરીને બહુ દેશોનું ઉલ્લઘન કરતો તે હરિખંડ, લક્ષ્મીથી ભરપૂર એવા વિશાલપુર નામના નગરમાં આવ્યો. ॥૬૬॥ રાજકુંવરીએ લાવેલા ધનથી ઘરને યોગ્ય સમથ સામગ્રી વસાવવા લાગ્યશાળી બનેલ હરિખંડ તે નગરમાં શ્રેષ્ઠતર મકાન ભાડે લઈને તેમાં સુખપૂર્વક રહેવા લાગ્યો ! અને વિચારે છે કે—‘નિંદા એવો હું કયાં ? ધન્યા એવી આ રાજકન્યા કયાં ? અને મને દરિદ્રોને આ અપાર ધન કયાં ? (જે વસ્તુઓનો મારે માટે કદિ સંભવ નથી તે) આ દરેક

વિશાલપુરના વસ્તુઓનો યોગ મને ખરેખર પૂર્વસંચિત
રાજથી પણ શુભ કર્મથી પ્રાપ્ત થયો છે, તેથી આજે પ્રાપ્ત
હરિખંડનું થએલ થએલી લક્ષ્મીનું ફલ શું કામ ન મેળવું ?
બહુમાન. ॥૬૭-૬૮॥ એ પ્રમાણે વિચારીને હરિખંડ,
 ધનનો અત્યંત પ્રકારે દાન આપવામાં
 અને ભોગમાં ઉપયોગ કરવામાં પ્રવર્ત્યો. ખરેખર, પુરુષના
 ભાગ્યનો અભ્યુદય થાય છે, ત્યારે તેની મતિનો પણ અભ્યુદય
 થાય છે. ॥૬૯॥ પુષ્કળ દાન અને વિશાલ ભોગ વગેરેના
 લપકાથી નગરમાં હરિખંડની ‘આ કોઈ રાજાનો પુત્ર છે’ એ
 પ્રમાણે ખ્યાતિ ફેલાવા પામી ! અથવા તો દાનથી શું થતું
 નથી ? ॥૭૦॥ કહ્યું છે કે—

પાત્ર ધર્મનિબન્ધનં તદિતરે પ્રોદ્યદ્યાલ્યાપનં ।

મિત્રે પ્રોતિવિવર્દકં ત્રિપુજને વૈરાપહારક્ષમમ્ ॥

ભૂત્યે ભક્તિભરાવહં નરપતૌ સન્માનપૂજાપ્રદં ।

૭૩ મદ્દાદૌ ચ યશસ્કરં વિતરણં ન ક્વાપ્યહો નિષ્ફલમ્ ॥૧૦૧॥

અર્થ:-પાત્રમાં દાન આપવાથી ધર્મનું કારણ બને છે, સામાન્ય જનોમાં દાન આપવાથી અત્યંત પ્રકારે દયાની ખ્યાતિ ફેલાવનારું બને છે, રાજાને વિષે જોડવાથી પૂજા-સત્કારનું સ્થાન પ્રાપ્ત કરાવે છે અને ભાટ-પંડિત વગેરેમાં જોડવાથી યશ વિસ્તારે છે ! ખરેખર કોઈ પણ ઠેકાણે આપવું તે નિષ્ફળ નથી ! ॥૧૦૧॥ એ પ્રમાણે હરિબલની પ્રસિદ્ધિ સાંભળીને તે નગરના રાજાએ હરિબલને રાજસભામાં બોલાવીને તેનું બહુ સન્માન કર્યું. શુભના ઉદ્દયે સઘળું જ અનુકૂળ બની જાય છે. ॥૧૦૨॥ હરિબલ પણ રાજાની એવી સુંદર સેવા બળવવા લાગ્યો કે-જેથી પોતે રાજાનું શ્રેષ્ઠ પ્રસાદપાત્ર બની ગયો ! કારણ એક જ કે-રાજાસેવાને જાણનારા તે હરિબલ પાસે ખરેખર સેવારૂપ કામધેનુ હતી. ॥૧૦૩॥ શાસ્ત્રકારો પણ કહે છે કે-શૂરવીર પુરુષ, વિદ્વાન પુરુષ અને અન્યની સેવાનો જાણ પુરુષ; એ ત્રણ પુરુષો સુવર્ણનાં પુષ્પો ઉગાડનારી પૃથ્વીને મેળવે છે. ॥૧૦૪॥ આદરપૂર્વક

વસન્તશ્રી પર
રાજાની કુદૃષ્ટ,
અને હરિબલને
હાથવાનો
કુદૃષ્ટ ઉપાય

લોજન કરાવવું તે સર્વ સન્માનોમાં પહેલું સન્માન છે. એમ વિચારીને રાજાએ એક દિવસે હરિબલને તેની સ્ત્રી સહિત જમવા નિમંત્રણ આપીને ભક્તિ-પૂર્વક જમાડ્યો. ॥૧૦૫॥ પરિણામ એ આવ્યું કે-હરિબલની સ્ત્રીનું અસન્માન રૂપ

જોઈને રાજા તેમાં લુબ્ધ બન્યો: એટલું જ નહિ, પરંતુ (તે
 સ્ત્રીને મેળવવા સારું) હરિબલને સત્વર હણી નાખવાનો પણ
 વિચાર કરવા લાગ્યો ! કામીજનોનાં ચિત્તને ધિક્કાર છે ! ॥૧૦૬॥
 રાજાના આ ખરાબ ઉદ્દેશને મંત્રી સમજી ગયો હોવા છતાં
 પણ તેણે રાજાને તે અશુભ આશયથી અટકાવ્યો તો નહિ,
 પરંતુ હરિબલનો વધ કરવાની બુદ્ધિ આપીને તેમાં ઉત્તેજિત
 કર્યો ! ॥૧૦૭॥ ધિક્કાર છે કે-સ્વામીનો પ્રસાદ જ મેળવવાની
 તુચ્છ આશાથી દુરાશયી મંત્રીઓ, તુચ્છ આશયોને પણ
 પોષે છે: ખરેખર, તેઓ આ લોક અને પરલોકને વિષે તેના
 કૃણ તરીકે ભવિષ્યમાં પ્રાપ્ત થનારી અનર્થની પરંપરાને પણ
 વિચારતા નથી ! ॥૧૦૮॥ કહ્યું છે કે સર્વત્ર સુલભા રાજન્
 પુમાંસઃ પ્રિયવાદિનઃ ॥ અપ્રિયસ્ય ચ પથ્યસ્ય, વક્તા શ્રોતા ચ
 દુર્લભઃ ॥ અર્થ:-હે રાજન્ ! મીઠું બોલનારા પુરુષો સર્વત્ર
 મળી આવવા સુલભ છે, પરંતુ હિતકારી એવું અપ્રિય-કટુ
 બોલનાર અને તેને સાંભળનાર એક પુરુષ પણ મળવો મુશ્કેલ
 છે. ॥૧૦૯॥ હવે તે મંત્રીની બુદ્ધિએ રાજા રાજસભામાં
 બેઠો થકો આ પ્રમાણે બોલ્યો કે-‘મારા પુત્રનો વિવાહ મહોત્સવ
 સર્વ મહોત્સવો કરતાં અતિ ઉત્કર્ષથી કરવાને ઇચ્છું છું, તેથી
 તે મહોત્સવ પ્રસંગે દુશ્મનો માટે ભયંકર એવા બિભીષણને
 આમંત્રણ આપવું છે: માટે આ સભામાં એવો સત્વાધિક
 પુરુષ કોણ છે ? કે જે લોકોએ જઈ બિભીષણને અહિં સપરિવાર
 આવવાનું આમંત્રણ આપી આવે ?’ ॥૧૧૦-૧૧૧॥ રાજાને
 તેવો અઘટિત આદેશ સાંભળીને સર્વ સભાજનો નીચું જોઈ
 રહ્યે સતે કપટથી રાજા, હરિબલનાં મુખ સામે જોવા લાગ્યો !
 તેવામાં દંભનો ભંડાર એવો તે મંત્રી બોલ્યો-‘ હે દેવ ! આ

આપના સેવકો કેવા? કે-જેઓ સ્વામીના આદેશમાં
આમ નપુંસકતાપૂર્ણ દેખાતા નીચું મુખ કરી બેઠા છે?
॥૧૧૨-૧૧૩॥ મનુષ્યોને સાધ્યની સિદ્ધિ થવામાં કારણ તરીકે
ચિત્તનો ઉત્સાહ હોવાથી પહેલેથી જ ઉત્સાહ વગરના નિર્માલ્ય
જણાના માણસોથી વસ્તુની સિદ્ધિ કેમ થાય? ॥૧૧૪॥ હે દેવ!
તમારી ધારણા આ હરિબલ માટે જ ઉચિત છે કે-જે મહા-
ઉત્સાહી અને કાર્ય કરનાર છે વિશેષ કઢીએ તો સમસ્ત
જગતનો ધર્ત્તા (કહેવાય છે તે 'હરિ' નહિ, પરંતુ) આ હરિજ
છે' ॥૧૧૫॥ એ પ્રમાણે (પોતાની ખોટી પ્રશંસા સાંભળીને
ખોટી) લજ્જાને તણ દેવાની ઇચ્છા

ખિલીપણને હોવા છતાં પણ હરિબલે કર્માધીનતા
આમંત્રણ કરવાનો અને ધીરતાને અવલંબીને રાજાની તે
હરિબલે લજ્જાથી આજ્ઞાનો લજ્જાથી સ્વીકાર કર્યો! અહો!
કરેલ સ્વીકાર! પુરુષોનો શું અદ્ભુત ત્રપા-લજ્જાગુણ!

અશ્વો અગ્નિને અવગુણીને પણ મોખરે
હોય છે, તેમ લજ્જાવડે જ વીરપુરુષો ભયંકર યુદ્ધ વગેરેમાં
મૃત્યુને અવગણીને પણ મોખરે હોય છે. ॥૧૧૬-૧૧૭॥
હરિબલે ઘેર ગયા બાદ રાજાની તે ઘેર

હરિબલને આજ્ઞાનો પોતે કરવો પડેલ સ્વીકાર વગેરે
લંકા મોકલવામાં કરેલ વાત સાંભળીને અને તેમનું કહેલું
વસંતશ્રીને ભાસેલ વિચારીને રાજાનું ચિત્ત બાણી લીધું
ભયંકર જોખમ હોવાને લીધે ખેદિત થએલી બુદ્ધિમાન
અને હરિબલને વસંતશ્રીએ હરિબલને કહ્યું-ખરેખર!

શિખામણ. રાજાએ પોતાના મકાને આપેલ ભોજન
સમયે જોઈને મને મેળવવાને અને આપને

હણવાને માટે આ અનર્થ આદર્યો છે. ॥૧૧૮-૧૧૯॥ જે દુષ્ટ બુદ્ધિવાળા એવા રાગાન્ધ રાજાએ આવો યથેચ્છ આદેશ કર્યો તો હે સ્વામી ! તમે તે વખતે એ આદેશને સાહસથી શા માટે સ્વીકાર્યો ? ॥૧૧૦॥ વિચાર્યા વિના કાર્ય કરનારાઓને નક્કી અનર્થ આગળ ઊભો છે. જુઓ, ઉતાવળને લીધે શું પતંગીયો અગ્નિમાં ભસ્મસાત થતો નથી ? ॥૧૨૧॥ કહ્યું છે કે—

સહસા વિદધીત ન ક્રિયામવિવેકઃ પરમાપદાં પદમ્ ॥

વૃણતે હિ વિમૃશ્યકારિણં, ગુણલુબ્ધાઃ સ્વયમેવ સમ્પદઃ ॥૧૨૨॥

અર્થ:-અવિવેકપણે સહસાત્કારે ક્રિયા ન કરવી: કારણ કે-તેમાં પરમ આપદાનું ભાજન બનવું પડે છે વિચારી કાર્ય કરનારને ગુણલુબ્ધ એવી સંપત્તિઓ, પોતાની મેળે જ આવી મળે છે: ॥૧૨૨॥ હે દાક્ષિણ્યતાના ભંડાર ! આ દાક્ષિણ્યતા કેવી ? તેમાં લાજ ખોવા જેવું શું હતું ? કારણ કે-ળીજના સ્વાર્થનો વિનાશ કરવામાં મલિન પ્રકૃતિના માણસોને તો પરમ આનંદ હોય છે. ॥૧૨૩॥ હજુય કોઈપણ ઉપાયે કંઈ વિચારીને કોઈક ખડાનું કાઢી રાજાને ફેરવી નાખો. રાજા પાસે કરેલ સ્વીકારમાંથી ફરી જાવ; કારણ કે-પોતાના સ્વાર્થનો પોતે નાશ કરનાર તો અતિ મૂર્ખ ગણાય છે. ॥૧૨૪॥ વસંતશ્રીનું એ પ્રમાણે કહેવું સાંભળીને સત્વશાસ્ત્રી હરિબલ બોલ્યો:-હે લોખી ! આ શું બોલે છે ? સજ્જનોની કઈ રીતની જેમ પ્રાણાન્તે પણ સજ્જનોએ સ્વીકારેલું અન્યથા થાય ? ॥૧૨૫॥ સ્વીકારેલ કાર્યને પીડિત હૃદયવાળો કાયર પુરુષ જ જલદી પણ મૂકી દે: રાહુથી પીડિતદશામાં પણ મૃગચિહ્નને નહિ છોડનાર ચંદ્રમાની જેમ સાહસિક પુરુષ સ્વીકારેલ કાર્યને કદિ પણ ત્યજતો નથી. ॥૧૨૬॥ કહ્યું છે કે:—

અલસાયંતેણ વિ સજ્જણેણ, જે અક્ષરા સમુલ્લવિઆ ॥
તે પથરટંકુકુરિય વ્વ, ન હુ અન્નદા હુંતિ ॥૧૨૭॥

અર્થ:—સજ્જન પુરુષ, પ્રમાદ અવસ્થામાં પણ જે અક્ષરો
ખોતેલ હોય તે પથરમાં ટાંકણાથી કોરેલની માફક અન્યથા
થતા જ નથી ॥૧૨૭॥ વળી સ્વીકૃતનાં પાલનમાં પુરુષોને જે થવું
હોય તે થાવ, જોઈએ તો મસ્તક છેદાઈ જાવ કે લક્ષ્મી સર્વથા
ચાલી જાવ. ॥૧૨૮॥ વળી અપવાદ છે તે તો સ્વીકારેલ કાર્યમાં
આગળ જતાં જો કોઈ પણ અનર્થ જણાતો હોય ત્યારે વિચારવા
યોગ્ય છે અને તે વખતે પણ તે અનર્થ, તેવા ભાવિ અનર્થના
ત્યાગમાં જ નિશ્ચય કરવા યોગ્ય છે ॥૧૨૯॥ તેથી કરીને ભવિષ્યમાં
જે થવું હોય તે થાવ, એમ ધારીને તે કાર્યને માટે અવશ્ય જઈશ.
અથવા તો ન્યાયમાર્ગે ચાલનારાઓને વિષમ માર્ગ પણ ‘સમ’ જ
છે; ઊલટું પણ સીધું જ છે ॥૧૩૦॥ મને કોઈપણ મારી ચિંતા
નથી; પરંતુ ‘મારા ગયા બાદ સિંહ જેમ હરિણીને ઉચકી જાય
તેમ રાજા તારું હરણુ ન કરે.’ એ પ્રકારે તારી અત્યંત
ચિંતા છે ॥૧૩૧॥ એ પ્રમાણે સ્વામિનું ઉત્તમતાપૂર્ણ, નિર્દોષ
અને સુંદર બોલવું સાંભળીને ખુશ થએલી અને સ્વામીનો

વિરહ થતો હોવાના કષ્ટથી પીડિત
વસન્તશ્રીએ સર્વ થએલી એવી તે વસન્તશ્રી, ગદ્ગદ કંઠે
ચિંતાથી સ્વામિને બોલી ‘હે સ્વામી ! જો એમ જ છે તો
નિશ્ચિત કરવાનું આપને તે માર્ગે માંગલિક હો, પરંતુ
થતાં પતિની લંકા હે કલ્યાણકારી અને યશસ્વી ! આપ
ભણી વિદાય અને કૃપા કરી સત્વર પધારજો, અને મારી
સમુદ્રકિનારે ચિંતાવડે આપના શરીરને અશરીર ગણી
ચિંતા. બાળશો નહિ: હું શીયલનું સુંદર રીતે

રક્ષણ કરીશ: શીલરક્ષણમાં કલ્યાણમાં અતુર હોય છે. ॥૧૩૨થી
૧૩૪॥ હું અજ્ઞાન છું. તો પણ વિનંતિ કરું છું કે-આપનાં
જીવનનું રક્ષણ કરજો. અવિચારી પણે કાર્ય કરીને પતંગની
જેમ મરણ તો નહિ જ કરતા. ॥૧૩૫॥ કારણ કે—

जीवनं भद्राण्यवाप्नोति जीवन्पुण्यं करोति च ।

मृतस्य देहनाशः स्यात्, धर्मादुपरमस्तथा ॥ १३६ ॥

અર્થ: જીવતાં થકા કલ્યાણની પરંપરા મેળવાય છે
અને જીવતો નર પુણ્ય કરી શકે છે: જ્યારે મરેલ માણસને
દેહનો નાશ થાય છે અને ધર્મથી અટકવાનું બને છે. ॥૧૩૬॥
અથવા તો હે પ્રિયતમ ! અતુર પુરુષોને વિશેષે શું શિખામણ
આપવાની હોય ? તો પણ સ્નેહવેદી મહિલા જે તે પણ
બોલે જ ॥૧૩૭॥ સ્નેહમય અને મુગ્ધ બનાવે તેવી તે ભોળી
અંગનાની અમૃત ઝરતી વાણીને સતત પીધને ખુશ થએલ
શાણો હરિબલ, ક્ષણવારમાં દક્ષિણ દિશામાં ગાલ્યો. ॥૧૩૮॥
આ રીતે સત્ત્વનો અપૂર્વ મિત્ર હરિબલ, પોતાનાં સુખોથી
વિખૂટો પડતાં અને ઇન્દ્રિયોના વિષય-સમૂહોને ત્યજી દેવામાં
અહતા પરિણામનો જ રંગી બનતાં મુનિની જેમ શોભવા
લાગ્યો. ॥૧૩૯॥ કમે તે હરિબલ, મોજાંના સુસવાટોથી તૂટી
પડતા સમુદ્રના વિકટ કિનારે પવનની જેમ આવ્યો ! અથવા
ઉઘમીને કોની માફક કાંઈ ફર છે ? ॥૧૪૦॥ જેનો પાર
પામવો મુશ્કેલ છે અને જેની અંદર મનુષ્યોથી દુઃખે પ્રવેશી
શકાય તેવા એ ભીષણ સ્વરૂપવાળા સમુદ્રને દેખીને ભવ્ય પ્રાણી
સંસારને દેખી ઉદ્વેગ પામે, તેમ હરિબલ ઉદ્વેગ પામ્યો. ॥૧૪૧॥

અને વિચારે છે કે-‘પ્રિયાએ ના કહી છતાં પણ ભવિત-
વ્યતાના યોગે હું અહિં આવ્યો: હવે સમુદ્રથી વિહિત થએલ

ભયવાળી લંકામાં હું કેવી રીતે જઈશ ? ॥૧૪૨॥ લંકા પહોંચવાનું જાણવાવાળા જનો ત્યાં પહોંચવામાં વહાણ વગેરે કોઈ ઉપાય હોવાનું કહેતા નથી, અને હું પ્રતિજ્ઞા કરેલ કાર્ય કર્યા વિના પાછો પણ કેમ જઉં ? ॥૧૪૩॥ પહેલાં હું ધીવર હોવા છતાં પણ ભાગ્યયોગે આટલી મહાન ભૂમિ પામ્યો, આટલી ઊંચી હદે આવ્યો. હવે તે ભાગ્યથી જ ભવિષ્યમાં જે સ્થિતિમાં મૂકાવાનો હતો તે આ સ્થિતિમાં મૂકાયો છું ! હવે મારું શું થશે ? ॥૧૪૪॥ ખરેખર મેં એક જીવની દયાનાં ફલને થોડા ધનની જેમ જલદી ભોગવી નાખ્યું, તેથી હરિદ્રની જેમ મને આ અતિ દુઃખી-પણું યુક્ત છે ॥૧૪૫॥ આ રીતે હરિબલ જેવો તેજસ્વી પણ તે દક્ષિણ દિશામાં તેજહીન બની ગયો અને તે આશ્ચર્ય પણ નથી; કારણ કે તેજના સ્વામી સૂર્યનું તેજ પણ તે દિશામાં (દક્ષિણાયનનો સૂર્ય થાય ત્યારે) ઘટી જાય છે. ॥૧૪૬॥ અથવા રાજાનો તે સેવક તે દિશામાં નિસ્તેજ બની જાય તેમાં આશ્ચર્ય નથી; કારણ કે-તે દિશામાં પેસતાં તો સૂર્યનું તેજ પણ ઘટી જાય છે. ॥૧૪૭॥ હરિબલ જડ બુદ્ધિ નહિ હોવા છતાં જડાશય (સમુદ્ર) નો સંગમ પામીને જ હોય તેમ તે વખતે જડમતિ બની ગયો ! અન્યથા જે કાર્ય કરવાનું જ છે, તેમાં વિલંબ કેમ ? ॥૧૪૮॥ ચિત્તમાં અત્યંત ધૈર્ય ધારણ કરીને હરિબલ, વળી ચિંતવવા લાગ્યો-‘ખેદની વાત છે કે મને જે અનુચિત છે, કાયરતાને કાયરની હરિબલનો સમુદ્રમાં જેમ હું ફેગટ શું કામ વહન કરું છું ? ઝંપાપાત અને મહાન્ પુરુષો મારે ‘સ્વીકારેલ કાર્ય કરવું દેવસહાયથી અથવા મરવું’ એ એક જ માર્ગ છે: મારે લંકાગમન. જે બનવું હોય તે બનો: સાહસના અવલંબનથી જલદી જ સમુદ્રમાં પ્રવેશ કરું ! ॥૧૪૯-૧૫૦॥’

એ પ્રમાણે ધૈર્યથી નિરધાર કરીને અને ચિત્તવૃત્તિને નિર્ભય કરીને તે હઠપાર ભયવાળા સમુદ્રને વિષે હરિબલ, જેવામાં અંધાપાત કર છે, તેવામાં પ્રથમ આપેલ વરદાનના યોગે આકર્ષાએલ સમુદ્રદેવ તેના પર પ્રસન્ન થયો અને સ્નેહપૂર્વક બોલ્યો-‘હે ભદ્ર ! હું શું કાર્ય કરું ?’ ॥૧૫૧-૧૫૨॥ ‘અવ-હયાના નિયમનું કેવું અતુલ ફળ છે ! કે-ભૂસાઈ ગયેલ વિધિની જેમ મને વિસ્મૃત થયેલ પણ આ દેવ સંકટ વખતે અલ્પ પણ વિલંબ વિના પોતાની મેળે જ પ્રગટ થયો ! ॥૧૫૩॥’ એ પ્રમાણે દ્વિતવતાં ખુશ થયેલ તે શિષ્ટ બુદ્ધિવાળા હરિબલે દેવને સ્પષ્ટ કહ્યું કે-‘મને લંકામાં લઈ જા, અને આ કાર્યના નિર્વાહમાં (આ કાર્ય પાર ઉતરશે કે નહિ ! એવી) થઈ રહેલ શંકાને દૂર કર.’ ॥૧૫૪॥ (જેનું કૃષ્ણે હ્રમન કયું કહેવાય છે તે) કલિયનાગ જેમ કૃષ્ણને લઈ જાય તેમ હવે તે દેવ, મહાન્ મત્સ્યનું રૂપ ધારણ કરીને હરિબલને પોતાની પીઠ પરના વિશાલ પ્રદેશ પર સ્થાપીને જલમાર્ગે લંકાની દિશામાં લઈ ચાલ્યો ! ॥૧૫૫॥ હજવા પવનની જેમ અપાર સમુદ્રને નીકળી માફક ઉલ્લાંધીને તે મત્સ્યે હરિબલને મહાન્ યાનપાત્ર લાવે તેમ લંકાના ઉપવનમાં લાવી મૂક્યો ! ॥૧૫૬॥ ત્યારબાદ વિદ્યાધરોનાં ‘સર્વઋતુનાં પુષ્પ અને ફળવાળા તેમજ વિદ્યાના વિધિથી સિદ્ધ થયેલ વિવિધવૃક્ષોના સમૂહવાળાં’ તે જોવા યોગ્ય ઉદ્યાનને ક્ષણવાર જોઈને આનંદિત થયેલ હરિબલે, આકાશની માફક અંદર અને બહાર સ્વર્ણલક્ષ્મીથી ભરપૂર અને ખેચરોથી વાસિત એવી બાલઈન્દુની જેવી નિષ્કલંક લંકાને વિષે પ્રવેશ કર્યો ! ॥૧૫૭-૧૫૮॥ લંકાની પરમ શોભારૂપ અમૃતનું અક્ષુવડે તૃપિતની જેમ

સુખપૂર્વક પાન કરવામાં પરવશ બનેલ
લાંકામાં પ્રવેશ હરિણલ, (કરતો કરતો) કાઠ એક શૂન્ય
લાંકાની વિશિ- સુવર્ણ મહેલમાં પેઠા ! ॥ ૧૫૬ ॥ તે
પ્રતા સમજવા તે મહેલમાં- “ મેરુના કૂટો જેવા ઘડ્યા
નગરીના માત્ર વિનાના સોનાના ઢગલાઓને, ઠીંકરીઓના
એક જ ઢગલાઓની જેમ પડેલા સોનામહોરોના
મહેલનું વર્ણન. મોટા ઢગલાઓને, અને જુવારના કણના
જથ્થાની જેમ (ટેકરો થઈ શકે નહિ
એટલે) નિશ્ચયીકૃતાન્ એકઠા કરેલા મોતીના જથ્થાઓને,
ચણેાડીઓના મહાન ઢગલાઓની જેમ નવા દીપતા પરવાળાના
જથ્થાઓને, ખડીના ટુકડાઓની માફક સ્ફટિકોને, ઘોરના ઢગ-
લાની જેમ લાલ મણિઓને, સાકરના ટુકડાના ઢગલાઓની જેમ
શ્રેષ્ઠ હીરાના ઢગલાઓને, ઘાસના મણિના ઢગલા જેવા અતિ
હીલા કિરણોવાળા ઇન્દ્રનીલમણીઓને, જાંબુના ઢગલાઓની
જેમ એકઠા કરેલા રિષ્ટરત્નોને, બીજા પશુ-કાંકરા કરવાની જેમ
એકઠા કરેલા વિવિધ પ્રકારના ઢગલાખંધ મણિઓને તેમજ
ઈન્ધનની જેમ પડેલા સુંદર સુગંધિત મજખૂત ચંદન કાષ્ઠોને,
જાડા કપડાના ઢગલાની જેમ દેવદ્રવ્ય (દેવતાઈ વસ્ત્રો) ના
ઢગલાઓને, જાડા ધાખળાઓના ઢગલાની જેમ પડેલા રત્ન-
કંબળોનાં ઢગલાને, ઢગલાખંધ ખડકેલા હિરણ્ય અને મણિમય
વાસણોને, માટીનાં વાસણોની સુંદર ઉત્તરડો (ઉપરા ઉપર
ખડકેલા ભણી) ને અને તેવા પ્રકારના બીજા પશુ ‘ ધરને
યોગ્ય ’ રાચરચીલાઓને-આસન શમ્યા વિગેરે અસંખ્ય
દોલતને ” ઊંચી નજરે જોતો હરિણલ અત્યંત વિસ્મય પામ્યો.
॥ ૧૬૦ થી ૧૬૭ ॥

આવી સમૃદ્ધિવડે મનોહર એવો આ મહેલ શુન્ય-
 નિર્જન કેમ ? એમ વિચારતો હરિભક્ત
 વિદ્યાધર કન્યાનો કમળમાં પ્રમર પેસે તેમ તે હવેલીન
 મેળાપ અને ઓરડામાં પેઠો. ॥ ૧૬૮ ॥ તેમાં નવ-
 પાણ્યહણ ! યોવનરૂપ લક્ષ્મીની શાલા જેવી સોભાએ
 કરીને વિશાલ એવી એક ચેતનાહીણ
 બાળાને મરણ પામ્યા જેવી હાલતમાં બેઠીને હરિભક્ત
 વિચારવા લાગ્યોઃ આ ઘરમાં (આવી સ્થિતિમાં પડેલી)
 આ બાલા એકલી છતાં લેશ માત્ર નષ્ટ નહિં પામેલ અને
 અતિ પુષ્ટ એવી સુંદર આકૃતિવાલી કેમ ? અથવા તો માત્ર
 મરણ પામી હોવાનો દેખાવ કરીને પડી છે ? અથવા તે
 કર્મની અતિ કોણ બાણે ? ॥ ૧૬૯-૧૭૦ ॥ સહેજ ખેડ
 અને વિસ્મયવાળા હરિભક્તે તત્કાળ ત્યાં તે બાલાને બેવાની
 જેમ ' તે બાલાનું જીવિત હોવાની માફક ' ઊંચે લટકતા
 અમૃતથી ભરેલાં એક તુંબડાને બેયું. ! ॥ ૧૭૧ ॥ ત્યાર-
 બાદ ઉત્તમ બુદ્ધિમાન અને દયાળુ એવા હરિભક્તે તે તુંબ-
 ડામાં દેખેલ જળરૂપ પદાર્થને પાણીની બુદ્ધિએ આ અચે-
 તન બાલાના આખા શરીરે છાંટયું ! ખરેખર ઉત્તમ સ્વભાવ
 પરહિતપરાયણ છે. ॥ ૧૭૨ ॥ તત્કાલ સૂઈને ઉઠી હોય
 તેમ તે બાલા ઉઠી અને બેસવાને માટે વ્યવસ્થિત તૈયાર
 થઈ : સામે હરિભક્તને બેઠીને સ્નેહભરી વાણીવડે તે બાલા
 હરિભક્તને આ પ્રમાણે ખુશ કરવા લાગી-હે ઉત્તમ પુરુષ !
 બીજાને ઉપકાર કરવારૂપ આ સારભૂત પ્રવૃત્તિવડે તમારા
 ઉત્તમપણાનો નિર્ણય કરું છું : તો પણ કહો-આપ કોણ છો ?
 ક્યાં રહો છો ? અને અહિં શા કાળે આવ્યા છો ? ॥ ૧૭૩-

૧૭૪ ॥ હરિખલે પણ કહ્યું—“વિશાલપુરના મદનવેગ નામના રાજાને સેવકોમાં અને અત્યંત માન્ય હું હરિખલ છું.

॥ ૧૭૫ ॥ (રાજાએ) લંકાના વિભિષણ નામના રાજાને આમંત્રણ આપવા માટે મને મોકલ્યો છે અને દેવના પ્રભાવથી મત્સ્યરૂપી વાહન ઉપર બેસીને અહિં આવ્યો છું.

॥ ૧૭૬ ॥ હવે હે બાલા ! તું તારું વૃત્તાંત પણ યથાવસ્થિત કહે.” એ પ્રમાણે હરિખલે કહે સતે જાણે પૂર્વના સ્નેહથી

જ હોય તેમ પરમ રામાંચ અનુભવતી તે બાલાએ કહ્યું—
“લંકાપતિના દેવમંદિરમાં પુષ્પ લાવવાનું કામ કરનાર

પુષ્પબદ્ધ નામે મારો પિતા છે, અને તે સ્વભાવે કદુ તેમજ દુષ્ટ કર્મ કરનારો છે વિષધર નાગથી વિષહરિણી મણિની

જેમ કુસુમની શોભા કરતાં સુકોમળ એવી કુસુમશ્રી નામે હું તે પુષ્પબદ્ધની પુત્રી છું : અહો સંસારની વિષમ રીતિ!

॥ ૧૭૭ થી ૧૭૮ ॥ (મને કેવો પતિ મળશે ? તે જાણવા સારું) એક દિવસે પિતાએ સામુદ્રિકશાસ્ત્રના જાણ એક

નૈમિત્તિકને પૂછ્યું : નિમિત્તિઆએ કહ્યું—‘સુલક્ષણવાળી આ કન્યાનો ભર્તા પૃથ્વીનો ભર્તા થશે !’ ॥ ૧૮૦ ॥ કહ્યું છે.

કે—(જેના પગ અને હાથ વગેરેને વિષે)

શુભ લક્ષણોના કલશ, આસન, અશ્વ, રથ, શ્રીવત્સ,
સુંદર લાભો. ચૂપ, બાણ, માલા, ચામર, કુંડલ, અંકુશ,

ચવ, ધ્વજ, ભાલું, મત્સ્ય, વેદિકા,

વીજણો, શંખ અને છત્ર હોય તે પુરૂષો રાજા થાય અને સ્ત્રીઓ રાણી થાય. ॥ ૧૮૧ ॥ જે નારીના ભાલને વિષે

ત્રિશૂલ હોય તે સમસ્ત નારીઓની સ્વામિની થાય, હસતાં ભાલને વિષે સ્વસ્તિક જણાય તે સ્ત્રી પણ સર્વ સ્ત્રીઓની

સ્વામિની થાય. ॥ ૧૮૨ ॥ લલાટમાં અદ્દશ્યપણે કે પ્રગટપણે
મસો હોય તો તે સ્ત્રી લક્ષ્મીવાન થાય, ડાખા ગાત્ર ઉપર
મસો હોય તો રાણી થાય અને મિષ્ટાન્ન લેવાની બુદ્ધિવાળી
થાય. ॥ ૧૮૩ ॥ અથવા હૃદયને વિષે લાલ જેવું ચિહ્ન
હોય તો ધન ધાન્ય વગેરેના સુખથી ભરપૂર હોય, નાસિકા-
ના અગ્રભાગે લાલ મસ હોય તો રાજમાતા અથવા રાણી
થાય. ॥ ૧૮૪ ॥

નૈમિત્તિકની એ પ્રમાણે વાત સાંભળીને મારો તે મેંદા
જેવો મૂર્ખ પિતા રાજ્યના લોભથી મને પરણવાને ઇચ્છે
છે ! ઉન્માર્ગે જ જવામાં તત્પર એવા લોભાંધને ધિક્કાર
છે : ॥ ૧૮૫ ॥ કહ્યું છે કે—રત્તિંધાં દીહંધા જન્નંધા માણ-
માયકોવંધા । કામંધા લોહંધા હમે કમેણ વિસેસંધા ॥ ૧૮૫ ॥

અર્થ:—રાત્રિ અંધ, દિવસ અંધ, જાતિ અંધ,
માનાંધ, માયાંધ, ક્રોધાંધ, કામાંધ અને લોભાંધ ' એ આઠ
જાતિના અંધજા ગણાય છે, અને તેઓ અનુક્રમે એકેક
કરતાં ચઢીઆતા હોવાથી ' લોભાંધ ' દરેક જાતિના અંધો
કરતાં વિશેષ અંધ છે. ॥ ૧૮૬ ॥ આ રીતે લોભ સર્વ-
વિનાશી છે. આ લોભની જ દુર્મતિને લીધે લોભથી નહિ
નિવર્તતા એવા તે મારા પિતાને અત્યંત ખિન્ન થયેલા
એવા મારા માતા આદિ સમસ્ત સ્વજનવર્ગે, મુસાફર સ્મ-
શાનનાં વૃક્ષને ફરથી જ તણ હે તેમ સત્વર તણ લીધો છે.
ખેદની વાત છે કે પિતા પણ પુત્રી તરીકેનો સ્નેહ ભૂલીને
અપમાર્ગે વર્તે છે : અનુચિત કરવાની વાત તો બાબુએ
રહો, પરંતુ અનુચિત ચિતવણું તે પણ સ્નેહરૂપી વન બાળી
નાખવાને દાવાનળ સરખું છે. ॥ ૧૮૭-૧૮૮ ॥ ચંડાલની

જેવા તે કૂર પિતા પામેથી વેગે નાશી છૂટવા ઇચ્છતા મને તે હુર્જીદિ, કેદીની માફક અહિં ઝકડી રાખે છે. ॥ ૧૮૯ ॥ તેનું કાર્ય કરી આપવાને આધીન અને સ્વભાવે નિર્દય હૃદયવાળી એવી પ્રાપ્ત કરેલી વિદ્યાવટે મને જલદિથી મૃત જેવો ઝનાવીને તે અનાર્ય પોતાના કાર્ય માટે બહાર જાય છે. ॥ ૧૯૦ ॥ વળી ઘેર આવે એટલે આ તુંબડામાંથી અમૃત લઈને અને મારા પર સીંચીને તમે જીવતી કરી તેમ તે અનાર્ય પોતાના કાર્ય માટે મને જીવતી કરે છે ! ॥ ૧૯૧ ॥ આ પ્રમાણે સંકટમાં રૂમેલી હું કેમ ઉપાયે મરણને પણ ઇચ્છી રહી છું : અનુચિત કાર્ય આવરવા કરતાં પ્રાણને હણી નાખવા તે પણ યોગ્ય છે. ॥ ૧૯૨ ॥ જે પ્રાર્થિત વસ્તુઓને પૂરી પાડનાર કલ્પવૃક્ષના આથ મેઘ છે તો આપના પાસે કાંઈક પ્રાર્થના કરું : પ્રાર્થિત મેળવી આપવું તે ખરેખર સુગુણતાના મૂળ પ્રાણ છે. ॥ ૧૯૩ ॥ કહ્યું છે કે-

‘ વુક્ષાણ પડ વુઃક્ષ્મં ગુરુઅં ગુરુઆણ હિયમજ્ઞમિ ।

જંપિ પરો પથિજ્ઞા જંપિ પરો પથિજામંગો ॥ ૧૯૪ ॥

અર્થ:—મહાન્તોના હૃદયમાં દુઃખોમાં પણ એ તો મોટું દુઃખ છે; જે પર પાસે પ્રાર્થના કરવી, અને જે બીજાએ કરેલ પ્રાર્થનાનો ભંગ કરવો. ॥ ૧૯૪ ॥ ’ હે સોભાગ્યવતોને વિષે મુખ્ય ! જેના પૂર્વના પુણ્યના ઉદ્ધયે જ આપ અહિં ખેંચાઈ આવ્યા હો તેમ અહિં પધાર્યા છો તો આપના ઉપર રાગવાળી એવી મારું આપ પાણિગ્રહણ કરો ॥ ૧૯૫ ॥ મારું જીવિત પણ એમ હો : મારું ચિત્ત આપને વશ આપ્યું સમજો. હમણાં લગ્નવેલા પણ ઉત્તમોત્તમ છે ! તેથી હે નાથ ! વિશ્વંજથી સર્ચું ! ’ ॥ ૧૯૬ ॥

કુસુમશ્રીનું તે વચન સાંભળીને હરિબલ વિતર્ક કરવા લાગ્યો-અહો ! એક વાર પાળેત્રી જીવદયાનો પણ કેવો મોટો મહિમા ! કે જે અપ્સરાના રૂપને પણ હીણ કહેવડાવે એવી આ વિદ્યાધરની પુત્રી, વિદ્યાધરનો ત્યાગ કરીને પણ મને આલિંગન કરવાનું આગ્રહથી સ્વીકારે છે ! ॥ ૧૯૭-૧૯૮ ॥
અહો ! દેવની માફક તે જીવદયા જ મારું મહાન ભાગ્ય ! એ પ્રમાણે હર્ષિત થએલ હરિબલ, તે બાળાને માનથી આદર આપતો થકો તેનું પાણિગ્રહણ કરીને પ્રસન્નતાનું જ ભાજન બનાવી. ॥ ૧૯૯ ॥

વિદ્યાધર કન્યા સહિત હરિબળનું લંકાથી પાછા આવવું !

હવે કુસુમશ્રી પણ હરિબલને કહેવા લાગી કે-હે નાથ ! કલ્પણ ઇચ્છનારને માટે પાપસ્થાનકની જેમ અહિં હમણાં જ રહેવું યોગ્ય નથી ॥ ૨૦૦ ॥ કદાચિત્ પુષ્પબટુક આવી ચડે તો ભયંકર ક્રોધમાં આવીને અનર્થ પણ ન કરી શકે માટે આ સ્થાનેથી જલદી બીજે ચાલો. ॥ ૨૦૧ ॥ બિલી-પણને ક્ષણ વગરનું નિમંત્રણ આપવાથી સર્ચું : કારણ કે દેવોના ઇન્દ્રોની જેમ ખેચરોના ઇન્દ્રો ક્યારે પણ મનુષ્યનાં કાર્યમાં આવતા નથી. ॥ ૨૦૨ ॥ અહિં આપ આવ્યા એ અને બિલીપણને આમંત્રણ કર્યું છે, એ વાતની આપના રાજાને ખાત્રી આપવા માટે તો સારી ખાત્રીવાળું બિલી-પણનું નિશાન (એંધાણ) હું લાવી આપીશ. ॥ ૨૦૩ ॥
કુસુમશ્રીએ હરિબલને એ પ્રમાણે કહીને અને તુર્તજ મહેલ નિર્વિઘ્ન ઉપાય કરીને નિશાનીને માટે બિલીપણના મહેલ માંથી અત્યંત ગુપ્તપણે ચંદ્રહાસ નામનું બિલીપણનું મહેલ

લઈ આવી, અને તે ચંદ્રહાસ ખડ્ગમાં મુખ જોતી તે વિદુષી કુસુમશ્રીએ તે ચંદ્રહાસ ખડ્ગ પોતાના સ્વામીને આપ્યું ! ખરેખર, સમર્થ પુરુષોવડે દુઃસાધ્ય એવું દુર્ઘટ કાર્ય સમર્થ પુરુષો વચ્ચે રહેતી અબલા પણ સાધી શકે છે ! ॥ ૨૦૪-૨૦૫ ॥ કુસુમશ્રીની બુદ્ધિ અને કાર્યકુશળતા જોઈને આશ્ચર્ય-ચકિત થયેલા હરિબલે, હવે ચંદ્રહાસ ખડ્ગ લઈને તેમજ પોતાના તે મહેલમાંથી જોણીએ સારભૂતે લક્ષ્મી લીધી છે, એવી તે કુસુમશ્રી સહિત સિદ્ધરસ જેવું તે અમૃતનું તુંબડું લઈને ‘અદ્ભુત શક્તિ સાથે યોગીન્દ્ર નીકળે તેમ’ લંકા નગરીની બહાર સત્વર નીકળ્યો ! ॥ ૨૦૬ ॥ (સમુદ્ર-કિનારે આવ્યા બાદ સ્મરણ કરતાંની સાથે જ મત્સ્યરૂપ ધારણ કરીને હાજર થયેલ દેવની પીઠ ઉપર ‘વૃષભ ઉપર શંકર અને પાર્વતી આરૂઠ થાય તેમ’ તે બંને જલદી આરૂઠ થયા. ॥ ૨૦૮ ॥ ત્યારબાદ સમુદ્રમાર્ગે પરસ્પર કુતૂહલના જ રસે ચઢેલા તે હરિબલ અને કુસુમશ્રીને-‘તેમણે વિશાલપુર જવાના પ્રગટ કરેલ આશય મુજબ’ તે મત્સ્ય દેવે વિશાલપુરના અરણ્યમાં લાવી મૂક્યા ! ॥ ૨૦૯ ॥

વિશાલપુરનગરમાં વસન્તશ્રીનું રાજના

આક્રમણમાંથી બચી જવું.

વિશાલપુરથી લંકા જવા માટે હરિબલ, વસન્તશ્રીથી છૂટો પડીને ગયા બાદ વિશાલપુરના તે વિકારી રાજાએ વસન્તશ્રીને પોતાના મહેલમાં લાવવા માટે જે કૃત્ય કર્યું તે હવે કહું છું. ॥ ૨૧૦ ॥ કામદેવે દાસ બનાવી દીધેલ તે રાજા, (હરિબલને એ પ્રમાણે લંકાના બહાને મરણના મુખમાં ધકેલી દેવાથી) ખુશી થયો અને હરિબલની સ્ત્રી વસન્તશ્રીને

ખુશ કરવાને માટે તેણે દાસીઓને વિવિધ પ્રકારની ઉત્તમ વસ્તુઓ આપીને વસન્તશ્રી પાસે મોકલી. ॥ ૨૧૧ ॥ (દાસીઓને એ રીતે આવેલી જોઈને) વસન્તશ્રીએ પોતાના મનમાં કાંઈક વિચારીને દાસીઓને કહ્યું-‘મારા મકાને રાજાએ આ વિવિધ વસ્તુઓ કેમ મોકલાવી છે?’ ॥ ૨૧૨ ॥ રાજાએ પહેલાં શીખવી રાખેલી દાસીઓ બોલી-હે નિપુણે! તને ખબર નથી. કે-રાજાના પ્રસાદપાત્ર બનેલા તારા પતિને રાજાએ પોતાના કાર્ય માટે મોકલેલ છે? ॥ ૨૧૩ ॥ (એ પ્રમાણે હરિબલને પોતાના કામે મોકલ્યા પછી) હરિબલના ઘરની ચિંતા રાખવી તે રાજાને યુક્ત છે, અને તેથી અમારી સાથે આ દરેક વસ્તુ રાજાએ તને મોકલાવી છે’ એ પ્રમાણે દાસીઓનું બોલવું સાંભળીને ‘આ વસ્તુઓ લેવી તે વાધનો વળાવો સ્વીકારવા જેવું છે, ચોરને કેટલાજ તરીકે સ્વીકારવા જેવું છે અને હુધના રક્ષણ માટે બીલાડો કબુલવા જેવું છે’ એમ જાણવા છતાં ‘કામાંધો ઠગવાને યોગ્ય છે, એ ઉક્તિ અનુસાર’ વસન્તશ્રીએ તે દરેક વસ્તુઓ ‘રાજાનો મહાન પ્રસાદ’ એમ કહીને સ્વીકારી લીધી!

બદ આશય ખુદો ॥ ૨૧૪-૨૧૫ ॥ એ પ્રમાણે વખત જતાં કરવા મદનવેગ પોતાનો મલિન આશય વસન્તશ્રી પાસે રાજાએ ઉપરા ખુદો કરવાના ઇરાદે આશામાં ને આશામાં ઉપર મોકલેલ રાજાએ વસન્તશ્રીને વસ્તુઓ મોકલતાં લેટણાં અને રહેવા તરીકે અને સુખ સમાચાર પૂછતાં સંદેશા. રહેવા તરીકે કેટલાય દિવસો વિતાવ્યા. ॥ ૨૧૬ ॥ ત્યારબાદ ‘ઉત્તમોત્તમ રમણીની સ્પૃહાવાળો હું રાજા છું અને તું ઉત્તમ છે.’ એ

પ્રમાણે લક્ષક=સંબંધદાર શબ્દોથી રાજાએ ફતીદારા પોતાનો આશય વસન્તશ્રીના લક્ષ્ય પર આણ્યો. ! ॥૨૧૭॥ ત્યારબાદ કામવાસનાથી પીડાતા તે રાજાએ, વસન્તશ્રી પાસે ફતીદારા પોતાના તે દુષ્ટ અભિપ્રાયને વાચામાં પણ રજુ કર્યો ! અહો મનમથના પૂરની વૃદ્ધિ ! ॥૨૧૮॥ વસન્તશ્રીને રાજાનો તે અભિપ્રાય તેના દેહને બાળવા સમર્થ થયો નહિ માત્ર કાનમાં પેસતાં-પેસતી વખતે જ બાળનાર થયો, કારણ કે પહેલા અંતરમાં તે અભિપ્રાયને સહન કરી લીધેલ છે. ॥૨૧૯॥ થએલ પરિતાપ પણ- (ફતીને દુષ્ટ વાતનો ઉત્તર આપવામાં જડબુદ્ધિ બની ગએલ વસન્તશ્રીનાં બુદ્ધિબલરૂપ પાણીને શોષી લેવાપૂર્વક જે પરિતાપે વસન્તશ્રીને સજ્જડ પીડા કરેલ) તેવો

મૌનને માન આપી પીડાકારી તો નહોતો ॥૨૨૦॥ વસન્તશ્રીને રાત્રે ઘેર આવેલા મેં આપનો આશય આપે કહ્યા પ્રમાણે રાજાનો જણાવ્યો છે અને વસન્તશ્રીએ તેનો કોઈ

કૃત્રિમ આદર પણ પ્રકારે નિષેધ કર્યો નથી' એ પ્રમાણે વસન્તશ્રી પાસેથી પાછી આવેલી

તે ફતીએ સજ્જડ બચ્ચાવ્યું: એટલે 'જે વાતનો નિષેધ કર્યો નથી તે વાત માની કહેવાય' એમ સમજીને રાજા પ્રમુદિત થયો. ॥૨૨૧॥ અને કામવાસનાના વેગને આધીન બનેલો તે મહનવેગ રાજા કામી પુરુષોને માટે કામધેનુ ગણાતી સત્રિને વિષે વસન્તશ્રીના મકાને ચોરની માફક ગુપ્ત રીતે આવ્યો ! ॥૨૨૨॥ અત્યંત કામાર્તિ એવો આ રાજા વસન્તશ્રીને જોઈને અત્યંત પ્રમોદ ધારણ કરવા લાગ્યો ! તે દેખીને તે સતીએ પણ તેને કાંઈક શુકત અને કાંઈક અશુકત એવો પ્રમોદ દેખાડ્યો ! ॥૨૨૩॥ રાજાને જોઈને થએલ દ્વેષ અને ખેદને મનમાં સમેટીને

અને સહેજ ચેનચાળા વિવરીને વસન્તશ્રીએ રાજાને આસન
 આપવું વગેરે ઉચિત આદર કર્યો ! ॥૨૨૪॥ ‘આપ અહિં પધાર્યા,
 તે મારી જેવી ઉપર પણ મહાન ઉપકાર કર્યો.’ ઇત્યાદિ વાણી-
 વડે પણ રાજાનો આદર કર્યો ! અહો ! ઉત્તમ જનો ॥ ખુદ્ધિ !
 ॥૨૨૫॥ સતીને માટે મન, વચન અને કાયામાં સંવાદ-સુમેળ
 હોય તે જ પ્રશંસનીય કહેલ છે, જ્યારે તે વસન્તશ્રીને તો
 તે વળતે એ પ્રમાણે મન, વચન અને કાયાનો અત્યંત વિસં-
 વાદ-દુર્મેળ જ પ્રશંસનીય થયો ! ॥૨૨૬॥ કષ્ટની વાત છે કે-
 પોતાનાં શીયલનાં પોષણને માટે સતી હોવા છતાં પણ વસન્ત-
 શ્રીએ અસતીને યોગ્ય ચેષ્ટા કરવી પડી ! શું પોતાનામાં સોરભની
 સમૃદ્ધિ લાવવા સારું કેતકી અશુચિ(ખાતર)નો સંગ કરતી
 નથી ? ॥૨૨૭॥ ત્યારબાદ રાજા બોલ્યો-હે ધન્યબાળા ! તને મારા
 જનાનખાનામાં લઈ જવાને હું અહિં આવ્યો છું, કારણ કે-રત્ન,
 સુવર્ણ સિવાય શોભતું નથી. ॥૨૨૮॥ વસન્તશ્રી પણ ચતુર
 વાણીથી બોલી-‘આપે આ સાચું કહ્યું છે : જુઓને-ઉદયરૂપ
 લક્ષ્મી પણ સૂર્ય પ્રકાશતે સતે ચંદ્રને સેવતી નથી ?’ ॥૨૨૯॥
 રાજા હસીને રહસ્યને-ખાનગી વાતને પણ પ્રકાશતાં બોલ્યો-
 ‘હે રમણિ ! તારા સ્વામીને કાર્યના બહાને મરણને માટે જ
 મેં લયંકર સંકટમાં નાખ્યો છે ! ॥૨૩૦॥ સમુદ્રમાં પડવાથી
 તેનું જીવિતવ્ય છે ક્યાં ? અને જો તે પ્રતિજ્ઞાથી બ્રહ્મ થાય અને
 પાછો આવે તો હું હણી નાખવાનો છું ! ॥૨૩૧॥ હે સુંદર નારી !
 આ હંભનો આરંભ મેં ખરેખર તારા માટે જ કર્યો છે, માટે
 મારો તું સત્વર સ્વીકાર કર.’ ધિક્કાર છે કામાન્ધોને કે-
 (ક્રમવાસનાને આધીન બનતાં) જેઓ પોતાનું ગોપવવા
 લાયક ચરિત્ર પણ ખુલ્લું કરી નાખે છે ! ॥૨૩૨॥ કહ્યું છે કે—

કુવિઅસ્સ આરસ્સ ય, વસનાસસિસ્સ રાયરસસ્સ ।

મત્તસ્સ મરંતસ્સ ય, સન્ભાવા પાયડા હુન્તિ ॥ ૨૩૪ ॥

અર્થ:-ક્રોધ વખતે, રોગ વખતે, વ્યસનમાં ચક્રચૂર હોય તે વખતે, રાગમાં રક્ત હોય ત્યારે, મગજ ખસી ગયું હોય ત્યારે અને મરણ પામતી વખતે મનુષ્યના કાળ વિલંબ માટે અંતરંગ આશયો પ્રકટ થઈ જાય છે ॥૨૩૪॥ વસન્તશ્રીનું બહાનું. ત્યાર બાદ 'અશુભ કાર્યને માટે કાલક્ષેપ કરવો તે શુભ છે' એમ ધારીને વસન્ત-

શ્રીએ કહ્યું:- હે નરાધિપ ! ફલની ઇચ્છાવાળું આ કૃત્ય, હાથ સામે પડ્યું છે, પછી આ ઉતાવળ શું ? ॥૨૩૫॥ માટે હે પ્રભો ! હરિબલના નક્કી સમાચાર આવે ત્યાં સુધી ધીરજ ધરીને રાહ જુઓ: 'અતિ ઉતાવળ' પ્રાપ્ત થએલ શુભને પણ જલદી ત્રાસિત કરી મૂકે છે. ॥૨૩૬॥ રાજાએ પણ વિચાર્યું કે-આ વસન્તશ્રી પણ મને વશ રહીને જ તેના પતિના મરણનો નિર્ણય કરવાની અપેક્ષા રાખે છે, તેથી કપટવૃત્તિથી પણ તેની વાત સ્વીકારું. ॥૨૩૭॥ 'ભવિષ્યમાં હિતકારી એવો કોઈ ઉપાય હમણાં જ લઉં છું' એ પ્રમાણે મનમાં ચિંતવીને વસન્તશ્રીનું વચન માન્યું અને વસન્તશ્રીના પુણ્યે વિદાય કરેલો એવો તે રાજા પોતાને મહેલે પાછો આવ્યો ! ॥૨૩૮॥ એ રીતે પોતાના બુદ્ધિકૌશલ્યથી જોણે (રાજાના હાથમાંથી પણ) શિયલનું રક્ષણ કર્યું છે, એવી તે વસન્તશ્રી પણ 'ચાતકી વરસાદની વાટ જુએ તેમ ઉત્કૃષ્ટપણે પોતાના સ્વામી હરિબલનું આગમન જોવા લાગી-પોતાના સ્વામી જલદી આવે તો ઠીક, એમ વાટ જોવા લાગી. ॥૨૩૯॥ હવે બુદ્ધિશાલી હરિબલ, કુસુમશ્રીને કુસુમના બગીચામાં મૂકીને પોતાના ઘરનું સ્વરૂપ જોવા સારું ગુપ્તચરની જેમ તદ્દન ગુપ્તરીતે કોર્મક રીતે પોતાના

આવાસસ્થાનની નજીકમાં આવીને સખી સાથે વાતોકરી રહેલી
પોતાની પ્રિયાને ગુમપણે સાંભળવા લાગ્યો!

સતીત્વની ગુમપણે ॥૨૪૦-૨૪૧॥ “ આવવામાં વિલંબ કરી
ખાત્રી બાદ હરિ- રહેલા સ્વામી હજુ સુધી પણ આવ્યા
બલનું પ્રગટ થવું. નહિ, એવામાં રાજા, જો કપટથી સ્વામીની
અમંગલ વાત જણાવતો થકો અહિં આવી
અઠ્યો તો મારી સ્થિતિ શું થશે? એ વખતે રાજાને આ બાબતમાં
હું ઉત્તર શું આપીશ? આ:- ખેદ ની વાત છે કે-હું શીલ કેમ સાચ-
વીશ? હવે તો જો રાજા આવશે તો તેને મારા પ્રાણ આપી દેવા એ
એક જ રસ્તો છે! ॥૨૪૨-૨૪૩॥ ” એ પ્રમાણે પોતાની પ્રિયાનું
સતીપણામાં દોષ વગરનું ચરિત્ર સાંભળીને અત્યંત ખુશી થએલ
હરિબલ, પોતાની પ્રિયા પાસે-પ્રિયાએ ઇચ્છેલું શુભ પ્રગટ થાય
તેમ-જલદી પ્રગટ થયો! ॥૨૪૪॥ (પોતાના સ્વામી હરિબલને
અચાનક જોતાં) રોમરાજીથી અત્યંત અંકુરિત થએલ શરીર-
તાળી તે વસન્તશ્રીએ હરિબલને પણ એવી વાણીથી સ્વાગત
પૂછવાપૂર્વક રાજાનું સમસ્ત વૃત્તાંત જણાવ્યું ॥૨૪૫॥ હરિબલે
પણ ‘ ઘેરથી નીકળ્યો ત્યાંથી આરંભીને પાછો આવ્યો’ ત્યાં સુધીનું
સમસ્ત વૃત્તાંત જેવું બનેલ તેવું કહ્યું. પ્રેમના સ્થળે છૂપાવવા
જેવું શું હોય? ॥૨૪૬॥ વાતના રસમાં ને રસમાં તે બુદ્ધિમાને
સહસાત્કારે કુસુમશ્રીનું પાણિઅહણ કરવાની વાત વસન્તશ્રીને
કહી દીધી અને પછી ‘ મનમાં આ ઠીક ન થયું’ એમ આશંકા
લાવીને જેવામાં પોતે પોતાને ઘિઝારે છે, તેવામાં [કુસુમશ્રીને
સ્ત્રીકાર્યાની વાત સાંભળીને] સમસ્ત પ્રકારે આનંદમય દેહવાળી
બની ગએલ વસન્તશ્રી બોલી- ‘ વનમાં રહેલી મારી તે સોભાગ્ય-
વંતી બેનને કેમ ન લાવ્યા? ॥૨૪૭-૨૪૮॥ મારી તે બેનને

મળવાની ઇચ્છાવાળી હું હુંમણી જ એમની સામે જાઉં છું !”

શોક્ય ઉપર તો આને દ્રેષ હોવો જોઈએ
વસંતશ્રીએ કુસુમ- તેને બદલે આ વસંતશ્રીને કુસુમશ્રી
શ્રીને માનભેર ઉપર પ્રેમ કેમ ? એ પ્રમાણે હરિબલને
તેડવા જવું. હૃદયમાં સ દેહ ચાલી રહ્યો છે, તેવામાં-

ઓચિત્યતાને ખાતર વસંતશ્રી બોલી-
“હું સ્વામી ! આ બાબતમાં જે સંદેહ ધરાવો છો તેને ત્યજ
દોઃ હું મારી બહેન પ્રતિના સ્નેહને હૃદયમાં ખરેખરી રીતે
વહન કરું છું ॥૨૪૯-૨૫૦॥ આપસઆપસમાં એકબીજાનો દ્રોહ
કરે છે તે શોક્યો મૂઢ-મૂર્ખ છેઃ કારણ કે-આવી બાબતમાં
ફળ મળવું તે પોતપોતાનાં કર્મને આધીન છે.”

એ પ્રમાણે કહીને વસંતશ્રી, પતિની પાછળ પાછળ કુસુમ-
શ્રીની સામે ગઈ ! ॥૨૫૧॥ વસંતશ્રીને આવતી જોઈને કુસુમશ્રી
અંતરમાં એકદમ હર્ષિત થઈ અને બહારથી સમસ્ત પ્રકારે
આનંદબેલી બની ગઈ ! ખરેખર વસંતશ્રીના યોગે કુસુમશ્રીની
આ વિકાસમાન સ્થિતિ ઉચિત છેઃ એટલે કે-વસંતઋતુની
શોભાનો યોગ મળે ત્યારે કુસુમની શોભા વિકસાયમાન બને તે
ઉચિત છે. ॥૨૫૨॥ વસંતશ્રી અને કુસુમશ્રી બંને, પ્રણામ કરવાં-
આલિંગન કરવું-કુશલ સમાચાર પૂછવા વગેરે વડે એવી પ્રેમ-
પૂર્વક પરસ્પર લેટી કે-જાણે સાચા બહેનપણાને પામી ! ॥૨૫૩॥
પોતાની શોક્ય તરીકે સગી બહેન હોય છતાં પણ શોક્ય, મિત્ર-
ભાવે સ્નેહ ધરાવતી નથી, જ્યારે આ વસંતશ્રી માનુષી તરીકે
અને કુસુમશ્રી વિદ્યાધરી તરીકે વિજ્ઞાતીય હોવા છતાં પણ
આપસમાં અત્યંત સ્નેહવાળી છે ! અહો પતિનું ભાગ્ય !!!
॥૨૫૪॥ તે બંને સ્ત્રીઓની સાથે મળીને હરિબલે પોતાનું કાંઈક

હિત વિચારીને અને કોઈ પુરુષને કાંઈક પ્રકાશીને પોતાનું
 આગમન રાજાને જણાવવા સારું મોકલ્યો.
 હરિબલના સમા- ॥૨૫૫॥ તે પુરુષે પણ જઈને રાજાને કહ્યું
 ચારથી રાજાને ‘હિરાજન! આશ્ચર્યની વાત છે કે-હરિબલ,
 વજ્રપાતનું દુઃખ. બિભીષણને આમંત્રણ આપીને અને તેની
 પુત્રીને પરણીને નગરનાં ઉપવનમાં ક્ષેમ-
 કુશળ આવેલ છે ! ॥૨૫૬॥ કાનનાં મૂળ સુધી ઊંડા પેસી ગએલા
 આ વાક્યવડે હણાઈ ગયો હોય તેમ હતબુદ્ધિવાળો તે મદનવેગ
 રાજા, તિચારવા લાગ્યે કે-‘ધિક્કાર છે કે-લંકા મોકલવામાં હરિ-
 બલ માટે ધાર્યું હતું બીજું અને થયું બીજું !’ ॥૨૫૭॥ આ
 હરિબલ લંકા કેવી રીતે ગયો અને લંકાપતિ બિભીષણની પુત્રીને
 કેવી રીતે મેળવી ? આ બધું સત્ય હશે કે અસત્ય ? હા ! હવે હું શું
 કરીશ ?’ ॥૨૫૮॥ હરિબલનું આગમન સાંભળતાની સાથે જ તૃણા-
 તુર એવો આ રાજા, શિશુપાલની જેમ જે અત્યંત ક્ષોભ પામ્યો
 તેમાં કાંઈ પણ નવું નથી : અર્થાત્ હરિ કહેતાં કૃષ્ણની સેનાનું આગ-
 મન સાંભળીને શિશુપાલ પણ અત્યંત ક્ષોભ કયાં નહોતો પામ્યો ?

॥૨૫૯॥ આમ છતાં ધૃષ્ટતાને અવલંબી
 રાજાના હાથે ઉત્સવથી ‘કોઈના પણ તરફથી જેને ભય નથી
 નગરપ્રવેશ પામેલ એવા મને ભય કોનાથી ? માટે બહુ માન
 હરિબલે સીએ. જોડે અને દાનપૂર્વક હું હરિબલને જોઉં અને
 સંકેત મુજબ રાજા- પરીક્ષા પણ કરું.’ આ પ્રમાણે વિચારીને
 સભામાં લંકાપ્રવાસનું ખરેખર, આ હરિબલે મહાન કાર્ય કર્યું
 રજુ કરેલું છે’ એમ કહેવા લાગેલા રાજાએ હરિ-
 ચમત્કારિક વર્ણન. બલનો તેની પ્રિયાની સાથે સર્વોત્તમ
 મહોત્સવપૂર્વક પોતાના નગરમાં પ્રવેશ

કરાવ્યો ! ॥૨૬૧॥ હરિબલ પણ પોતાની બંને પ્રિયાને તથા અમૃત ભરેલાં તુંબડાને પોતાનાં મકાને પહોંચતા કરીને રાજની સલામાં આવ્યો. અને તે વખતેજ રાજને દેવની જેમ પ્રણામ કર્યા. ॥૨૬૨॥ રાજાએ બહુ સન્માન કરીને ‘લંકા’ ગયો કેવી રીતે ? બિલીષણે પુત્રી કેવી રીતે આપી ? અહિં પાછો આવ્યો કેવી રીતે ? વગેરે સઘળી બીના હરિબલને પૂછી, એટલે શિષ્ટ બુદ્ધિવાળો હરિબલ સ્પષ્ટ બોલ્યો—“હું પ્રભો ! આપે કરમાવેલું કાર્ય પહેલાં કરીને પછી ઘોર કષ્ટે હું અહિં આવ્યો છું. ॥૨૬૩॥ અને તે સઘળો વૃત્તાંત આ પ્રમાણે છે : હું અહિંથી લંકા જવા આવ્યોઃ કેટલાક દિવસે સમુદ્રના કિનારે પહોંચ્યોઃ હુઃખે તરી શકાય તેવા તે સમુદ્રને જોઈને તેને તરી જવાની શક્તિ નહિ ધરાવતો એવો હું અત્યંત ઉદ્વેગ પામ્યો. ॥૨૬૪॥ તેટલામાં સમુદ્રને વિષે મારી સામે આવતા એક રાક્ષસને મેં જોયો ! તેનાથી હું બીનો નહિઃ મેં તે રાક્ષસને લંકા પહોંચવાનો ઉપાય પૂછ્યો. ॥૨૬૫॥ રાક્ષસે પણ કહ્યું—‘જે પુરુષ, વીર્ય-બળથી કાષ્ટભક્ષણ કરે—અગ્નિમાં પ્રવેશ કરે તે પુરુષનો જ લંકામાં પ્રવેશ થાય, અને તેનું ત્યાં સન્માન થાય ! ॥૨૬૬॥ એ પ્રમાણે સાંભળીને મેં વિચાર્યું કે—આ કાર્યમાં મરણ અવશ્ય છે અને લંકા પહોંચવું તે સંશયભરેલું છે : તો પણ પ્રભુનું કૃત્ય અવશ્ય કરવું. ॥૨૬૭॥ તે કેવલ નામધારી સેવકને ધિક્કાર છે, કે જે—સ્વામીના કૃત્યમાં મરણથી બીવે છે. સુભટોને તો કાર્યની આશાએ મરણ પણ પ્રશંસનીય છે. ॥૨૬૮॥ એ પ્રમાણેનો ભાવ હૃદયસાત્ કરીને સત્યના સ્વીકારવાળા એવા મેં ‘આ મરણ માટે જ ચિતા રચું છું.’ એ પ્રમાણે વિચારીને મોટી ચિતા તૈયાર કરી અને તેને ચામેરથી સળગાવી ! ॥૨૬૯॥ એ ચિતામાં

હું સાહસથી સત્વર પડ્યો અને તુરત ભસ્મસાત થયો ! જાનવ-
દ્યમાન પ્રજાવત્તી રહેલા અગ્નિમાં કાલવિલાંબ કેણુ ? કેવો
થાય છે ? ॥૨૭૦॥ મારી ભસ્મવાણાં તે વિસ્મયસ્થાનને તે રાક્ષસે

ભેટની જેમ લાંકાપતિ જિભીપણુ સામે
લાંકાગમનના રસ- ‘મારો સમય વૃત્તાંત કહેવાપૂર્વક’ મૂક્યું !
પ્રદ વણું નમાં હરિ- ॥૨૭૧॥ તે અદ્ભૂત સાત્ત્વિક વૃત્તિથી અત્યંત
ખલે રાજાને નિઃશંક પ્રસન્ન થયેલ જિભીપણે ‘શંકરે ભસ્મી-
કરવા ‘પોતે લાંકા ભૂત કામને જીવતો કર્યો તેમ’ પોતાની
ગયો જ છે’ એવી શક્તિથી મને યથાર્થ જીવતો કર્યો !
આપેલી ખાત્રી. ॥૨૭૨॥ હે રાજા ! દેવની જેમ અસલરૂપે

તત્કાલ ભેઠા થયેલ એવા મારા વિષે
અત્યંત પ્રશંસાવાળા તે જિભીપણે મને મોટા આશ્રયથી
પોતાની પુત્રી આપી ! ॥૨૭૩॥ મારી તે સાત્ત્વિક વૃત્તિથી જ
જિભીપણે મોટા મહોત્સવપૂર્વક અમે ખંનેનો-વર વધૂનો
વિવાહ કર્યો, અને દેવદ્રવ્ય વસ્ત્રો, આભરણો, પુષ્કલ ધન વગેરે
મને ધણું આપ્યું ! ॥૨૭૪॥ અને તેની પુત્રીને કર મેદાવામાં
ધણા અંધો, હસ્તિરત્નો વગેરે આપવા માંડ્યું; પરંતુ અમારે
તે દરેક વસ્તુ અહિં આવવામાં અડચણરૂપ હોવાથી અમે સ્વીકાર્યું
નહિ ! ॥૨૭૫॥ ‘તમે અહિં જ રહો, વિદ્યા સાધો અને આ
તમારી નવી વહુભાની સાથે નવા નવા મહેલોમાં રહીને વિદ્યા-
ધરીઓ સંખંધીના નવા-નવા ભોગોને પણ લોગવો’ એ પ્રમાણે
જિભીપણે ધણું કહેવા માંડ્યું, એટલે મેં કહ્યું- ‘હે દેવ !
વિશાલપુરના રાજાએ પોતાના પુત્રના વિવાહ પર આપને આમ-
ત્રણ આપવા સાફ મને મોકલ્યો છે, તેથી તે કૃત્યને ગોણુ કરીને
હું અહિં કેવી રીતે રહું ? ખરેખર, પારકાનાં કાર્ય માટે

પોતાના કાર્યને હાનિ થવા દેવી, એ મહાન્ પુરુષોનો સ્વભાવ છે ॥ ૨૭૭-૨૭૮ ॥ તેથી અમારા ઉપર કૃપા કરીને આ પધારવાવડે વિશાલપુરને જલ્દી પાવન કરો,' (મારી એ પ્રમાણે વિનંતિ સાંભળીને) બિભીષણે પણ 'જે એમ છે તે વિશાલપુર જાવ, અને વિવાહના દિવસે હું મારી પોતાની મેળે જ વિશાલપુર આવોશઃ અ બાળત તમારા રાજાની ખાત્રી માટે આ વસ્તુ નિશાની તરીકે આપું છું, તે તમારા રાજાને આપજો.' એ પ્રમાણે બોલતા થકા પોતાનું આ દેવતાઈ ચન્દ્રહસ ખડ્ગ મને આપ્યું ! ॥ ૨૮૦ ॥ ત્યારબાદ બિભીષણે જ દેવતાઈ શક્તિથી મારી તે પ્રિયા સહિત મને પણ અહિં જલ્દી મોકલ્યો ! " એ પ્રમાણે કહીને બુદ્ધિમાન્ હરિભક્તે રાજાને તે દેવતાઈ ચન્દ્રહાસ ખડ્ગ આપ્યું ! ॥ ૨૮૧ ॥ તેવી કન્યા તથા ખડ્ગની નિશાનીથી અને હરિભક્તનું તે બોલવું મુક્તિયુક્ત જણવાથી તે સમગ્ર સત્યાસત્યને પણ રાજાએ સત્ય તરીકે માન્યું. ॥ ૨૮૨ ॥ ખરેખર, માણસ સત્યના આધારે કહેવાતા અસત્યને સત્ય તરીકે જ માને. કપૂરના સમૂહથી મિશ્રિત એવા રેતીના સમૂહનો કપૂર તરીકે જ વ્યવહાર થાય છે. ॥ ૨૮૩ ॥ માત્ર કાગડાની જેમ એક આંખવાળા તે એક ધૂર્ત-મંત્રીએ હરિભક્તની તે વાત મનથી માની નહિઃ વાતમાં કોઈ પણ પ્રકારે છિદ્ર નહિ, મળવાથી વચનથી તે તે મંત્રી પણ હરિભક્તની તે તે વાતનો વિરોધ કરી શક્યો નહિ. ॥ ૨૮૪ ॥ રાજા, સર્પ, ચાક્રીયો, ચોર, ચંતર, વ્યાધિ જગેરે પ્રશુ, શત્રુ અને શાકિની; એટલા જણ હુષ્ટ હોય તે પણ છળ મળ્યા વિના નિષ્ફળ અપરંભવાળા મનાતા તેઓ, પરનું વિપરીત શું કરી શકે ? ॥ ૨૮૫ ॥

“ ખરેખર, કુબુદ્ધિવડે મેં કુશળકપટથી આ હરિબલને
 અતિ ભયંકર સંકટમાં નાખ્યો: જ્યારે
 રાજાએ હરિબલ-હરિબલ તો મારા વચન ખાતર ભસ્મી-
 નો સભા વચ્ચે ભૂત થયો ! અહો, એમનું ઉત્તમપણું !
 કરેલ અપાર આથી નક્કી આ હરિબલ અત્યંત સન્મા-
 પ્રશંસા-સત્કાર. નને યોગ્ય છે ” એ પ્રમાણે મનમાં ચિંત-
 વતા રાજાએ સભામાં બેઠેલા જનોને ઉદ્દે-
 શીને ‘ આ હરિબલનું અહો સાહસ ! અહો સ્વીકારેલ કાર્યનો
 નિર્વાહ ! અહો સુંદર ભાગ્યની સંગતિ ! પોતાના સ્વાર્થમાં અહો
 અસ્પૃહા ! અહો પોતાના સ્વામીનું કાર્ય કરવાની કુશળતા !
 અહો મારા માટે પરમ મિત્ર ! ’ એ પ્રમાણે હરિબલની નિર્દોષ-
 પણે પ્રશંસાની ઘોષણા કરતાં સુંદરમાં સુંદર વસ્ત્રો અને આભૂ-
 વણાથી હરિબલનો સત્કાર કર્યો, અને તેને ઘણા મહોત્સવો
 પૂર્વક ઘેર મોકલ્યો ! ॥ ૨૮૬ થી ૨૮૯ ॥ અથવા ધર્મને વિષે
 રાખવામાં આવેલ તાત્ત્વિક વૃત્તિ અને વિષમ કાર્યોને વિષે
 રાખવામાં આવેલ સાત્ત્વિક વૃત્તિ, કામધેનુની જેમ માપ વગર-
 ના કયા ઇચ્છિત પદાર્થોને આપતી નથી ? ॥ ૨૯૦ ॥ હરિબલ-
 ની એ પ્રમાણે અનેક પ્રકારે સ્પૃહા કરવા લાયક એવી અસ-
 માન સમૃદ્ધિ દેખીને હરિબલે કરેલું કાર્ય પોતે નહિ કરવાથી
 તે વખતે સભાજનો પોતાને પોતે નિંદવા લાગ્યા ! ॥ ૨૯૧ ॥
 ખરેખર, પ્રકૃષ્ટ વીરપુરુષના વૃત્તાંતરૂપ ચારિત્રસંપન્ને જોતો
 કાયર પુરુષ પણ ‘ આંબલીની કાતરીને જોતો માણસ જેમ
 પોતાનાં દાંત ભીંજવી શકે છે તેમ ’ વીરતા પ્રતિ પ્રેરાય છે.
 ॥ ૨૯૨ ॥ ત્યારથી માંડીને રાજાના પરમ પ્રસાદનું ભાજન બનેલ
 તે હરિબલનો યશ એવો તો વધ્યો કે-આશું યે નગર તેનું

પારાવાર ગુણોત્કૃષ્ટનનું વાચાળ બની ગયું ! ॥ ૨૬૩ ॥ જેમ
ભયથી કોપ ચાલ્યો જાય, લોભના ઉદયથી માન ચાલ્યું જાય,
સુખથી દુઃખ ચાલ્યું જાય, કલહથી સ્નેહ ચાલ્યો જાય. મહો-
ત્સવથી શોક ચાલ્યો જાય અને હર્ષથી ખેદ ચાલ્યો જાય તેમ
હરિભક્તનાં તે વૃત્તાંતથી વિસ્મયતાના જાગેલ રસવડે રાજાને
અંતરમાં હતો તે અત્યંત તીવ્ર એવો વિષયવાસનાનો આગ્રહ
આસ્તે આસ્તે મન્દ મન્દતર થઈ ગયો ! ॥ ૨૬૪-૨૬૫ ॥
સંકલ્પરૂપ યોનિ છે જેની એવો કામદેવ પ્રગટવામાં મૂળભૂત
સંકલ્પ જ છે, નહિ કે બીજું કોઈ કારણ છે: કામ સંબંધી
સંકલ્પનો બીજા વિકલ્પદ્વારા નાશ કરી નાંખવામાં આવે તો
કામ ક્યાંથી હોય ? ॥ ૨૬૬ ॥ કહ્યું છે કે:—

કામ ! જાનામિ તે રૂપં, સંકલ્પાત્ કિલ જાયસે ॥

ન ત્વાં સંકલ્પયિષ્યામિ, ન ચ ત્વં મે ભવિષ્યસિ ! ॥૨૬૭॥

અર્થ:—હે કામદેવ ! હું તારું સ્વરૂપ જાણું છું કે-
મનમાં તારી બાબતના આવતા સંકલ્પથી જ તું ઉત્પન્ન થાય
છે, પરંતુ હું તને સંકલ્પમાં જ લાવીશ નહિ અને તું મને
પ્રગટીશ નહિ ! ॥ ૨૬૭ ॥ જેનું ચરિત્ર લક્ષ્યમાં આવતું નથી
એવો તે હરિભક્ત, આનંદ અને પ્રેમમાં રક્ત એવી તે ‘આનંદ
અને પ્રેમ એમ બંને પ્રકારે’ બંને પ્રિયતમાની જોડે રતિ
અને પ્રીતિ સાથે કામદેવ શોભે તેમ શોભવા લાગ્યો ! ॥૨૬૮॥
હરિભક્તના આ મહિમાને સકન નહિ કરી શકવાને લીધે અપાર
ધર્મ્યા ધરનાર તે મંત્રી, રાજાને જમાડવાનું આમંત્રણ આપવા
યુક્તિપૂર્વક હરિભક્તને અત્યંત પ્રેરણા કરવા લાગ્યો. ॥ ૨૬૯ ॥
રાજાએ અતિ બહુમાન આપીને આવજી લીધેલ મનવાળા
અને સ્હેજ મુગ્ધબુદ્ધિ એવા હરિભક્તે બંને પ્રિયાએ ઘણો

વાર્યો હોવા છતાં (રાજાને પોતાને ઘેર તેડીને જમાડવાના)
સકલ સામગ્રી તૈયાર કરાવો ! ॥૩૦૦॥ ભાવી અનર્થને વિચાર્યા
વિના હરિબલે, મંત્રી આદિકને પણ સાથે નોતરીને રાજાને
પરિવાર સહિત જમવાને માટે ઉદ્ધાસપૂર્વક આમંત્રણ આપ્યું !
॥ ૩૦૧ ॥ અને ભોજન-સમયે પોતાનું અતુલ કૌશલ્ય બતા-
વવા ચારુ વસંતશ્રી અને કુસુમશ્રીને નવાં-નવાં વસ્ત્રાભૂષણો
પહેરાવીને તે બંને સ્ત્રીઓના હાથે ભોજન પીરસાવવું વગેરે

કાર્ય કરાવ્યું ! ॥ ૩૦૨ ॥ જેમ છલથી

હરિબલની સ્ત્રીઓ પ્રેતવડે ગ્રહણ થવાય, દુઃખિત અવ-
પર જમવા આવેલ સ્થાયી મનની પીડા થાય, કુષ્ઠ્ય ખાવાથી
રાજાની ફરી કુદૃષ્ટિ વ્યાધિ થાય, કુનીતિથી અપયશ થાય,

કટુવચન બોલવાથી સમાને ક્રોધ થાય,

ઈષ્ટજનના મરણથી શોક થાય, મેઘની ગર્જનાથી કરડેલ હડ-
કાયા ફૂતરાનું ઝેર પ્રગટ થાય અને પવનથી અગ્નિ ફેલાય
તેમ હરિબલની તે બંને સ્ત્રીઓને જોઈ ને નહિવત્ બની
ગએલો કામદેવ પ્રગટ થયો ! ॥ ૩૦૩-૩૦૪ ॥ આટલી બધી

‘સુદત્તિ’=લક્ષ્મી, સમૃદ્ધિ આ વિદ્વાને ક્યાંથી પ્રાપ્ત કરી ?
પ્રસિદ્ધિમાં તો આ બે સ્ત્રીઓ જ છે ! જે હરિબલને હાથું તો
સ્ત્રીઓ સહિત આ બધી જ સમૃદ્ધિ મારે આધીન થાય :

॥ ૩૦૫ ॥’ એ પ્રમાણેના તર્કથી કઠીન હૃદયનો બનેલ રાજા
જમ્યો, સત્કાર પામ્યો અને પોતાના મહેલે આવ્યો. રાજાનો
તે ભાવ જાણીને દુર્મતિના મંત્રો એવા તે મંત્રીએ કહ્યું-‘હે
દેવ ! (આપે અઘાપિ પર્યાંત) કરેલ રતિકોડાનાં પોષણને
યોગ્ય એ બે દેવીઓ જ છે, એમ જાણો. જે બંને દેવીઓ
તમારા પર રાગવાળી છે, કારણકે-તેણીઓએ વિવિધ પ્રકારના

વેચાથી તમારી બક્ષિતનું પોષણ કર્યું છે. ॥ ૩૦૬-૩૦૭ ॥
 મંત્રીની તે વાત સાંભળીને યમરાજા રણરણાટપૂર્વક ઊંચેથી
 અવાજ કરતો રાજા બોલ્યો-‘જો એમ જ છે તો હે મંત્રી !
 ભવિષ્યમાં હિતનું કારણ એવો ‘હરિબલના મૃત્યુનો’ ઉપાય
 જાણવ. ॥ ૩૦૮ ॥ બલજનની માફક મંત્રી, ‘બરાબર અવસર
 પ્રાપ્ત થયો છે, એમ જાણીને’ બોલ્યો-‘હે દેવ ! હરિબલનું
 (હું લોકમાં ભસ્મસાત થઈને પહોંચ્યો વગેરે) વચન ઠગારું
 છે: કારણ કે-‘અગ્નિમાં પ્રવેશ કરતા મનુષ્યોને જીવતા થવાનું
 બને જ કેમ ? ॥ ૩૦૯ ॥’ તેથી કરીને યમરાજાને બોલાવવાના
 બહાને હરિબલને જઈ અગ્નિમાં નાંખવો !’ રાજાએ પણ
 છઠ્ઠો કાન ન સાંભળે તેવી રીતે મંત્રીને તુરત ‘એમ જ
 કરીએ’ એમ કાનમાં કહ્યું ! ॥ ૨૧૦ ॥ ધિક્કાર છે ધિક્કાર છે
 ધૃષ્ટોને, દુષ્ટોને, પાપિષ્ઠોને અને બીજાને થતા કષ્ટોની અવગણના
 કરનારાઓને કે-જે દુર્બુદ્ધિજનો, બીજાઓને પણ આપણું
 બતાવીને દુર્બુદ્ધિ આપે છે ! ॥ ૩૧૧ ॥ અન્યદા રાજાએ હરિ-
 બલને બોલાવીને કહ્યું-‘તારા જેવા મિત્રને (આ કહેવા માગું
 છું, તે) આદેશ કરવો મને ઘટતો નથી, તો પણ તારા
 સિવાય બીજાને સાધ્ય નથી, એવું અમારું સાધ્ય તને કહું છું.
 ॥ ૩૧૨ ॥ મારા પુત્રના વિવાહ પ્રસંગે પોતાના કિંકર દેવતા-
 ઓની સાથે યમરાજાને અહિં આમંત્રણ
 યમરાજાને આમ- આપવા ઇચ્છું છું. તે કાર્યમાં અગ્નિમાં
 પ્રવેશ કરવાની પ્રવેશ કરવાથી સાધ્ય છે, પરંતુ તે તમા-
 હરિબલને આજ્ઞા. રાથી સિદ્ધ થશે જ ! ॥ ૨૧૪ ॥ કારણકે
 સિંહ, સાહસિક, સજ્જન, મેઘ, ચંદ્ર,
 સૂર્ય, અને અગ્નિની શક્તિ અસાધારણ છે ॥ ૩૧૪ ॥ તેથી

કરીને હે સાત્ત્વિકશિરોમણી ! આ પ્રકારનું મારું સાધ્ય, તું પહેલાની માફક સાધી આપ'

આ પ્રમાણે રાજાનું વચન છે, તે મંત્રીની પ્રપંચરચના છે, એમ નિશ્ચય કરીને હરિબલ ચિંતા કરવા લાગ્યો કે- 'પહેલાંની માફક રાજાએ પાપી એવા મંત્રીની બુદ્ધિએ ચાલીને આ ફરીથી દુષ્ટ આદેશ કર્યો છે: અથવા તો ક્રુપાત્રને વિષે મેં જે લોજન વગેરેનો સત્કાર કર્યો તેનું આ ધરાબર ફળ છે. ॥ ૩૧૬ ॥ કહ્યું છે કે—

‘उपकृतिरेव खलानां दोषस्य महोयसो भवति हेतुः ॥

अनुकूलाचरणेन हि कुप्यन्ति व्याधयोऽत्यर्थम् ॥ ૩૧૭ ॥

અર્થ:—દુર્જનો પર ઉપકાર કરવો, એ જ મોટા દોષનું કારણ થાય છે. વ્યાધિઓ છે તે તેને અનુકૂળ રહેવાથી અત્યંત ક્રોધાયમાન થાય છે. ॥ ૩૧૭ ॥” ત્યારબાદ પહેલાં મેં (હું અગ્નિમાં પડ્યો વગેરે) જણાવેલી કથા ખોટી ન ઠરે, એમ વિચારપૂર્વક રાજાએ યમરાજને આમંત્રણ કરવાની કરેલ આજ્ઞાનો સ્વીકાર કર્યો અને કોઈક પ્રકારની બુદ્ધિને ચિંતાવીને હરિબલે રાજાની તે આદેશ સંબંધીની વાત બંને સ્ત્રીઓને જણાવી. ॥ ૩૧૮ ॥ રાજાને જમવાનું કહેતી વખતે હરિબલને વાર્યા હોવાથી બંને સ્ત્રીઓએ તો

સમસ્ત નાગરિક- (રાજાને જમવા બોલાવવાનાં આવેલ આ જનોની સમક્ષ દુષ્ટ ફલ બાળત) સામાન્ય ઠપકો આપી- હરિબળનું ઘોર ને સહ્યતાભર્યા શબ્દોમાં કહ્યું—‘અમારી ચિંતામાં અં પલાવવું.

બુદ્ધિવડે અમે અમારું રક્ષણ કરીશું: આપ ઉત્તમોત્તમ પ્રકારે દીર્ઘકાળ જીવો.’ ॥૩૧૯॥ હવે રાજાએ પોતાનો યશ-શરીર વગેરે

બધું જ બાળી નાખવા માટે હોય તેમ નગરની બહાર લાક-
ડાની ગાઢ ચિતા સગાવીને તૈયાર કરી ! ॥ ૩૨૦ ॥ ત્યારબાદ
'હરિબલનું' બહુમાન કરીએ છીએ' એમ દેખાડવાને અને
બીજાઓને તેવી ખાત્રી બેસાડવાને માટે રાજા અને મંત્રી બંને
પરિવાર સહિત હરિબલને ચમરાજ પાસે મોકલવા સાડા ગ્યાબ્યા !
॥ ૩૨૧ ॥ હરિબલ અગ્નિમાં પડવાનું કહે છે તે સાચું છે
કે-દંભવાળું છે ? એ જાણવા સાડા મનમાં આવે તેમ બોલતા
નગરજનો સંભ્રમપૂર્વક તે સ્થળે કૌતુક જોવાને એકઠા થયા:
॥ ૩૨૨ ॥ નવા પાણીના પૂરમાં પડેલા તરીયાને જુએ તેમ તે
સમસ્ત નગરજનો ચિતાથી દૂર ઊભા ઊભા જોઈ રહ્યા છે,
તેવામાં તે સહુના દેખતાં હરિબલ, મનમાં કાંઈક ચિંતવીને
ચિતાના અગ્નિમાં સત્વર પેઠો ! ॥ ૩૨૩ ॥ અગ્નિમાં પેસતાંની
સાથે હાહારવ અને અશ્રુપાત કરવા લાગી ગયેલા નગરજનોએ
શોકથી અને રાજા તથા મંત્રીએ હર્ષથી હરિબલને સ્પષ્ટ-
પણે ભસ્મસાત્ થતો દીઠો ! ॥ ૩૨૪ ॥

“હરિ હરિ !” ઈતિ બેદે, વિષ્ણુના જેવા તેજવાન, ધીર
અને વીરશિરોમણી હરિબલને કપટી રાજાએ ફોકટ શું કામ
બાળી નાંખ્યો હશે ? અહાહા, જાણ્યું : હરિબલની લક્ષ્મી
અને સ્ત્રીઓમાં લુબ્ધ એવા આ રાજાએ, ખરેખર-ધિક્કાર છે
દુર્બુદ્ધિવાન મંત્રીની બુદ્ધિ જોડે મૈત્રી કરવાથી' આ પ્રકારનું
આ બીજું ઘોર કાર્ય કર્યું છે ॥ ૩૨૬ ॥” ઇત્યાદિ પ્રકારે તે
વખતે જ લોકોમાં તે રાજા અને મંત્રી બન્નેની એક સરખી
નિંદા પ્રસરી; કારણ કે-હૃદયમાં છૂપાવેલું પણ ઉગ્ર પાપ દુર્ગંધ-
નો જેમ અત્યંત પ્રસરે જ છે. ॥ ૩૨૭ ॥ આ બાબુ હરિબલ,
સ્મરણ કરેલ સમુદ્રના દેવની સાનિધ્યતાથી અગ્નિમાં લેશમાત્ર

દાઝ્યો તો નહિ, પરંતુ તપેલા જાત્યવંત સુવર્ણની માફક
અતિ તેજદાર કન્તિવાળો થયો ॥ ૩૨૮ ॥ અંજનસિદ્ધ પુરુષ-
ની જેમ તે વખતે હરિબલ લોકોથી અદૃશ્ય બન્યો ! ત્યાર-
બાદ કોઈક સ્થળે કાલનિર્ગમન કરીને તે દિવસની રાત્રિના શાંત

વાતાવરણવાળા પહેલા પહોરે જ પોતાને

દેવની સહાયથી ઘેર આવ્યો ! ॥ ૩૨૯ ॥ (હરિબલને એ
હરિબલનું નિરા- રીતે અગ્નિ પરીક્ષામાંથી પણ આબાહ
બાધ બચી જવું, ઉગરી આવેલ જોઈને) વિસ્મય થવા
અદૃશ્ય રહેવું પૂર્વક હર્ષિત થયેલી અને પ્રકુલ્લપણે મંદ
અને પ્રભાતે ઘેર હાસ્યમય બનેલી વસન્તશ્રી અને કુસુમ-
આવણું. શ્રીએ દેવ જેવા દિવ્યશરીરવાળા હરિ-

બલને તુંબડામાંના અમૃતથી સિંચ્યો !

॥ ૩૩૦ ॥ બીજાને માટે કષ્ટ ઉઠાવનારા જનોને ખરેખર વિપત્તિ
પણ સત્વર સંપત્તિમાં પરિણમે છે ! શું અગુરુ (અગર)-
ને બાળવાથી સુગંધનો વિશાલ ફેલાવો થાય એ વિધિ નથી ?

॥ ૩૩૧ ॥ હરિબલ પોતાનાં મકાનમાં પોતાનો સ્ત્રીઓ સાથે
જેવામાં પ્રેમવાર્તા કરે છે. ' તેવામાં ત્યાં વિષયવાસનાવડે
અત્યંત ઉન્મત્ત બનેલો રાજા, ઉતાવળે યથેચ્છપણે આવી
રહ્યો છે. ! ૩૩૨ ॥ રાજાને આવતો જાણીને તે બંને સ્ત્રીઓએ
પોતાના સ્વામી હરિબલને કહ્યું-હે પ્રિય ! આપ છૂપી રીતે
સંતાઈને અમારું કાંઈક કૌશલ્ય જુઓ. ॥ ૩૩૩ ॥ હરિબલે એ
પ્રમાણે કયેં છતે, શાણ્ણી એવી તે બંને સ્ત્રીઓએ રાજાને
આકર્ષણ થાય તેવી રીતે સત્કર કરવો, આસન આપવું વગેરે
બધું જ સંજ્ઞુ ! ॥ ૩૩૪ ॥ અને રાજાને પૂછવા લાગી કે-
હે દેવ ! આપને અત્યારે કેમ પધારવું થયું ? રાજા પણ

ગાંડાની જેમ વિના કારણે જ અત્યંત હસતો અને ઉલ્લસતો
બોલ્યો-‘હે માન્ય સ્ત્રીઓ ! યુવાન યુવાનને લેવા આવે તેમ
તમારી પ્રતિ અતિ ઉત્કંઠાવાળો એવો હું

વિષયાંધ રાજાને તમે બન્નેને મારા મહેલે લઈ જવા સારું
હરિબલની સ્ત્રી- અહિં આવ્યો છું, તે તમે શું બાણતી
ઓનો ઉપદેશ નથી ? ॥ ૩૩૫-૩૩૬ ॥ રાજાનું તેવું

અને રાજાનો બોલવું સાંભળીને તે બંને સ્ત્રીઓ રાજાને
દુરાગ્રહ. કહેવા લાગી-‘હે નેતા ! એ પ્રમાણે બોલવું
તે આપને-નેતાને માટે ઉચિત નથી :

કારણ કે-રાજાને સેવકજનનું પોષણ કરે છે માટે’ પિતા કહેલ
છે. ॥ ૩૩૭ ॥ વળી દેવરમણી જેવી મનોહર હોય તો પણ
પરનારી અત્યંત પ્રકારે તજવા યોગ્ય છે : તેમાં પણ માણસોએ
સેવકની સ્ત્રીને તો પુત્રવધુનો જેમ વિશેષ પ્રકારે ફરથી જ
તજવા યોગ્ય છે. ॥ ૩૩૮ ॥ ગુનેગાર પ્રજાને દંડ કરતા હોવાથી
રાજા તો અકૃત્યને અટકાવનારા હોય છે જો તે પણ અકૃત્ય-
કારી બને તો પછી તેવી પ્રજાનાં અકૃત્યને અટકાવનાર કેાણ ?
॥ ૩૩૯ ॥ પહેરેગીર તસ્કરનું કામ કરે અને રક્ષક માણસો
ધાડ પાડે તે તો પાણીમાંથી અગ્નિ અને સૂર્યથી અંધકાર
ફેલાવા જેવું છે ! ॥ ૩૪૦ ॥ હે રાજા ! આ બંને નારીઓ
મને ભજશે-મારાથી વિષયની વાંછું થશે’ એવો તમને
અસહ આગ્રહ કેમ છે ? અમે પ્રાણાંતે પણ શીલને મલિન
કરશું નહિ ॥ ૩૪૧ ॥ કહ્યું છે કે :—

‘વરં શૃંગો-નુહ્નગાદ્ ગુરુશિખરિણઃ કાપિ વિષમે
પતિત્વાડ્યં કાયઃ કઠોનદ્વષદન્તર્વિવલિતઃ ॥

વરં ન્યસ્તો હસ્તઃ ફણિપતિમુખે તોક્ષણદશને ।

વરં વહ્નૌ પાતસ્તદપિ ન કૃતઃ શીલવિલયઃ ॥ ૩૪૨ ॥

અર્થ:—મહાન્ પર્વતના ઊંચા શિખર ઉપરથી કેઈપણ વિષમ સ્થળે પડીને કાયાનો કઠીન પથરો વચ્ચે ચૂરો કરી નાખવો તે શ્રેષ્ઠ છે, તીક્ષ્ણ દાંતવાળા શેષનાગના મુખમાં હાથ નાખવો શ્રેષ્ઠ છે, અગ્નિમાં પડીને બળી મરવું શ્રેષ્ઠ છે અને શીલનો વિનાશ ન કરવો તે તે દરેક કરતાં પણ શ્રેષ્ઠ છે. ॥ ૩૪૨ ॥ માટે હે રાજન્ ! વિપાકે પરમ કટુ એવા પરનારી-ગમનના પાપથી તમે વિરામ પામો—વિરામ પામોઃ કારણ કે—તેવી અન્યાયભરી રીતિ, મરકીના ફેલાવાળી જેમ પુણ્યવાનોને લઘુતા ફેલાવનારી છે. ॥ ૩૪૩ ॥ કહ્યું છે કે:—

‘સત્યપિ સુકૃતે કર્મણિ, દુર્નીતિરેવાઽન્તરે શ્રિયં હરતિ ।

તૈલેઽનુપભુક્તેઽપિ હિ, દીપશિખાં હરતિ વાતાલી ॥ ૩૪૪ ॥

અર્થ:—પૂર્વનો પુણ્યોદય વિદ્યમાન હોવા છતાં જે વચમાં થવા પામતી દુર્નીતિ જ લક્ષ્મીનો નાશ કરે છે: વંટોળીઆનો વાયુ તેલનો ઉપભોગ કરતો નહિ હોવા છતાં પણ તે તેલથી બળતા દીવાની શિખાનો તો નાશ કરે જ છે ॥ ૩૪૪ ॥ માટે પોતાનાં કલ્યાણની ઇચ્છાવાળાએ નીતિમાં પ્રવર્તવું, પણ અનીતિમાં પ્રવર્તવું નહિ, મનુષ્યોને નીતિ જ સર્વસંપત્તિનું મૂલ છે અને શોભાકારી છે. ॥ ૩૪૫ ॥ કહ્યું છે કે:—

‘દ્રુમેષુ સલિલં સર્પિર્નરેષુ મદને મનઃ ।

વિદ્યાસ્વભ્યસનં ન્યાયઃ શ્રિયામાયુઃ પ્રકાતિતમ્ ॥ ૩૪૬ ॥

અર્થ:—વૃક્ષોનું આયુષ્ય પાણી, મનુષ્યનું આયુષ્ય ધી, કામદેવનું આયુષ્ય મન, વિદ્યાનું આયુષ્ય પરાવર્તન અને

લક્ષ્મીનું આયુષ્ય ન્યાય જણાવેલ છે. ॥ ૩૪૬ ॥ ' શ્રુત સાંભળવાથી બુદ્ધિ શોભે છે, પુણ્ય કરવાથી હોશિયારી વધે છે, કૃત્યાણુકારી વસ્તુઓથી નારી શોભે છે, પાણીથી નદી શોભે છે, ચંદ્રથી રાત્રિ શોભે છે, સમાધિ જાળવવાથી ધીરજ શોભે છે અને નીતિથી રાજાપણું શોભે છે. ॥ ૩૪૭ ॥

મૃત્યાદિ વિવિધ વચનો અને નવી નવી યુક્તિથી તે જાને સ્ત્રીઓએ રાજાને ઘણો ઉપદેશ કર્યો, છતાં પણ રાજા સમજ્યો જ નહિ ! ખરેખર નવા મહાજન્યર આદિમાં ઉત્તમ ઓષધ વગેરે પણ નિષ્ફળ થાય છે. ॥ ૩૪૮ ॥ ઊલટો કામની અત્યંત દુષ્પીડાવશાત્ રાજા બોલ્યો-“ હે સુંદરીઓ ! હું રાજા તમારી પ્રાર્થના કરી રહ્યો છું છતાં તમે મારામાં કેમ અનુરાગ ધરતી નથી ? તમે ‘ પતિ આવે તો શું થાય ? ’ એવી શંકા ન કરો. તે ન આવે એ માટે તેને ભસ્મસાત્ કર્યો છે: તેથી આ બાબતમાં તમે જાને નવયૌવનાનો રતિના કારણરૂપ ગતિ હું જ છું: ॥ ૩૪૯-૩૫૦ ॥ હે નિર્જળ એવી અબજાઓ ! ગર્વમાન એવો હું બળાત્કારથી પણ તમને લઈ જઈ શકું છું, માટે ‘ સ્વરસેન ’-મારી ઉપર મારા પણાની બુદ્ધિ ધરાવવા-પૂર્વકના રાગથી મારા મહેલે આવો: એ પ્રમાણે વર્તશો તેમાં આપણો સ્નેહ અરસપરસ નિખાલસ રહેશે. ॥ ૩૫૧ ॥ ”

રાજાનું તેવું તુચ્છ બોલવું સાંભળીને તે જાને સ્ત્રીઓ બોલી-‘ ઘિઝ્કાર છે તને ! તારો નિષેધ કર્યો છતાં પણ કપટ-કુશળ બુદ્ધિવાળો એવો તું ઘૃષ્ટ કાગડાની માફક કેમ કરીને નજીકના કિનારે બેઠો કટુ આરડે છે ? અહિંથી ખસ, દૂર યા: જો નહિ ખસે તો તારા પાપનું ફળ જલ્દીથી પામીશ.’: એ પ્રમાણે બાળાઓ કહેવાના પરિણામે રાજા જેવામાં અહ-

કારથી બલાત્કાર કરવા જાય છે, તેવામાં કુસુમશ્રીએ વિદ્યા-
બળથી દૃઢબંધનોવડે ચોરબન્ધ બાંધીને રાજાને એવો તો ભૂમિ
પર પટકયો કે-તેના બધા દાંત પડી

હરિબલની સ્ત્રી- ગયા ! ॥ ઉપર થી પડ ॥ ‘અમે નિર્મળ
ઓએ રાજાને અને સદાને માટે બીજાનો ઉપકાર કર-
દુર્દશામાં મૂકવા- નારા છીએ, જ્યારે આ રાજા મલિન છે
પૂવંક પ્રચંડ અને બીજાઓનો અપકારી છે’ એમ
સતીત્વની કરા- જાણીને જ હોય તેમ રાજાના તે દાંત
વેલી ખાત્રા. રાજાને તણ દૂર ગયા ! ॥ ઉપર ॥ તે

વખતે રાજાનો દુઃખે નિઝડ કરી શકાય
તેવો તે અનંત ગ્રહ પણ તેના અહંકારરૂપી ગ્રહની સાથે
ભયભીતના જેમ દાંતની સાથે નાસી ગયો ! ॥ ઉપર ॥ પાશ-
બંધના મજબૂત બંધનને લીધે તેમ જ ભૂમિ પર પટકાયાથી
દાંત પડી જવાને લીધે ઉત્પન્ન થયેલ મહાન્ પીડાવડે અત્યંત
દુઃખી થયેલો રાજા વ્યાધિગ્રસ્તની જેમ અત્યંત રડવા લાગ્યો !
॥ ઉપર ॥ તે વખતે લાળ ચાલી જવી, દાંત પડી જવા, ભૂમિ
પર પડ્યું રહેવું, શોભાહીન થઈ જવું વગેરેવડે રાજા યુવાન
હોવા છતાં પણ ઘરડો જણાવા લાગ્યો ! ખેદની વાત છે કે-
લાલની ઈચ્છાવાળા રાજાને મૂલ પણ નાશ પામ્યું. ॥ ઉપર ॥
કહ્યું છે કે-થોડા દિવસ રહેનારા અને મદ કરાવનારા એવા
યૌવનમાં દુરાત્માઓ એવા પ્રકારના અપરાધો કરે છે કે-જે
અપરાધોને લીધે આખો જન્મ જ ફોગટ થાય છે. ! ॥ ઉપર ॥
પરદારાગમનના યોગે પણ પ્રાણી ઘોર વિડંબનાઓ પામે
છે દૃષ્ટિવિષ જેવા દુષ્ટ સર્પની દૃષ્ટિમાં પણ સામાનું મૃત્યુ
નથી શું ? ॥ ઉપર ॥

ત્યારબાદ પૃથ્વીને રડાવનારું આકંઠન અને દાંત વગરના અત્યંત હીન અને દીન મુખ ધરાવવાવડે કૃપાનું પાત્ર બનેલા રાજાને કુસુમશ્રીએ દયા લાવીને કહ્યું-“હે રાજા! તું અન્ય પ્રતિ તે તે પ્રકારનાં પાપો કરવામાં રસિક હોવા છતાં પણ અપાર કૃપાને લીધે કોમલ હૃદયવાળી હું તને અહિં તો જલ્દી પણ છોડી દે છું, પણ યાદ કરજે કે-નરક આદિમાં કર્મ તને છોડશે નહિ: ॥ ૩૬૧-૩૬૨ ॥ ફરી એ પ્રમાણે કરીશ નહિ” ઇત્યાદિ ઉપદેશ આપીને કુસુમશ્રીએ રાજાના ‘મૂર્તિ-માન દુષ્કર્મોને છૂટા કરવાની જેમ’ પાશબંધના બધનો સત્વર છૂટા કરી નાખ્યા! ॥ ૩૬૩ ॥ તેથી રાજા પૃથ્વીતલ ઉપર પડ્યો હોવા છતાં પણ શરીરે જલ્દી સ્વસ્થ અને સાવધાન થયો! અથવા હરિબલની તે પ્રિયાની મહેરબાનીથી કંઈ વસ્તુ અત્યંત દુષ્પ્રાપ્ય હોય? ॥ ૩૬૪ ॥ ત્યારબાદ પોતાને બહુ જ શોચતો રાજા અત્યંત લજ્જાભર્યા-સંકોચાયેલા નેત્રે ધીમે ધીમે ગતિવાળો બન્યો થકો પશ્ચાત્તાપ અને નિંદા સહિત અત્યંત ગુમપણે પોતાના મહેલે આવ્યો. ॥ ૩૬૫ ॥ શરીરના બાહ્ય મુખ આપનારા ઉપાયો કરવાવડે રાજાએ તે રાત્રિ પસાર કરી અને સવારે લજ્જાથી કોઈક ખડાનું બતાવવાપૂર્વક મુખ ઢાંકીને રાજસભામાં બેઠો. ॥ ૩૬૬ ॥ રાજાને રાત્રે જે જે વીતક બન્યું તે બધું રાજા પાસેથી મંત્રીએ આસપણે જાણી લીધું હોવાથી ‘તત્ત્વગામી પુરુષ જેમ ભય, વિસ્મય અને કરુણ રસરૂપ ત્રિતયીને એક સાથે અનુભવે તેમ’ તે મંત્રી, ભય-વિસ્મય અને કરુણા રસવડે જાણે કે-એક સાથે જ ત્રણ રૂપપણું પામ્યો! ॥ ૩૬૭ ॥

હવે જેણે છૂપા રહીને પોતાની સ્ત્રીઓનું અત્યંતતર આશ્ચર્ય-

કારી ચત્રિ જોયું છે એવો તે હરિબલ, પોતાના ઘેરથી રાજા
ગયા બાદ પોતાની પ્રિયાઓ જોડે પ્રિય એવો વાર્તાલાપ કરે
છે કે- ‘તમે બંનેએ અનુચિતકારી રાજાને

સ્ત્રીઓની કાર્ય- આ બધું યોગ્ય જ કયું છે. કારણ કે-
દક્ષતાની હરિબલે મૂર્ખજન અક્ષણાબ્યા વિના અને ઉપ-
કરેલા પ્રશંસા અને દ્રવિત કર્યા વિના કદી પણ સાચું સ્ત્રી-

દુષ્ટમંત્રીના કારતો નથી. ॥ ૩૬૮ ॥ તેમાં પણ ખરાબ
દેજનો વિચાર. સારથી રથને ઉન્માર્ગે લઈ જાય તમ
આ રાજાને દુર્બુદ્ધિ આપીને કુમાર્ગે લઈ

જનાર તો દંભી મંત્રી છે. ॥ ૩૭૦ ॥ રાજા, અશ્વ, પુરુષ, સ્ત્રી,
વીણા, શાસ્ત્ર અને શસ્ત્ર એ સર્વનું સુંદર કે અસુંદરપણું
બીજાને આધીન છે ॥ ૩૭૧ ॥ કહ્યું છે કે:—

‘વહ્ની નરિવચિત્તં, વક્ષાણં પાણિશં ચ મહિલાઓ ।

તત્થ ય વચ્ચંતિ સયા, જત્થ ય ધુત્તેહિ નિજ્જંતિ ॥ ૩૭૨ ॥

અર્થ:—વેલડી, રાજાનું ચિત્ત, વ્યાખ્યાન, પાણી અને
સ્ત્રીઓ; ધૂર્ત પુરુષો જ્યાં ખેંચી જાય ત્યાં જાય છે. ॥ ૩૭૨ ॥
વિષમ સન્નિપાત જેવા મંત્રીએ જ તાવની જેમ રાજાને દુષ્ટ-
તિકાર બનાવી દીધેલા છે, તેથી પહેલાં તે મંત્રીનો પ્રતિકાર
કરવો યુક્ત છે. ॥ ૩૭૩ ॥ દુષ્ટ ઈરાદાવાળો માણસ સર્પની
જેમ કદ ચિત્ત જીવતાં સુધી પણ પોતાની પ્રકૃતિ છોડતો નથી;
તેથી નક્કી અનર્થનું મૂલ્ય એ મંત્રી મૂળમાંથી ઉખેડી નાખવા
જેવો છે. ॥ ૩૭૪ ॥ દુર્નીતિથી હણવા લાયક એ મંત્રીને
વિષે દયાળુને પણ દયા રાખવી શું કામની? ખરેખર દુષ્ટોનું
દમન કરવું અને શિષ્ટજનોનું પાલન કરવું તે ન્યાય છે. ॥ ૩૭૫ ॥
તે મંત્રીનો નિઝાદ કરવાને માટે તેણે કરેલા દંભને અનુ-

‘प्रजन्ति ते मूढधियः पराभवं, भवन्ति मायाविषु ये न मायिनः ॥
प्रविश्य हि घ्नन्ति शठास्तथाविधा, न संवृतांगान्निशिता इवेषवः ॥

મંત્રણાના જાણકાર પુરુષોને વિષે ગુપ્ત વાત ચાર કાને રહી હોય તો પ્રશંસનોય ગણાય છે તેને બદલે આ હરિજલને (લંકાથી આવ્યા બાદ નગરપ્રવેશ કર્યો તે પહેલાં રાજાને મળ્યા પછી લંકા જવા આવવા સંબંધી વાત રાજાને કેવી રીતે કરવી, તે વિચારીને નક્કી કરવા હરિજલ, વસંતશ્રી અને કુસુમશ્રી ત્રણેયે વિશાળપુરના નગરના ઉદ્યાનમાં ખાનગી મંત્રણા કરી છે તે) છ કાને ગએત્રી વાત પણ ભવિષ્યમાં (નગરમાં પ્રવેશ કર્યો ત્યારથી લઈને અત્યાર સુધીમાં) દરેક કાર્યની સિદ્ધિ કરી આપનારી નિવડી ! ॥ ૩૭૮ ॥ (મંત્રણાના જાણકાર વિશેષરોએ મંત્રણાનું વિધાન ‘ચતુષ્કર્ણો મંત્ર’ એમ નક્કી કર્યું, પણ ‘ષટ્કર્ણો મંત્ર’ એવું વિધાન કર્યું નથી.) ‘ષટ્કર્ણો મંત્ર’ એવું વિધાન કરવામાં પહેલાં એવા આ હરિજલે સ્વરણ કરેલ સમુદ્રદેવની મૈત્રીથી વ્યવહાર વસ્ત્રો અને દેવતાઈ અભરણોવડે દેવોની જેવો દેવતાઈ વેષ ધારણ કર્યો

અને સવારમાં ચમરાજના દ્વારપાળ જેવા ભયંકર રૂપધારી
દેવતાઈ પુરુષને પોતાની સાથે લઈ જવાપૂર્વક રાજની

સભામાં જઈને રાજને હર્ષથી નમસ્કાર

ભયંકર રૂપધારી

કર્યો ! ॥ ૩૭૬ - ૩૮૦ ॥ દેવલોકમાંથી

દેવતાઈ પુરુષની

ઉતરી આવેલ હરિ-શ્રીકૃષ્ણની જેમ તેવા

સાથે હરિબલનું

દિવ્યવેષ અને શરીરવાળા હરિબલને

રાજસભામાં આવવું

જોઈને સમસ્ત લોકની સાથે રાજ અંત-

અને ચમપુરીનો

રમાં વિસ્મય પામ્યો ! ॥ ૩૮૧ ॥ 'ધિક્કાર

કૃત્રિમ વૃત્તાંત

છે મંત્રીને કે જેનું (સળગીને મરેલ

રાજને

કદો જીવતો થાય ? એ પ્રકારનું શંકા-

સંભળાવવો !

વાળું લંકા પ્રસંગનું) વચન પાપી છે.

ખરેખર ! હરિબલનું (લંકામાં ભસ્મસાત

થઈને ગયો, એ) કૃત્ય સાચું છે : કારણ કે-આ હરિબલ,

ચમરાજ પાસે જવામાં અમારી સામે સાક્ષાત્ ભસ્મીભૂત થયો

હતો છતાં પણ અહિં આવ્યો છે ! ॥ ૩૮૨ ॥ ' હરિબલનાં

કૃત્ય સંબંધમાં એ પ્રમાણે નિર્ણીત વિચારવાળા બનેલા તે

રાજાએ હરિબલને પૂછ્યું- 'હે મહાસાહસિક ! તું અહિં

જલદી કેવી રીતે આવ્યો ? અને સાથે આવેલ આ માણસ

કાણ છે ? ' હરિબલે પણ કહ્યું- 'હે રાજન્ ! અહિંથી હું

જેવામાં બળતા દેહે ચમરાજ પાસે જઈ છું, તેવામાં ચમરાજ

પોતાના કિંકરોદ્ધાર મને પોતાની પાસે આણ્યો અને મારા

તે સાહસથી સંતુષ્ટ થઈને મને જીવતો કર્યો ! ॥ ૩૮૩-૩૮૪ ॥

દેવો સંબંધીની તે પ્રભાવવાળી ભૂમિના પ્રભાવથી હું શરીરે

અદ્ભુત શોભાવાળો થયો ! સાત્ત્વિકતાથી સંવેલ કદને લીધે

દેવ તુષ્ટાયમાન થયે સતે શિષ્ટજનોને શું ઈષ્ટ પ્રાપ્ત થતું નથી ?

॥ ૩૮૫ ॥ અને હે રાજન્ ! વાણી અને મનને અગોચર એવી
મેં ત્યાં ચમરાજની શું કદિ જોઈ !!!

‘હુ હરિગત ! તેં ત્યાં શું શું કદિ જોઈ અને કેવી
કેવી રીતે જાણું જોયું ?’ એ પ્રમાણે રાજાએ આશ્ચર્યપૂર્વક
પૂછવાથી હરિગતે કહ્યું- ‘હે રાજન્ ! ઇન્દ્રપુરીની કદિનું
અભિમાન ઉતારી નાખે તેવી ચમરાજના સંચમની નામે
નગરી છે ! અને તે નગરનો રાજા ચમરાજ જાણે ધર્મરાજ
જોઈ હ્યો ! અથ્વા તે રાજાની પ્રતિ છે : ॥ ૩૮૬-૩૮૭ ॥ તેની
તૈજસી નામે શુભકારી એવી વિખ્યાત સભા છે. તે રાજા
પોતાના આર હાથમાં અનુક્રમે-કુકડો, દંડ, લેખણ અને
પુસ્તકને ધારણ કરે છે ! ઇન્દ્ર વગેરે દેવો પણ તે રાજાની
સેવાના સ્વભાવને ધારણ કરે છે ! વિષ્ણુ, બ્રહ્મા અને મહેશ-
શંકર પણ તે રાજાની મહેરબાની મેળવવા તપ તપી રહ્યા
છે ! યોગીશ્વરો પણ તે ચમરાજની જ બીકથી યોગનો અભ્યાસ
કરી રહ્યા છે ! વિશેષ શું કહું ? વન જેમ મેઘને વશ છે તેમ
અણેય જગત્ તે ચમરાજને જ આધીન છે ! ॥ ૩૮૮-૩૮૯ ॥
ધોર અન્ધકારના નાશને જન્મ આપનાર એવો સૂર્ય, તે
ચમરાજનો પિતા છે. વળી બિદુષી સ્ત્રીઓને વિષે મુખ્ય વિદુષી
એવી સંજ્ઞા નામે માતા છે : ॥ ૩૯૦ ॥ અને વજ્રનો જેમ
જગતમાં અત્યંત દુઃસહ એવો શનિ નામે તેનો પ્રશંસનીય
પ્રાતા છે; તેમજ પોતે મલિન હોવા છતાં પણ જગતને જોણે
પવિત્ર કર્યું છે એવી ચમુના નામે તે ચમરાજને બહેન છે :
॥ ૩૯૧ ॥ અને શત્રુઓનાં મુખને ધૂમાડાથી મલિન કરે તેવી
ધુમેશ્વરી નામે તે રાજાને પટ્ટરાણી છે; વળી પાડાને વિષે
અચાણી એવો પાડો તેનું મુખ્ય વાહન છે : ॥ ૩૯૨ ॥ તથા

જગતનાં જંતુઓએ જેનો સત્કાર કર્યો છે: એવો આ (મારી સાથે આવેલ) વૈદ્યત નામે તેનો દારપાળ છે: અને તેજ-પરાક્રમવડે કરી ચંડ અને મહાચંડ નામના તેના બે શ્રેષ્ઠ સેવકો છે. ॥ ૩૬૪ ॥ ત્રણ જગતના પ્રાણીઓનાં સારા અને નરસાં ચરિત્રોને લખનાર ચિત્રગુપ્ત નામે તેનો લેખક છે: એ પ્રમાણે તે યમરાજની સર્વાંગસંપૂર્ણ ઋદ્ધિ પણ અનન્ય સાધારણ-અસમાન છે ! ॥ ૩૬૫ ॥ અને તે જો પ્રસન્ન થાય તો કલ્પવૃક્ષ જેવો છે, પરંતુ રોષ પામે તેનું કૃતાન્ત (અન્ત આણનાર) નામ સત્યજ છે; કે-જે નામ વિશ્વ ઉપર અપ્રતિ-

હત પ્રભુતાખ્યાપક લક્ષણરૂપ છે. ॥ ૩૬૬ ॥

રાજા, મંત્ર્યાદિને લોકમાં પણ ઠહું છે કે-જેના રોષથી યમનું કન્યાદાન સામાને ભય નથી અને તુષ્ટતાથી ધન-માટે આમંત્રણ ! ઋદ્ધિની પ્રાપ્તિ નથી; તે જન્મ્યો થકો થું કરશે ? ॥ ૩૬૭ ॥ (હે રાજા !)

તેવા પ્રકારની તે સમૃદ્ધિ જોઈને મેં મારી આંખોનું સંકલ્પણું માન્યું: લોકો પણ કહે છે કે-બહુ જીવવાથી પણ બહુ જોયું ભણું. ॥ ૩૬૮ ॥ હે રાજા ! પૂર્ણ પ્રીતિવાળા એવા તે યમરાજને મેં અહિં આવવાને આમંત્રણ આપ્યું, એટલે યમરાજે કહ્યું-બહુ આદર કરવાથી હું તો આવીશ, પરંતુ જો મારા પર મિત્રતા ધરાવે છે, તો મંત્રી વગેરે સમસ્ત બધે સહિત તારો નેતા એક વાર અહિં આવે, જેથી તેને ઉચિત કાંઈક ભક્તિ કરીએ ! ॥ ૩૬૯-૪૦૦ ॥ આ માટે પરમ આદરભર્યા હૃદયવાળા યમરાજે મને પ્રાર્થના કરવાની જેમ બારંવાર આજીજી કરીને અને દિવ્ય વસ્ત્રો તથા અલંકાર આપીને કહ્યું કે-આ દિવ્યરૂપવાળી, ભાગ્યશાળી અને મને

માન્ય એવી મારે ઘણીય કન્યા છે, તેથી આ એક કન્યાને તું પરણ, અને અમોને હર્ષનું સ્થાન પ્રાપ્ત કરાવ. ॥ ૪૦૧-૪૦૨ ॥ યમરાજની એ વાત સાંભળીને મેં કહ્યું-હે રાજન્ ! (યમરાજ !) કન્યાઓ તો મારા રાજા-મંત્રી વગેરેને સહુ-સહુને ઉચિત તરીકે આપવા યોગ્ય છે, મને તો આટલાથી જ સંતોષ છે. કારણ કે-નોકર મારે સ્વામીની સેવાનું ફલ ભરણપોષણ છે. ॥ ૪૦૩ ॥ દુશ્મનોને બાંધવામાં-તેનો વધ કરવામાં-તેની જોડે યુદ્ધ કરવામાં-તેનો કિલ્લો લેવામાં-સ્વામીનો મહેત્ત કરવામાં અને સ્વામીને ત્યાંના મહોત્સવમાં સેવકો કષ્ટ ઉઠાવે છે, પરંતુ તે દરેક કષ્ટોનું સમસ્ત ફલ નેતાનું જ ગણાય છે. ॥ ૪૦૪ ॥ મારી આ વાત સાંભળીને યમરાજે કહ્યું- 'હે ભાઈ ! તો પછી તારે રાજા વગેરેને અહિં જલદી મોકલવા રહે છે.' એ પ્રમાણે યમરાજે ઘણું ઘણું કહીને મને અહિં મોકલ્યો, અને આપને અતિ ઉત્કૃષ્ટ બહુમાનથી બોલાવવાને, માર્ગ બતાવવાને અને આપના પ્રતિનું બહુમાન દેખાડવાને મારે તે યમરાજે તેના આ વૈધ્યત નામના પ્રતિહર-દ્વારપાળને મોકલ્યો છે; અને આ વૈધ્યત જ દેવતાઈ શક્તિથી મને અહિં જલદી લાવ્યો છે; મારે હે રાજન્ ! આપ તેની નગરાએ પધારો: સજ્જનો, અર્થીજનોને ઇષ્ટરીતે વર્તવાવાળા હોય છે. ॥ ૪૦૫-૬-૭ ॥ તે વખતે જેવું હરિ-બંદે દહ્યું તેવું, અને તેનાથી અધિક વર્ણન હરિબલની સાથે આવેલા તે યમરાજના દ્વારપાળે પણ રાજાને કહ્યું ! ખરેખર દેવતાઈ પુરુષ કહેવા જેસે તેમાં પ્રથમનો વાત સાથે વિસંવાદ આવે જ ક્યાંથી ? ॥ ૪૦૮ ॥

એ વખતે મંત્રીની ફરજ ભૂલીને રાજાને દુર્બુદ્ધિ દેનાર

તે ધૂર્ત મંત્રીએ પણ હરિબલની અને યમરાજના દ્વારપાળ-
ની તે વાતને વેદની વાત જેવી માની લીધી ! ખરેખર, સુંદર
રીતે ગોઠવેલી મંત્રણાને તત્વરૂપે જાણવામાં પ્રદ્ધા પણ જડ
બની જાય છે ! ॥ ૪૬ ॥ હરિબલ અને યમરાજનાં એ
પ્રમાણેનાં ‘પોતાના આશય(દુરાશય)ને ઉન્માદ કરાવનારાં’
જંધમેસતાં વાક્યોથી રાજા મંત્રી વગેરે
હરિબલની વાત- બધા જ યમપુરીમાં જવાને ઉતાવળ
થી રાજા વગેરેની કરવા લાગ્યા ॥ ૪૭ ॥ માણસોને યમનું
યમપુરીમાં જલદી નામ સાંભળે ત્યાં બીક લાગે છે; જ્યારે
જવાની ઉત્કંઠા ! તે વખતે તો યમ પામે જવું તે કૌતક-
રૂપ બન્યું ! કે-જેથી રાજા, મંત્રી વગેરે
પણ યમને ઘેર ‘હું પહેલો જઉં, હું પહેલો જઉં ! એ
પદ્ધતિથી’ જવાની ઇચ્છાવાળા થયા ! અહુહ શું લોભનો
મહોત્સવ ! ॥ ૪૯ ॥ પહેલાં દાંત પડી જવાનં લીધે થઈ રહેત
પીડાનો વિસ્તાર અત્યંત ઉચ્ચ અને તાજો જ હોવા છતાં પણ
તે બધી જ પીડા, ઋદ્ધિની આસક્તિરૂપ ઔષધથી ક્યાંઈ પણ
નાસી ગઈ ! ॥ ૪૯ ॥ હવે ચિતામાં પડીને યમરાજ પાસે
જવા રાજા તૈયાર થયો ! જ્યારે પેલા મંત્રી તો રાજાની
પહેલાં જ તૈયાર થયો ! કર્મથી હણાએલ બુદ્ધિવાળા સભ્ય-
જનો પણ રાજા અને મંત્રીની હરિક્ષાની રીતે જ તૈયાર
થયા ! ॥ ૪૯ ॥ ત્યારબાદ કેટલાકો પુષ્કળ દેવકન્યા, દેવતાઈ
દ્રવ્ય અને દેવતાઈ અન્નંકાર વગેરના લે.લ.રી અને કેટલાકો
કૌતુકથી પણ નગરની બહાર ચાલ્યા. ॥ ૪૯ ॥ મનને વિનો-
દના અપૂર્વ કારણભૂત એવો તે વૃત્તાંત ચોખેરથી સાંભળીને
તે તે દેવતાઈ ઋદ્ધિના લાલચુ નગરજનો પણ તે રાજા, પ્રધાન

અને સહ્યજનોની સાથે ભળી ગયા. અગ્નિમાં પડવા જવા બેડાયા ! અહો, દોભનું સામ્રાજ્ય ! ! ! ॥૪૧૫॥ હવે રાજના આદેશથી કેઈ અજબ પ્રકારનો અત્યંત મોટી ચિતા રચાવીને સળગાવેલી તે ભયંકર હોવા છતાં પણ ભવસ્થિતિની માફક તે સર્વજનોને આનંદપ્રદ બની ! ॥ ૪૧૬ ॥ દેવતાઈ ઋદ્ધિ આદિની લાલચે આ ચિતામાં પડવું તેમાં સહુને માટે ભસ્મસાત થઈ જવાનું નક્કી છે, અને હરના દેવતાઈ ઋદ્ધિ વગેરે પદ્ધતિની પ્રતિ અનિશ્ચિત છેઃ છતાં પણ તે વખતે તે દરેક જનો ચિતામાં પડવા એકાગ્રચિત્ત થયા ! અહો સંસારીજનો ! ॥૪૧૭॥ સંસારી પ્રાણીઓ એ પ્રકારના હોવાથી જ કહ્યું છે કે:-

જા દર્વે હોઈ મરે, અહવા તળણોસુ રૂવંતીસુ ।

સા જઈ જિગરધમ્મે, કાલમજ્જદિશ્ચ સિદ્ધિ ॥૪૧૮॥

અર્થ:-દ્રવ્યમાં અથવા રૂપવંતી સ્ત્રોતો પ્રતિ પ્રાણીની જેમ બુદ્ધિ હોય છે, તે બુદ્ધિ બે જિનેશ્વર ભગવંતના ધર્મને વિષે આવી જાય તો મોક્ષ હથેલીમાં જ છે. ॥ ૪૧૮ ॥

તે ઘોર ચિતામાં પડીને સળગી મરવા તૈયાર થએલા તે ભવાભિનંદી પ્રાણીઓ, દેવકન્યા વગેરેની અત્યંત લાલસા-વશાત્ તે વખતે દાડ પીધેલંની માફક વિવિધ પ્રકારની ખૂમ-રાણીવડે શબ્દો કરવા લાગ્યા, આનંદ કરવા લાગ્યા ! ॥૪૧૯॥ ત્યારબાદ જેવામાં તે બધાજનો ‘હું પહેલાની હરિકાઈપૂર્વક’ પોતાનાં શરીરને ચિતામાં હોમે છે, તેવામાં તે હરિબલ, તેઓની દયાથી એકદમ વિચારે છે કે-“નિર્થક કુબુદ્ધિવાળા મેં આ શું મહાન્ અનર્થ આરંભ્યો ? પાપીઓને તો નરકમાં પણ સ્થાન છે, પરંતુ એવા નિરપરાધીજનોના વધથી મારું

સ્થાન કયાં ? ॥ ૪૨૦-૪૨૧ ॥ શાણાજનો માટે શિક્ષા પણ અપરાધીને જ કરવી ઉચિત છે: 'શિક્ષા બાબત બે એમ વિવેક રાખવામાં ન આવે' તો તે કહેવાતા ડાહ્યાજનો યોગ્યાયોગ્યના વિચાર વગરના દાવાગિની જેવા જ લેખાય. ॥ ૪૨૨ ॥ 'માટે હવે આ બધા નિરપરાધીજનોને બચાવવાનો અહિં ઉપાય શું ?' એ પ્રમાણે હરિભક્ત વિચારે છે, તેવામાં હરિભક્તને આશ્ચર્ય પમાડતાં તે યમરાજના કૃત્રિમ દ્વારપાળ જનતાને કહેવા લાગ્યો કે- 'હે નગરજનો ! તમે બે દિવ્યકન્યા વગેરે ફલના અમિલારી હો તો કોઈ ઉતાવળ કરશો નહિ; અને યમરાજ પાસે આવવા સારુ ધારણ કરેલા હર્ષથી પ્રાપ્ત કરેલું ફળ હારશો નહિ; હું કહું તેમ કરવા ધ્યાન આપો: અમારા સ્વામી યમરાજ વિષમ છે, પદ્ધતિપૂર્વક જ તેમની પાસે જવું યોગ્ય છે; તેથી કરીને આ રાજાને જે કોઈ ખાસ માન્ય હોય તે માણસ મારી સાથે આવે; તે પછી રાજા અને તે પછી પ્રજાનો સમૂહ આવે. "

યમરાજના દ્વારપાળની તે મુજબની વાત સાંભળીને મંત્રી વિચારવા લાગ્યો કે- 'ખરેખર, અગ્નિમાં સળગી મરીને પણ

યમરાજ પાસે પહોંચી જવામાં મને અપરં-
દુર્બુદ્ધિદાતા મંત્રી- પાર ઇષ્ટફલની પ્રાપ્તિ થશે: કદિ મેળવ-
નું સહુ પહેલાં જ વામાં સહુને મોખરે રહેતો અને તેમાં
ચિતામાં પડવું ! સંકરો આવી પડ્યે છતે સહુની પાછળ

રહેતો કોઈ બુદ્ધિમાન ધૂર્ત, ધૂર્ત બુદ્ધિથી
જ પુરુષાર્થનું સમર્થન કરે છે કે- 'દાન કરવામાં, જવામાં,
સૂવામાં, બ્યાખ્યાન કરવામાં, જમવામાં, સભાસ્થાનમાં, દેવડ-
દેવડમાં, અતિથિપણમાં, રાજકુલમાં, અને પહેલાં રહેવામાં પૂર્વ-

ફક્ત સમજનાર માણસે, શૂન્ય જંગલમાં, શૂન્ય મકાનમાં, શૂન્ય ગામમાં, પાણીમાં, લયનાં સ્થાનમાં, લડાઈમાં, ચઢવા ઉતરવામાં, માર્ગમાં અને રાત્રિને વિષે મોખરે ન થવું ” ॥૪૨૩ થી ૪૨૬॥ એ પ્રમાણે વિચારતા મંત્રીએ રાજાને કહ્યું-સ્વામી ! આ વૈદ્યત(યમના કૃત્રિમ દ્વારપાળ)ની સાથે હું અગાઉથી જઉં ! ’ રાજાએ પણ આજ્ઞા આપી. આથી પોતાને કૃતાર્થ માનતો તે મંત્રી ખુશ થયો ! ॥ ૪૩૦ ॥ ત્યારબાદ તે દિવ્યનરે (વૈદ્યતે) ચારે બાજુ જવાલા ફેલાવી રહેલ લયંકર ચિતાગ્નિને વિષે અંપાપાત કર્યો, અને તુરત કેટલાક માણસોની સાથે દુર્બુદ્ધિ એવા તે મંત્રીએ પણ અંપાપાત કર્યો ? ॥ ૪૩૧ ॥ ખેદની વાત છે કે-ચિતાગ્નિમાં પડતાં જ તે મંત્રો, દુર્બુદ્ધિની સાથે ભસ્મસ્વરૂપે બની ગયો અથવા તો આ મંત્રી કોઈ તેવા પ્રકારના પોતાના મનોરથોને લઈને યમને ધામ પહોંચી ગયો. ॥ ૪૩૨ ॥ તે ચિતાગ્નિમાં પડવાના રંગે ચઢેલો રાજા પણ જેવામાં તે ચિતાગ્નિમાં અંપલાવવા સારુ પતંગની ચેષ્ટા કરે છે

હરિબળે દયાથી તેવામાં કરુણાવંત હરિબલે તેને બંને રાજાને અગ્નિમાં બાળુથી પકડી લીધો ! ॥ ૩૩૩ ॥ ખેદની પડતાં બચાવવો. વાત છે કે-‘ મને તું આ કાર્યમાં વિદ્ય વડે પરાધીન બનાવે જ કેમ ? ’ એ

પ્રમાણે રૌપથી કઠોર વાણી ઉચ્ચારી રહેલ રાજાને હરિબલે કહ્યું- હે રાજા ! જે કાંઈ હું કહું તે સ્થિર થઈને સાંભળો : વિચાર્યા વગરનું કાર્ય કરનારને આ લોક અને પરલોકને વિષે અત્યંત અનર્થ પ્રાપ્ત થાય છે; માટે શાણા માણસોએ સાક્ષાત જોઈને અને ઉત્તમ રીતે પરીક્ષા કરીને પછી કાર્ય કરવા લાયક છે. ॥ ૪૩૪-૪૩૫ ॥ કારણ કે-હે દેવ ! કોઈ પણ મરણ પામેલ

માણસ જીવતો થાય તે વાત દેવોથી પણ જનવી સંભવિત નથી; આ સર્વ તો મેં માત્ર કુશળ એવું કપટના ટક પ્રગટ કર્યું છે! ॥૪૩૬॥ આપને આપેલ ખરાબ સલાહરૂપ કૂટ પ્રપંચની રચના વડે એ દુષ્ટ મંત્રીએજ આપના મુખે મને બહુ વખત પ્રાણાંત સંકટમાં નાખ્યો છે ॥૪૩૭॥ તે મહાપાપી આત્માએ આપને પણ દાંત પડવાની પીડા વીગેરે ગાઢ કષ્ટ સમૂહમાં નાખ્યા છે. ॥૪૩૮॥ જે માણસ આમ હોવાનો દાવો ધરાવીને સામાને દુર્બુદ્ધિ આપે છે, બીજાનો દ્રોહ કરે છે અને બીજાનાં ધન-સ્રી વગેરેમાં રક્ત બને છે તે માણસ જીવતો ન હો: ॥૪૩૯॥ હે રાજન્! જ્યાં દુષ્ટ વિચાર અને દુષ્ટ સલાહ આપનાર દુષ્ટ મંત્રી હોય ત્યાં આપ શું કરો? સામે માણસ દુષ્ટ હોય છતાં પણ જો મંત્રી સુવિચારક એવો સુંદર હોય તો તે દુષ્ટ પણ શું કરી શકે? ॥૪૪૦॥ એથી કરીને હે દેવ! મેં દંભ અને પ્રપંચથી તે દુષ્ટ મંત્રીને અગ્નિસાત્ કર્યો છે. વ્યાધિ, વિષવૃક્ષ અને દુષ્ટજનો કોઈપણ રીતે જેમ બને તેમ જલદી ઉખેડી નાખવા લાયક છે. ॥૪૪૧॥

**હરિબલે અગ્નિથી બચાવેલ રાજાએ
દુઃકર્મોનો ખેદ કરવો.**

હે સ્વામિન્! તમે મારા સ્વામી છો: તેથી અગ્નિને વિષે પ્રવેશતાં દેખી ખેદિત એવો હું તમારી ઉપેક્ષા કેમ કરું? કારણ કે-સ્વામીનો દ્રોહ કરવો તે મહાપાપ છે: ॥૪૪૨॥ બીજા કોઈનો દ્રોહ કરવો તે પણ દુઃખના સમૂહને આપનારો થાય છે, તો પછી મિત્ર, સ્વામી કે ગુરુનો દ્રોહ કરવો તે તો કોને માલૂમ કેવો રહે? ॥૪૪૩॥ હરિબલ

પ્રમાણેનું બ્યાન સાંભળતાં અત્યંત શક્તિ મનવાળો રાજા
 જાંભીરપણે વિચારવા લાગ્યો: ખેદની વાત છે કે-આ મારું
 બધું જ દુષ્ટ ચરિત્ર બાણે છે? એ પ્રમાણે ઉદ્ભવતી નવીન
 નવીન મહાન્ ગાઢ લજ્જાની અત્યંત પીડાને લીધે મૂંઝા
 વિના પણ શૂન્યમને મૂર્ચ્છિત બનેલ તે રાજા (હરિબલની
 સામે) નીચું મુઝા કરીને ઉભો! ॥ ૪૪૪-૪૪૫ ॥ એટલે
 ઉત્તમ વૈદ્ય જેમ ઓપધથી બ્યાધિને શમાવે તેમ ઉત્તમ સ્વ-
 ભાવવાળા હરિબલે રાજાને રુચે તે તે પ્રકારનાં ઉત્તમવચનો-
 થી રાજાની તે વ્યથા દૂર કરી! ॥ ૪૪૬ ॥ ત્યાર બાદ પૂરીને
 બાણવા મળેલ દેવનું સાનિધ્ય વગેરે અહ્મુત ચરિત્રોવડે
 અત્યંત વિસ્મય પામેલ રાજા, પોતાનું મસ્તક ધુણાવતો
 વિચારવા લાગ્યો કે-એ પ્રકારના મારા અપરાધમાં અને એવા
 પ્રકારે શક્તિમાન હોવા છતાં પણ આ હરિબલે મને બળવા
 લીધો નહિ તેમ જ મારું રાજ્ય લીધું નહિ તેથી ખરેખર તે
 પરમ ઉપકારી છે ॥ ૪૪૭-૪૪૮ ॥ પોતે સર્વ વાતે સમર્થ
 હોવા છતાં સામાના સમસ્ત અપરાધોને ક્ષમાવડે સહન કરે
 છે અને અન્યની ઝડિ અહુ કરતો નથી તે ક્ષમાપણાનું
 આ લોકોત્તર ચરિત્ર છે, કોઈ નવીન બાબત નથી. ॥ ૪૪૯ ॥
 ખરેખર લેણુદાર એવા આ ઉત્તમ હરિબલે મારા પર કરેલા
 પરમ ઉપકારના પ્રકૃષ્ટ ઋણુમાંથી હું અધમાધમ દેવાદાર
 કેવી રીતે ઋણુમુક્ત દશાને પામીશ? ॥ ૪૫૦ ॥ ઇત્યાદિ પ્રકારે
 હરિબલની પ્રશંસા અને પોતાની નિંદા કરવામાં તત્પર બનેલ
 રાજા ભવથી વરાગ્ય પામેલ પ્રાણિની જેમ મહાકળે ચિરકાળે
 પોતાના મહેલે ગયો. ॥ ૪૫૧ ॥ દિવ્ય સ્ત્રી-ઝડિ વગેરે પદાર્થો
 મેલિની આશા નકામી નીવડવાને લીધે વિસ્તૃત સ્ત્રોકમાં ગરકાવ

થએલા સમસ્ત લોકો પણ હરિખલનાં તે વૃત્તાંતની વિસ્મયતાપૂર્ણ
પ્રશંસા કરતાં પોતાને મકાને ગયા.

હરિખલને પોતાની ॥ ૪૫૨ ॥ અકસ્માત રીતે બનેલા તેજ
કન્યા અને સમગ્ર નિમિત્તથી આ રાજાને વૈરાગ્યરંગનો સંગમ
રાજ્ય આપીને થયો! ખરેખર મહાન્ પુરુષોની આ રીતિ
રાજાનું ચારિત્ર છે. ॥ ૪૫૩ ॥ ત્યારબાદ પ્રત્યુપચિકીરિવ-
લધ મોક્ષગમન. પ્રત્યુપકાર કરવાને ઇચ્છતો હોય તેમ
તે રાજાએ, હરિખલને પોતાની કીર્તિ

અર્પણ કરવાની માફક પોતાની પ્રકુલ્લયોવન કન્યા આપીને તે
બન્નેનો શુભ દિવસે મહોત્સવપૂર્વક વિવાહ કર્યો! ॥ ૪૫૪ ॥
અને હસ્તમિલાપ અવ સરે દીર્ઘકાળથી જમાવેલો પોતાનો
પ્રતાપ સમર્પણ કરી દેવાની જેમ પરમપ્રમોદથી સમસ્તરાજ્ય
પણ સમર્પણ કર્યું! અહો રાજાનું ઉચિતનું બાણપણ!!
॥ ૪૫૫ ॥ બાદ પહેલાં કરેલાં અપાર દુષ્કૃત્યોનું શુર પાસે
પ્રાયશ્ચિત્ત કરીને નિપુણ રાજા, ચારિત્ર અંગીકાર કરી
મુક્તિપદને વર્યો. ॥ ૪૫૬ ॥

હવે આ બાબુ હરિખલનું પ્રથમનું નિવાસસ્થાન જે
કાંચનપુર નામે નગર છે: તે નગરના ‘પોતાની પુત્રી વસન્ત-
શ્રીની ચોમેર શોધ કરતા’ વસન્તસેન રાજાએ કોઈ મુસા-
ફરનાં વચનથી હરિખલનું તેવા પ્રકારનું વૃત્તાંત સાંભળ્યું.
॥ ૪૫૭ ॥ કહ્યું છે કે—

વાર્તા ચ કૌતુકવતી વિશદા ચ વિદ્યા,
લોકોત્તર: પરિમલશ્ચ કુરન્નામે: ॥
તૈલસ્ય વિન્દુરિવ વારિણિ દુર્નિવાર-
મેતત્રયં પ્રસરતીતિ કિમત્ર ચિત્રમ્ ? ॥ ૪૫૮ ॥

અર્થ:- -કોતુક ઉપજાવે તેવી વાર્તા, નિર્મળ વિદ્યા અને હરિણની નાભિમાં રહેલ કસ્તુરીનો અદ્ભુત પરિમલ-સોડમ એ ત્રણનો પ્રસાર, પાણિને વિષે તેલના ઝિંદુની માફક દુર્નિવાર છે તેમાં આશ્ચર્ય શું ? ॥ ૪૫૮ ॥ ‘એ બીજે કોઈ નહિ પણ મારો જમાઈ હોવો જોઈએ’ એ પ્રમાણે ધારીને અને પ્રધાનપુરુષોનાં મુખથી તે વાતની

હરિખલનું સ્ત્રીઓ ખાત્રી કરીને અત્યંત હર્ષિત થએલ ‘અવ-સાહત પોતાનાં સરોચિત કૃત્યના જાણુ એવા તે’ વસન્તસેન કાંચનપુર આવવું રાજાએ હરિખલને પુત્રની જેમ પોતાની અને તે નગરના પાસે બોલાવ્યો. ॥ ૪૫૯ ॥ અત્યંત વિસ્મય રાજાએ પણ અને હર્ષ બંને પેદા કરાવનાર હરિખલ હરિખલને પણ મહત્વ પ્રાપ્ત કરેલ ઇન્દ્રની માફક રાજ્ય આપવું ! ત્રણેય સ્ત્રીઓની સાથે સમસ્ત ઋદ્ધિપૂર્વક કાંચનપુરે આવ્યો. ॥ ૪૬૦ ॥ ‘હે વત્સે !

અયોગ્ય એવી સ્વેચ્છાચારીવડે પણ તેં વિશ્વને સન્માન્ય એવો કોઈ અદ્ભૂત પતિ પ્રાપ્ત કર્યો, એ જોતાં તું ખરેખર ઉત્કૃષ્ટ ભાગ્યશાળી છો’ એ પ્રમાણે વસન્તસેન રાજા વગેરેએ પોતાની પુત્રી વસન્તશ્રીની પણ પ્રશંસા કરી. ॥ ૪૬૧ ॥ ‘પ્રેમનાં સ્થળે પોતાનું સ્થાન જ આપી દેવું યોગ્ય છે.’ એ હિસાબે સસરા વસન્તસેન રાજાએ પોતાના જમાઈ હરિખલને પોતાનું રાજ્ય સમર્પણ કરી દઈને અને રાણી સહિત દીક્ષા લઈને રાણી સહિત મુક્તિ પ્રાપ્ત કરી. ॥ ૪૬૨ ॥

હવે શત્રુસૈન્યનાં વિસ્તૃત બલરૂપી અભિમાન સર્પને ગળી જવામાં મોર સમાન હરિખલ, ચડતા ભાગ્યોદયે પ્રાપ્ત થએલ બંને વિશાલ રાજ્યનું પાલન કરવા લાગ્યો. ॥ ૪૬૩ ॥ ત્યારથી

તેની ત્રણેય સ્ત્રીઓ તો પટ્ટદેવીઓ બની ! તદુપરાંત હરિબલે
 બીજી પણ ઘણી રાજકન્યાઓનું પાણિત્રહણ કર્યું ! ॥૪૬૪॥
 જીવોને અભયદાન દેવું, સુપાત્રદાન કરવું વગેરે પુણ્યથી તે
 ભવે પણ અતુલફલની પ્રાપ્તિ થાય તે આશ્ચર્યકારી નથી;
 પરંતુ આ હરિબલે કરેલા (જાળમાં પહેલો મત્સ્ય આવે તેને
 જ છોડી દેવારૂપ એક દેશીય) જીવદયાના અલ્પ નિયમથી
 પણ આવા પ્રકારનું મહાન્ ફલ પ્રાપ્ત કર્યું તે આશ્ચર્યકારી
 છે ! ॥ ૪૬૫ ॥ હરિબલનાં તે અત્યંતતર ફલ આપનાર અલ્પ
 સુકૃતને વિષે-અમૃત, કુંવારી કન્યાએ કાંતેલું સૂતર, ચક્ર-
 વર્તિનાં ચર્મ-છત્ર વગેરે રત્નો, વડનું બીજ, બીજનો ચંદ્રમા,
 સિંહનું બચ્ચું, કોશેટો, જાત્યવંત મણિ, સિદ્ધરસ, રસાયણ
 અને એકાક્ષરી મહાવિદ્યા વગેરેની ઉપમા ઘટે છે. ॥ ૪૬૬-
 ૬૭ ॥ યોગ્ય ધન પામેલ કૃપણની જન્મ હરિબલ, રાજવી-
 પણામાં પણ ‘ખરેખર કયાં મારું માછીમારનું કુકૃત્ય અને
 આ મારા આધિપત્યવાળી સર્વશ્રેષ્ઠ લક્ષ્મી ! આશ્ચર્ય છે કે-
 જીવદયા કોડગુણ ફલથી પણ વધારે ફલ આપનારી છે !’
 એ પ્રકારે નિયમની અનુમેદનારૂપ પોતાના નિયમની આરા-
 ધનાને તો પ્રતિદિવસ સંભારતો કદિ પણ ભૂલતો નથી !
 ॥ ૪૬૮-૬૯ ॥ કોઈ સામાન્યજન પણ પોતાનાં સુકૃતનાં અતુ-
 ભવગોચર થતાં તાજાં ફલને કદિ પણ ભૂલતો નથી તો પછી

પોતાનાં સુકૃતની તે ભવમાં જ સિદ્ધિવાળો
 હરિબલને નિયમદાતા આ સુખુદ્ધિઓનો ભંડાર હરિબલ
 સદ્ગુરુનો યોગ તો પોતાનાં નિયમને કદિ વિસરે
 અને શ્રાવકનાં જ કેમ ? ॥ ૪૭૦ ॥ હવે તે હરિબલ,
 વ્રતની પ્રાપ્તિ. એક દિવસે પોતાનાં હૃદયમાં વિચારવા

લાગ્યો કે—“જે ગુરુદેવની દેશનારૂપી અમૃતથી મને આ દિવ્યઋદ્ધિ દાસીની જેમ આવી મળી છે, તે ગુરુદેવ જો પધારે તો હું કૃતાર્થ થાઉં.” એ. પ્રમાણેનાં તેનાં ધ્યાનથી આકર્ષાઈને હોય તેમ તે ગુરુમહારાજ ત્યાં સત્વર આવી સમોસર્યા! સત્પુરુષોને પદાર્થની પ્રતિભા ઈચ્છાનો જ વિલાંબ હોય છે. ॥ ૪૭૧ ૭૨ ॥ વનપાળે તે ગુરુદેવનું આગમન જણાવવાથી ઉદ્ધાસ પામતો રાજા હરિખલ, મહાન્ આડંબરપૂર્વક ગુરુમહારાજ પામે ગયો અને સુગુરુને પ્રણામ કર્યા. ॥ ૪૭૩ ॥ બાદ પંડિત એવા તે હરિખલે ગુરુદેવને વિશ્વસિ કરી કે—“હે પુણ્યલંકાર! હું નિઘ-માછીમાર પણ આપના પ્રસાદથી આટલી અધિક વૃદ્ધિ પામેલ સમૃદ્ધિ તત્કાળ પામ્યો છું. ॥ ૪૭૪ ॥ હે કૃષ્ણાલંકાર! મારી ઉપર કૃષ્ણ કરો અને મારી વિનંતિ ધ્યાનમાં લ્યો: મને સિદ્ધગતિમાં સ્થાપો. હૃદયમાં સમ્યક્ પ્રકારે સ્થાન આપી મારું હિત કર-માવો. મારા પર આટલી કૃપા કરો.” ॥ ૪૭૫ ॥ આથી પ્રણામ કરતા તે નૃપતિને સુકૃતને વિષે જ રક્ત જાણીને ગુરુ મહારાજ સત્યવાણીથી બોલ્યા: તું ધન્ય છો કે-ઉત્તમ બુદ્ધિ-વાળા એવા તારી ધર્મને વિષે બુદ્ધિ છે ! ॥ ૫૭૬ ॥ કહ્યું છે કે—

કેચિદ્ભોજનભાન્નગનિર્ભરધિયઃ કેચિત્પુરન્ધ્રીપરાઃ,
 કેચિન્માલ્યાવિલેપનૈકરસિકાઃ કેચિન્ચ ગીતોત્સુકાઃ ॥
 કેચિદ્ધૂતકથામૃગવ્યમદિરાનૃત્યાદિબદ્ધાદરાઃ,
 કેચિદ્વાજિગજોક્ષ્યાનરસિકા ધન્યાસ્તુ ધર્મે રતાઃ ॥૪૭૭॥

અર્થ:—ઋદ્ધિ પ્રાપ્ત થયા પછી કેટલાકો વિવિધ પ્રકારનાં ભોજનોમાં નિર્ભરબુદ્ધિ ણની જાય છે, કેટલાકો સ્ત્રીઓ-

માં મુગ્ધ બની જાય છે, કેટલાકો પુષ્પ અને વિલેપનમાં જ રમ્યાપમ્યા રહે છે, કેટલાકો સુંદર ગીતો સાંભળવામાં ઉત્સુક હોય છે, કેટલાકો જુગાર, સ્ત્રીકથા આદિ ચાર વિકથા, શિકાર, સુરાપાન અને નાટક આદિમાં દઢ આદરવાળા થઈ જાય છે, કેટલાક જનો, ઘોડા, હાથી, બળદ વગેરે વાહનોના રસીયા થઈ જાય છે! (ઋદ્ધિમંતોની બહુલતાએ આજ પ્રચલિત સ્થિતિ વચ્ચે) જે ઋદ્ધિમંતો ધર્મને વિષે રક્ત રહે છે, તે ધન્ય પુરુષો છે. ॥ ૪૭૮ ॥

વળી ખરેખર યતિધર્મ અને શ્રાવકધર્મ એમ બંને પ્રકારના પણ ધર્મનું મૂલ જીવહયા છે! બાકીનાં વ્રતો આદિ સમસ્ત ધર્મો તો તે જીવહયારૂપ મૂલનો વિસ્તાર છે. ॥ ૪૭૮ ॥ તેવી તે જીવહયાને પાળવાને માટે જ વિદ્વાનો સર્વવિરતિ ધર્મમાં આદર કરે છે. સર્વવિરતિનાં પાલન વિના જીવહયાનું યથાર્થ આરાધન થતું નથી. ॥ ૪૭૯ ॥ હે બુદ્ધિમાન! જે ભાગ્યશાળી, યતિધર્મનું પાલન કરવામાં શક્તિમાન ન હોય તે ઉછરંગભેર સમ્યક્ત્વપૂર્વક ગૃહિધર્મનો સ્વીકાર કરે છે. ॥ ૪૮૦ ॥ તે બાર પ્રકારનો ગૃહિધર્મ પણ પ્રાણીઓનાં રક્ષણને માટે જ પ્રરૂપેલ છે. લોકો પણ એક લક્ષ્મી સાફ વિવિધ સદુપાયો કરતા નથી શું? ॥ ૪૮૧ ॥ જીવહયા વિના કરવામાં આવતા સમગ્ર ધર્મો પણ થોડા કાલમાં અવશ્ય નાશ પામે છે: જેમકે-નાગરવેલીનો છેદ થયે સતે વેલડીને વળગીને રહેતાં પાંદડાં વેલડીથી દૂર હોવા છતાં પણ સૂકાઈ જાય છે. ॥ ૪૮૨ ॥ વિશેષ કહેવાથી શું? યમ-નિયમ વગેરે સમગ્ર ધર્માનુષ્ઠાન, દયા વિના નિષ્ફલ છે. અહ્ય એવા યમ-નિયમાદિ તે જીવહયાથી બહુ ફેલવાળા થાય છે, માટે તે જીવહયાને વિષે જ

યત્ન કરવો ઘટે છે. ॥ ૪૮૩ ॥ ઇત્યાદિ ગુરુની દેશનારૂપ અમૃતથી સંતુષ્ટ થએલ તે હરિબલ રાજાએ વિશિષ્ટભાવથી સમ્યગ્દર્શનપૂર્વકના શ્રાવકનાં પ્રથમ આણુવ્રતનો સ્વીકાર કર્યો અને બાકીનાં ૧૧ વ્રતો પણ યથાશક્તિ અગીકાર કરીને કલ્પવૃક્ષની પ્રાપ્તિથી દરિદ્ર હર્ષિત થાય તેમ શ્રાવકનાં વ્રતોની પ્રાપ્તિ થવાથી હર્ષિત થએલ હરિબલ રાજા પોતાની પ્રિયાઓ સાથે પોતાનાં નિવાસ સ્થાને આવ્યો. ॥ ૪૮૪-૮૫ ॥

ત્યારથી જીવહયાનાં પાલનમાં પ્રયત્નશીલ બનેલ હરિબલે ધર્મકાર્યમાં મશગૂલ એવા પોતાના દેશભરમાં પડક વજડાવવા પૂર્વક ‘મારી’ શબ્દ બોલવાનું પણ અટકાવી દીધું ! અને સાત નારકીઓનાં સત્ય પ્રતીક હોય તેવાં (જગતના પ્રાણીઓને સંકટોમાંથી બચાવવા બનાવનાર) સાતેય વ્યસનોને પોતાની પૃથ્વીમાંથી હાંકી કાઢ્યાં ! તદુપરાંત ઉપકારરૂપ સાર-બુદ્ધિવાળા તે હરિબલે તે તુંબડામાંનાં અમૃતવડે લોકોને બહુ પ્રકારે ઉપકારો કર્યા. ॥ ૪૮૬-૮૭-૮૮ ॥ કહ્યું છે કે:—

મેહાણં જલં ચંદાણ ચંદિણ, તરુવરાણ ફલનિવહો ।

સપ્પુરિસાણં વિઢત્તં, સામન્નં સયલલોઆણં ॥ ૪૯૦ ॥

અર્થ:—મેઘનું જળ, ચંદ્રમાની ચાંદની, આમ્રવૃક્ષનો ફલસમૂહ અને સત્પુરુષોની સમૃદ્ધિ, સમસ્તજનો માટે સામાન્ય ઉપયોગની હોય છે. ॥ ૪૮૬ ॥ એ પ્રમાણે નીતિ-કુશલતાવડે અને અગણ્યપુણ્યોવડે આ હરિબલ રાજાએ ધર્મસામ્રાજ્ય અને પોતાનાં સામ્રાજ્યને એકછત્રી બનાવ્યું ! ॥ ૪૯૦ ॥ જો કે તે હરિબલ, જાતે માછી-કૃત્યે જાળ નાખનાર-સોળતે પણ માછી અને કુલે પણ માછી હોવા છતાં

(ગુણવડે) આવો સમર્થ રાજા થયો; તો (ગુણ પ્રગટે ત્યારે) જાતિ, કૃત્ય, સોખત અને કુલધી શું ? ॥ ૪૬૧ ॥ કહ્યું છે કે-

કૌશેયં કૃમિજં સુવર્ણમુપલાદૂર્વાઽપિ ગોલોમતઃ ।

પક્ષાત્તામરસઃ શશાઙ્ક ઉદધેરિન્દીવરં ગોમયાત્ ॥

કાષ્ઠાદગ્નિરહેઃફળાદપિ મણિ-ર્ગોપિત્તતો રોચના ।

પ્રાકાશ્યં સ્વગુણોદયેન ગુણિનો ગચ્છન્તિ કિં જન્મના ? ॥

અર્થ:—રેશમ કેશેટામાંથી, સુવર્ણ પથ્થરમાંથી, પવિત્ર ગણાતી ધરો ગાયત્રી રંવાટીમાંથી, લાલકમળ કાઢવમાંથી, ચંદ્ર સમુદ્રમાંથી, કાળું કમલ છાણમાંથી, અગ્નિ અરણિનાં કાષ્ઠમાંથી, મણિ સર્પની ફણામાંથી, અને ગોરોચન ગાયનાં પિત્તમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે; એ હિસાબે ગુણીજનો પોતાના ગુણના ઉદય-વડે પ્રસિદ્ધિને પામે છે: જન્મસ્થાનથી શું ? ॥ ૪૬૨ ॥ [હરિ' શબ્દનાં જેમ ઇન્દ્ર-સિંહ પુરુષોત્તમ અને સૂર્ય વગેરે અપર નામો છે, તેમ આપલ-પંકાસકૃત (એટલે વાંદરો-દેડકો) વગેરે અપર નામો પણ છે.] આ હરિ, વાંદરો અને દેડકા આદિની આપલ્યતા અને ક્ષુદ્રતા આદિથી નહિ; પરંતુ ઇન્દ્રના જેવા અશ્વર્યવડે, સિંહના જેવા પરાક્રમવડે, વાસુદેવના જેવા રાજ્યવડે અને સૂર્ય સમા પ્રતાપવડે સાચો હરિ થયો ! ॥ ૪૬૩ ॥ અથવા તો જેઓ સામ્રાજ્યની પ્રાપ્તિમાં પણ બુદ્ધિની ઉત્તમતા તજતા નથી, તેવા યોગ્ય ચરિત્રવંતોનું વિશેષ વર્ણન (થઈ શકે તેમ નથી છતાં) કરવા મથવું તે જ અયોગ્ય છે. ॥ ૪૬૪ ॥ આ હરિબલને સમુદ્રદેવે વરદાન આપેલ સમયબાદ ઘણો સમય ગયે સતે સકેત કરી રાખ્યો હોય તેમ સિદ્ધાંતના બાણ એવા તે નિયમદાતા ગુરુમહારાજ સમય બાણીને

હરિભલનાં પાટનગરની નજીકમાં પધાર્યા. ॥ ૪૬૫ ॥ તે ગુરુ

મહારાજનું પ્રસાદપૂર્વક પધારવું સાંભ-
ત્રણેય પદ્મદેવીઓ જીને ગુરુમહારાજની સામે હરિભલ રાજા
સાહત ચારિત્ર લઈ વિધિપૂર્વક આવી નમન કરીને ઉચિત
હરિભળ રાજર્ષિ સ્થાને બેઠે સતે ગુરુમહારાજ બોલ્યા-
મુકિતપદ પામ્યા “ જે માણસ જે નિયમથી વિસ્મય પમાડે

તેવી સમૃદ્ધિને પ્રાપ્ત કરે છે, તે
માણસે તે નિયમ એવી સુંદર રીતે આરાધવા યોગ્ય છે,
કે જેથી-તે નિયમ એ માણસને વળી પાછી તે સમૃદ્ધિ
અધિકાધિક આપે.” ॥ ૪૬૬-૪૬૭ ॥ હે હરિભલ રાજન્!
જીવદયારૂપ સુકૃતથી તું આટલી શ્રેષ્ઠતર શ્રદ્ધિ પામ્યો છે
તેથી કરીને તું તે જીવદયાનું જ આરાધન કર અને દુઃખે
કરીને સાધ્ય એવી સિદ્ધિગતિને સુખે સાધી લે. ॥ ૩૬૮ ॥
હે રાજન્! તે જીવદયાનું સમ્યક્ પ્રકારે આરાધન સાધુપણા-
માં જ થાય છે. શ્રાવકધર્મમાં તો તે ધર્મ, સત્તમેષપિ=ઉત્ત-
મોત્તમ રીતે પાળવા છતાં પણ સવા વસો જ દયારૂપે છે.
॥ ૪૬૯ ॥ કહ્યું છે કે-‘થૂલા સુદુમા જોવા’ [આ ગાથાનો
અર્થ વંદિતસૂત્રની નવમી ‘પદમે અણુબ્ધયમિ’ ગાથાના
ત્રિવરણની શરૂઆતમાં વિસ્તારથી કહેવાઈ ગયો છે.] ॥ ૫૦૦ ॥
તેથી કરીને હવે તું દુઃખે કરીને વશ કરી શકાય એવા મોહનો
નિગ્રહ કર અને યતિધર્મનો સ્વીકાર કર: અત્યંત ધનાઢ્ય
એવા રાજ્યને વિજળીના અમકરા જેવું માન. ॥ ૫૦૧ ॥

એ પ્રમાણે ગુરુમહારાજના ઉપદેશથી પ્રસરેલ વૈરાગ્યરસ-
ની ભર્મિઓથી અંતર જેવું બપ્પરવાળું બની ગયું છે, એવા
તે હરિભલ રાજાએ પ્રજાના આનંદને માટે મોટા કુંવરને

પોતાના પદે સ્થાપીને ત્રણેય પદ્મદેવીઓની સાથે ચારિત્ર ગ્રહણ
કર્યું અને સદાને માટે જીવંતનામાં ઉપયોગવાળા બની
દુસ્તપો તપીને શાશ્વત ભોગોવાળી મુક્તિપુરીમાં પહોંચ્યા !
॥ ૫૦૨-૫૦૩ ॥ એ પ્રમાણે હે ભવ્યજનો ! આ લોકમાં પણ
પૂર્ણ ફલવાળું હરિભદ્ર રાજનું ચરિત્ર વિચારીને મુકુતવડે
પ્રાપ્ત થતા જયવાળી જીવદયાને વિષે યત્ન કરો. ॥ ૫૦૪ ॥

॥ इति प्रथमाणुव्रते हरिबलधोवरकथम् ॥



॥ अथ नवस्मरणानि ॥

१. श्री नवकारमंत्र स्मरण.

नमो अरिहंताय, नमो सिद्धाय, नमो आयरिआय,
नमो उवज्जयाय, नमो लोअे सवसाय; अेसो पंअ नमु-
क्कारो, सवपावप्यासणे, मंगलाय अ सवेसि, पढमं
उवर्ध मंगलं.

२ श्री उवसग्गहरं स्मरण.

उवसग्गहरं पासं, पासं वंढामि कम्मघणुमुक्कं; विसहर-
विसनिन्नासं, मंगलकट्ठाणुआवासं ॥ १ ॥ विसहरकुलिगमंतं,
कंठे धारेधं जे सया मणुअे; तस्स गहरेअमारी-दुट्ठस जंति
उवसां. ॥ २ ॥ अिदुठि हरे मंतो, तुज्ज पणामो वि अहुक्खो
होअ; नरतिरियेसु वि अवा, पावति न दुक्खदोगअं ॥ ३ ॥
तुहसम्मत्ते लहे, अितामणिकप्पपायवण्लहिअे; पावति अवि-
अेणुं, अवा अयरामरं ठाणुं ॥ ४ ॥ धअ संधुअो मडायस !,
लत्तिण्लरनिण्लरेणु डिअअेणु; ता देव ! दिण्ण जेहिं, लवे
लवे पासण्णियंढ ! ॥ ५ ॥

३. श्री सतिकरं स्मरण.

सतिकरं सतिजिणुं, जगसरणुं जयसिरीधं दायारं;
समरामि लत्तपालग-निव्वाणीगरुडकयसेवं ॥ १ ॥ ॐ स नमो
विअेसहि-पत्ताणुं सतिसामिपायाणुं; ओं स्वाहामंतेणुं,
सव्वासिवदुरिअहरणुणुं ॥ २ ॥ ॐ सतिनमुक्कारो, जेवोसहि-
माअलद्धिपत्ताणुं; सों ह्रीं नमो सवो-सहिपत्ताणुं अ देव सिद्धिं

॥ ૩ ॥ વાણી તિહુઅણુસામિણી-સિરિદેવીજક્ષ્મરાયગણિપિડગા;
 ગહહિસિપાલસુરિદા, સયા વિ રક્ષંતુ જિણુભત્તે ॥ ૪ ॥ રક્ષંતુ
 મમ રોહિણી, પન્નતી વન્નજસિંખલા ય સયા; વન્નજંકુસિ
 ચક્કેસરિ, નરદત્તા કાલિ મહાકાલિ ॥ ૫ ॥ ગોરી તહ ગંધારી,
 મહાજાલા માણુવી અ વધરુદ્ધા; અધુત્તા માણુસિઆ, મહામાણુ-
 સિઆઓ દેવીઓ ॥ ૬ ॥ જક્ષ્મા ગોમુહ મહાજક્ષ્મ, તિમુહ
 જક્ષ્મેસ તુંબુરુ કુસુમો; માયંગા વિજયાડજિઅ, બંભો માણુઓ
 સુરકુમારો ॥ ૭ ॥ છમ્મુહ પયાલ કિન્નર, ગરુડો ગંધવ્વ તહય
 જક્ષિંખદો; કુબર વરુણો ભિઉડી, ગોમેહો પાસ માયંગા ॥ ૮ ॥
 દેવીઓ ચક્કેસરિ, અજિઆ દુરિઆરિ કાલી મહાકાલી;
 અચ્યુઅ સંતા જાલા, સુતારયાડસોય સિરિવચ્છા ॥ ૯ ॥ ચંડા
 વિજયંડકુસિ, પન્નધત્તિ નિન્વાણિ અચ્યુઆ ધરણી; વધરુદ્ધ
 છુત્ત(દત્ત) ગંધારિ, અંબ પઉમાવધ સિદ્ધા ॥ ૧૦ ॥ ઈઅ
 તિત્થરક્ષખણુરયા, અન્નેવિ સુરાસુરી ય ચઉહાવિ; વંતરજોધણી
 પમુહા, કુણુંતુ રક્ષં સયા અમ્હં ॥ ૧૧ ॥ એવં સુદિદિસુર-
 ગણુ-સહિઓ સંધસ્સ સંતિજિણુચદો; મન્નજ વિ કરેઉ રક્ષં,
 મુણિસુંદરસૂરિથુઅમહિમા ॥ ૧૨ ॥ ઈઅ સતિનહસમ્મહિદ્ધ-
 રક્ષ સરધ તિકાલં જો; સન્વોવદ્ધવરહિઓ, સ લહધ સુહ-
 સંપયં પરમં ॥ ૧૩ ॥

૪. શ્રી તિજયપહુત્ત સ્મરણ.

તિજયપહુત્તપયાસય-અદ્દમહાપાડિહેરજ્ઞુતાણું; સમયક્ષિખ-
 ત્તિઆણું, સરેમિ ચક્કં જિણિદાણું ॥ ૧ ॥ પણુવીસા ય
 અસીઆ, પનરસ પન્નાસ જિણુવરસમૂહો; નાસેઉ સયલદુરિઅં,
 ભવિઆણું ભત્તિજ્ઞુતાણું ॥ ૨ ॥ વીસા પણુયાલા વિ ય, તીસા

પત્રતરી જિણવરિદા; ગહભૂઅરૂપસાઈણિ, ઘોરુવસગ્ગં પણાસંતુ
 ॥ ૩ ॥ સત્તરિ પણતીસા વિય, સદ્દી પંચેવ જિણગણો એસો;
 વાહિજલજલણુહરિકરિ-ચોરારિમહાભયં હરઉ ॥ ૪ ॥ પણપન્ના
 ય દસેવ ય, પત્રદ્દી તહ ય એવ ચાલીસા; રકૂખંતુ મે સરીરં,
 દેવાસુરપણુમિઆ સિદ્ધા ॥ ૫ ॥ ઐ હરહુંહઃ સરસુંસં; હરહુંહઃ
 તહ ય એવ સરસુંસં; આલિહિયનામગખ્લં, ચક્કં કિર સંવ-
 એભદં ॥ ૬ ॥ ઐ રોહિણિ પત્તત્તિ, વજ્જસિંખત્તા તહ ય
 વજ્જઅંકુસિઆ; ચક્કેસરિ નરદત્તા, કાલિ મહાકાલિ તહ ગોરી
 ॥ ૭ ॥ ગંધારી મહન્નલા, માણુવિ વધરુદ્ધ તહ ય અચ્છુત્તા;
 માણુસિ મહમાણુસિઆ, વિન્નદેવીઓ રકૂખંતુ ॥ ૮ ॥ પંચ-
 દસકમ્મભૂમિસુ, ઉપ્પત્તં સત્તરિ જિણાણુ સયં; વિવિહરયણાઈ-
 વત્તો-વસોહિઅં હરઉ દુરિઆઈ ॥ ૯ ॥ ચઉત્તીસઅઈસયણુઆ,
 અદ્દમહાપાડિહેરકયસોહા; તિત્થયરા ગયમોહા, ઝાએઅન્વા
 પયત્તેણું ॥ ૧૦ ॥ ઐ વરકણુયસંખવિદુમ-મરગયઘણુસન્નિહં
 વિગયમોહં; સત્તરિસયં જિણાણું, સંવામરપૂર્ણં વંદે.
 (સ્વાહા) ॥ ૧૧ ॥ ઐ ભવણુવર્ધવાણુવંતર-જોઈસવાસી વિમાણુ-
 વાસી અ; જ કે વિ દુદ્ધદેવા, તે સંવે ઉવસમંતુ મમ.
 (સ્વાહા) ॥ ૧૨ ॥ ચંદણુકપ્પૂરેણું, કલ્લએ લિહિજિણુ ખાલિઅં
 પીએ; એગંતરાઈગહભૂઅ-સાઈણિમુગ્ગં પણાસેઈ ॥ ૧૩ ॥ ઈઅ
 સત્તરિસયંજંતં, સમ્મં મંતં દુવારિ પડિલિહિઅં; દુરિઆરિ-
 વિજયવંતં, નિખલંતં નિચ્ચમચ્ચેહ. ॥ ૧૪ ॥

૫. નમિઝિણુ સ્મરણુ

નમિઝિણુ પણુયસુરગણુચૂડામણિકિરણુરંજિઅં મુણિણો;
 ચલણુજુઅલં મહાભય-પણાસણું સંથવં વુચ્છં ॥ ૧ ॥ સડિય-

કરચરણનહમુહ. નિઝુકનાસા વિવન્નત્રાયન્ન; કુર્દમકરે.ગ.નન્ન-
 પ્રલિંગનિદ્દૃશવંગા ॥ ૨ ॥ તે તુહ ચન્નણારાહણ-સલિલનજિ-
 સેયપુર્ણિત્વછાહા; વણુદવદ્દૃ ગિરિપાયવ વ્વ પત્તા પુણે. લચ્છિ
 ॥ ૩ ॥ દુવાયખુખિલયજલનિહિ, ઉન્નડકલ્લોલભીસણારાવે;
 સંભંતલયવિસંકુલ-નિજ્જનમયમુક્કવાવારે ॥ ૪ ॥ અવિદલિઅ-
 ન્નણવત્તા, ખણેણ પાવંતિ ઇચ્છિઅં કૂલં; પાસજિણચલણ-
 નુઅલં, નિચ્ચં ચિઅ જે નમંતિ નરા ॥ ૫ ॥ ખરપવણુદ્રુય-
 વણુદવ-જલ્લાવલિમિલિયસયલદુમગહણે; ડન્નમંતમુદ્દમયવહુ-
 ભીસણુરવભીસણુમ્મિ વણે ॥ ૬ ॥ જગણુણે કમણુઅલં,
 નિન્વાવિઅસયલતિહુઅણુભોઅં; જે સંભરંતિ માણુઆ, ન
 કુણુધં જલણે ભયં તેસિં ॥ ૭ ॥ વિલસંતભોગભીસણુ-કુરિ-
 આરુણુનયણુતરલજીહાલં; ઉગ્ગણુઅંગં નવજલય સત્થહં ભીસ-
 ણુયારં ॥ ૮ ॥ મન્નંતિ કીડસરિસં, દૂરપરિચ્છુર્દ્વિસમવિસવેગા;
 તુહ નામકૂખરકુડસિદ્ધ-મંતગુરુઆ નરા ભોઅે ॥ ૯ ॥ અડવીસુ
 ભિલ્લિતકર-પુલિદ્ધસદ્દલસદ્ભીમાસુ; ભયવિહુરવુન્નકાયર-ઉલ્લુરિ-
 અપહિઅસત્થાસુ ॥ ૧૦ ॥ અવિલુત્તવિહવસારા, તુહ નાહ!
 પણુમમત્તવાવારા; વવગયવિગ્ધા સિગ્ધં, પત્તા હિયધંચિઅં
 ઠાણું ॥ ૧૧ ॥ પન્નજલિઆનલનયણું, દૂરવિચારિયમુહં મહા-
 કાયં; નહકુલિસઘાયવિઅલિઅ-ગઈદ્દકુંભત્થદ્વાભોઅં ॥ ૧૨ ॥
 પણુયસસંભમપત્થિવ-નહમણિમાણિક્કપડિઅપડિમરસ; તુહ વય-
 ણુપહરણુધરા, સિહં કુદ્ધં પિ ન ગણુંતિ ॥ ૧૩ ॥ સસિધવલ-
 દંતમુસલં, દીહકરુદ્ધાલવુર્ણિત્વછાહં; મહુપિંગનયણુનુઅલં,
 સસલિલનવજલહરારાવં ॥ ૧૪ ॥ ભીમં મહાગંધદં, અચ્છા-
 સન્નપિ તેનવિ ગણુંતિ; જે તુમ્હ ચલણુનુઅલં, મુણિવધં તુંગં
 સમદ્વીણા ॥ ૧૫ ॥ સમરમ્મિ તિદ્ધખખગ્ગા-ભિગ્ધાયપન્વિદ્ધ-

ઉદ્ધુયકખંધે; કુ તવિણિલિન્નકરિકલહ-મુક્કસિક્કારપઉરમ્મિ ॥ ૧૬ ॥
 નિન્નિજયપદ્મપુદ્ધરરિઉ-નરિદ્ધનિવહા લહા જસં ધવલં; પાવંતિ
 પાવપસમિણ, પાસજિણ ! તુહપ્પભાવેણ ॥ ૧૭ ॥ રોગજલ-
 જલણવિસહર-ચોરારિમધંદગયરણુભયાઈ; પાસજિણનામસંકિ-
 ત્તણેણ પસમંતિ સંવાઈ ॥ ૧૮ ॥ એવં મહાભયકર, પાસ-
 જિણિદ્ધસ સંથવમુઆરં; ભવિયજણાણંદયરં, કલ્લાણપરંપર-
 નિહાણ ॥ ૧૯ ॥ રાયભયજક્રખરક્રખસ-કુસુમિણદુસ્સઉણ-
 રિક્ખપીડાસુ; સંઝાસુ દોસુ પંથે, ઉવસગ્ગે તહ યં રયણીસુ
 ॥ ૨૦ ॥ જો પઠઈ જો અ નિસુણઈ, તાણં કઈણેં ય માણ-
 તુંગસ્સ; પાસો પાવં પસમેઉ, સયલભુવણચ્ચિઅચ્ચલણો
 ॥ ૨૧ ॥ ઉવસગ્ગંતે કમઠા-સુરમ્મિ આણાએ જો ન સંચલિએ;
 સુરનરકિન્નરણુવઈહિ, સંથુએ જયઉ પાસજિણો ॥ ૨૨ ॥
 એઅસ્સ મજ્જારે, અદ્ધારસઅક્રખરેહિ જો મતો; જો જાણઈ
 સો આયઈ, પરમપયંથં કુડં પાસં ॥ ૨૩ ॥ પાસહ સંમરણુ
 જો કુણઈ, સંતુદ્ધિયએણ; અદ્ધુત્તરસયલાહિભય, નાસઈ
 તસ્સ દ્વરેણ ॥ ૨૪ ॥

૬. શ્રી અજિઅસંતિ સ્તવન

અજિઅં જિઅસંવલયં, સંતિ ચ પસંતસંવગયપાવં;
 જયગુરં સંતિણુકરે, દો વિ જિણુવરે પણિવયામિ. (ગાહા)
 ॥ ૧ ॥ વવગયમંશુલભાવે, તે હં વિહિલતવનિમ્મલસહાવે;
 નિરુવમમહપ્પભાવે, થોસામિ સુદ્ધિસંભાવે. (ગાહા) ॥ ૨ ॥
 સંવદ્ધક્રખપ્પસંતીણં, સંવપાવપ્પસંતીણં; સયા અજિઅ-
 સંતીણં, ણુમો અજિઅસંતીણં (સિલોગો) ॥ ૩ ॥ અજિઅ-
 જિણ ! સુહપ્પવત્તણં, તવ પુરિસુત્તમ ! નામકિત્તણં; તહ ય

ધિઈમઈપ્પવત્તણું, તવ ય જિણુત્તમ ! સંતિ ! કિત્તણું
 (માગહિઆ) ॥ ૪ ॥ કિરિઆવિહિસંચિઅકમ્મકિલેસવિમુદ્ધખ-
 ચરં, અનિઅં નિચિઅં ચ ગુણેહિં મહામુણિસિદ્ધિગયં; અનિ-
 અસ્સ ય સંતિમહામુણિણો વિ અ સંતિકરં, સયયં મમ
 નિવ્વુદ્ધકારણયં ચ નમંસણયં. (આલિંગણયં) ॥ ૫ ॥ પુરિસા !
 જઈ દુદ્ધખવારણું, જઈ અ વિમગ્ધ સુદ્ધખકારણું; અનિઅં
 સંતિ ચ ભાવઓ, અભયકરે સરણું પવજજડા. (માગહિઆ)
 ॥ ૬ ॥ અરઈરઈતિમિરવિરહિઅમુવરયજરમરણું, સુરઅસુરગરુલ્લભુ-
 યગવઈપયયપણિવઈઅં; અનિઅમહમવિ અ^મ સુનયનયનિઉણમ-
 ભયકરં, સરણુમુવસરિઅ ભુવિદ્ધિવિજમહિઅં સયયમુવણમે.
 (સંગયયં) ॥ ૭ ॥ તં ચ જિણુત્તમમુત્તમનિત્તમસત્તધરં,
 અજ્જવમદ્ધવખંતિવિમુત્તિસમાહિનિહિં; સંતિકરં પણુમામિ
 દમુત્તમતિત્થયરં, સંતિમુણી મમ સંતિસમાહિવરં દિસઉ.
 (સોવાયણું) ॥ ૮ ॥ સાવત્થિપુવ્વપત્થિવં ચ વરહત્થિ-મત્થય-
 પસત્થિવિચ્છિન્નસંથિઅં, ધિરસરિચ્છવચ્છં મયગલલીલાયમાણુ-
 વરગંધહત્થિપત્થાણુપત્થિયં સંથવારિહં; હત્થિહત્થખાહું ધંત-
 કણુગરુઅગનિરેવહયપિંજરં પવરલદ્ધખણોવચિઅસોમચારુ રૂવં
 સુઈસુહમણાભિરામપરમરમણિજ્જવરદેવદુંદુહિં નિનાયમહુરય-
 સુહગિરં (વેઠૂઓ) ॥ ૯ ॥ અનિઅં જિઆરિગણું, જિઅ-
 સંવલયં ભવો હરિઉં; પણુમામિ અહં પયઓ, પાવં પસ-
 મેઉ મે ભયવં !. (રાસાલુહઓ) ॥ ૧૦ ॥ કુરુજણુવચહત્થિણા
 ઉરનરીસરો પઠમં તઓ મહાયક્કવટ્ઠિલોઓ મહુપ્પભાવો, જો
 ખાવત્તરિપુરવરસહસ્સવરનગરનિગમજણુવયવઈ ખત્તીસારાયવર-
 સહસ્સાણુયાયમગ્ગો; ચઉહસવરરયણુનવમહાનિહિચઉસંદ્ધિસહ-
 સ્સપવરણુવઈણુ સુંદરવઈ, સુલસીહયગચરહસચસહસ્સસામી,

છણવધગામકોડિસામી આસી જો ભારહમ્મિ ભયવં. (વેટ્ટએ) ॥ ૧૧ ॥ તં સંતિં સંતિકરં, સંતિણું સંવભયા; સંતિં થુણામિ
જિણું, સંતિં વિહેઉ મે. (રાસાનંદિયં) ॥ ૧૨ ॥ ઇક્રખાગ !
વિહેહનરીસર ! નરવસહા ! મુણિવસહા !, નવસારયસસિસ-
કલાણુણુ ! વિગયતમા ! વિહુઅરયા !; અજીઉત્તમ ! તેઅ-
ગુણેહિં મહામુણિઅમિઅબલા ! વિહલકુલા ! પણુમામિ તે
ભવભયમૂરણુ ! જગસરણુ ! મમ સરણુ. (ચિત્તલેહા) ॥ ૧૩ ॥
દેવદાણુવિદ્યંદસૂરવંદ ! હુદ્દુદ્દુદ્દુદ્દુપરમલકુરુવ ! ધંતરુપ્પ-
પટ્ટસેઅસુદ્ધનિદ્ધધવલહંતપંતિ ! સંતિ ! સત્તિત્તિમુત્તિ-
જીત્તિગુત્તિપવર !, દિત્તતેઅ ! વંદ ! ધેઅ ! સંવલોઅભાવિ-
અપ્પભાવ ! જ્ઞેઅ ! પઠસ મે સમાહિં. (નારાયણે) ॥ ૧૪ ॥
વિમલસસિકલાઈરેઅ સોમં, વિતિમિરસૂરકરાઈરેઅ તેઅં;
તિઅસવધગણાઈરેઅ રૂવં, ધરણિધરપ્પવરાઈરેઅ સારં.
(કુસુમલયા) ॥ ૧૫ ॥ સત્તે અ સયા અજિઅં, સારીરે અ
ખલે અજિઅં; તવસંજમે અ અજિઅં, એસ થુણામિ જિણું
અંજિઅં (જુઅગપરિરિંગિઅં) ॥ ૧૬ ॥ સોમગુણેહિં પાવધ ન
તં નવસરયસસી, તેઅગુણેહિં પાવધ ન તં નવસરયરવિ; સ્વ-
ગુણેહિં પાવધ ન તં તિઅસગણુવધ, સારગુણેહિં પાવધ ન તં ધર-
ણીધરવધ (ખિનિજઅઅ) ॥ ૧૭ ॥ તિત્થવરપવત્તયં તમરયરહિઅં,
ધીરજણુથુઅચ્ચિઅં ચુઅકલીકલુસં; સંતિસુહપ્પવત્તયં તિગ-
રણુપચએ, સંતિમહં મહામુણિ સરણુમુવણુમે. (લલિઅયં) ॥ ૧૮ ॥
વિણુઓણુયસિરરધઅંજલિરિસિગણુસંથુઅં થિમિઅં,
વિણુહાહિચધણુવધનરવધથુઅમહિઅચ્ચિઅં ખહુસો; અઈરુગાય-
સરચદિવાયરસમહિઅસપ્પલં તવસા, ગયણુંગણુવિયરણુસમુધ-
અચારણુવંદિઅં સિરસા. (કિસલ્લયમાલા) ॥ ૧૯ ॥ અસુર-

ગરુડપરિવંદિત્યં, કિન્નરોરગણમંસિત્યં; દેવકોડિસ્યસંથુત્યં,
 સમણસંઘપરિવંદિત્યં. (સુમુહ) ॥૨૦॥ અભયં અણુદં, અરયં
 અરુયં; અન્નિયં અન્નિયં, પયઓ પણુમે (વિન્નુવિલસિત્યં)
 ॥ ૨૧ ॥ આગયા વરવિમાણુદિવ્વકણુગરહતુરયપહકરસએહિં
 હુલિત્યં, સસંભમોઅરણુખુખિલ-અલુલિઅચલકુડલંગયતિરીડ-
 સોહંતમઉલીમાલા (વેઠુઓ) ॥ ૨૨ ॥ જં સુરસંઘા. સાસુર-
 સંઘા, વેરવિઉત્તા ભત્તિસુણુત્તા; આયરભૂસિઅસ ભમપિંડિયા,
 સુદુસુવિમ્હિઅસન્વળલોધા, ઉત્તમકંચણુરયણુપડવિયભાસુરભૂર-
 ણુભાસુરિઅંગા, ગાયસમોણુયભત્તિવસાગયપંજત્રિપેસિયસ્રીસપ-
 ણામા. (રયણુમાલા) ॥ ૨૨ ॥ વંદિઉણુ થેઉણુ તો નિણુ,
 તિણુણુમેવ ય પુણુો પયાહિણુ; પણુમિઉણુ ય નિણુ સુરાસુરા,
 પમુઠંઆ સભવણુઠં તો ગયા. (ખિત્તયં) ॥ ૨૪ ॥ તં મહા-
 મુણિમહંપિ પંજલી, રાગદોસભયમોહવન્નિજઅ; દેવદાણુવ-
 નરિંદવંદિત્યં, સંતિમુત્તમં મહાતવં નમે. (ખિત્તયં) ॥૨૫॥
 અંખરંતરવિઆરણિઆહિં, લલિઅહંસવહુગામિણિઆહિં; પીણુ-
 સોણિથણુસાલીણિઆહિં, અકલકમલદલલોઅણિઆહિં. (દીવયં)
 ॥ ૨૬ ॥ પીણુનિરંતરથણુભરવિણુમિયગાયલઆહિં, મણિકંચણુ-
 પસિદ્ધિલમેહલસોહિઅસોણિતડાહિં; વરખિંખિણિનેઉરસતિલ-
 યવલયવિભૂસણિઆહિં, રઠકરયઉરમણુોડરસુંદરદંઅણિઆહિં.
 (ચિત્તકખરા) ॥ ૨૭ ॥ દેવસુંદરીહિં પાયવંદિઆહિં વંદિઆ
 ય જસસ તે સુવિક્રમા કમા, અખ્ખણુો નિડાલએહિં મંડણુો-
 હુણુખ્ખગારએહિં કેહિં કેહિં વિ; અવંગતિલયપત્તલેહનામ-
 એહિં ચિદ્ધએહિં સંગયંગયાહિ, ભત્તિઅન્નિવિદ્વંદણુગયાહિં
 હુતિ તે વંદિઆ પુણુો પુણુો. (નારાયઓ) ॥ ૨૮ ॥ તમહં
 નિણુયંદં, અન્નિયં નિયમોહં; ધુઅસન્વકિલેસં, પયઓ

પણુમામિ. (નંદિયયં) ॥ ૨૯ ॥ થુઅવંદિઅયસ્સા રિસિગણુ-
 દેવગણેહિં, તો દંવવહુહિં પયઓ પણુમિઅસ્સા; જસ્સ જગુત્ત-
 મસાસણુઅસ્સા, ભત્તિવસાગયપિંડિયઆહિં, દેવવરચ્છરસાળહુ-
 આહિં, સુરવરચ્છગુણુપંડિયઆહિં. (ભાસુરયં) ॥ ૩૦ ॥ વંસ-
 સદતંતિતાલમેલિએ તિઉક્ખરાભિરામસદ્દમીસએ કએ અ, સુધં
 સમાણુણે અ સુદ્ધસજ્જગીયપાયજલધંટિઆહિં; વલયમેહલા-
 કલાવનેઉરાભિરામસદ્દમીસએ કએ અ, દેવનટ્ટિઆહિં હાવભાવ-
 વિખ્ખમપગારએહિં નચ્ચિગણુ અંગહારએહિં, વંદિયા ય જસ્સ
 તે સુવિક્કમા કમા, તયં તિલોઅસવ્વસત્તસંતિકારયં પસંત-
 સવ્વપાવદોસમેસહં નમામિ સંતિમુત્તમં જિણું. (નારાયઓ)
 ॥ ૩૧ ॥ છત્તયામરપડાગજ્ઞૂઅજવમંડિયા, ઝયવરમગસ્તુરય-
 સિરિવચ્છસુદ્ધંછણા; દીવસમુદ્દમંદરહિસાગયસોહિયા, સત્થિઅ
 વસહસીહરહયક્કવરંકિયા. (લલિયયં) ॥ ૩૨ ॥ સહાવલકા
 સમપ્પમ્પકા, અદોસદ્દુકા ગુણેહિં જિહ્વા; પસાયસિહ્વા તવેણુ
 પુકા, સિરીહિં ઇહ્વા રિસીહિં જુહ્વા. (વાણુવાસિઆ) ॥ ૩૩ ॥
 તે તવેણુ ધુઅસવ્વપાવયા, સવ્વલોઅહિઅમૂલપાવયા; સંથુઆ
 અજિઅસંતિપાયયા, હંતુ મે સિવસુહાણુદાયયા. (અપરાંતિકા)
 ॥ ૩૪ ॥ એવં તવજલવિઉલં, થુઅં મએ અજિઅસંતિજિણુ-
 જુઅલં; વવગયકમ્મચ્ચમલં, ગઈ ગયં સાસયં વિઉલં.
 (ગાહા) ॥ ૩૫ ॥ તં ખહુગુણુપસાયં, મુક્ખમુહેણુ પરમેણુ
 અવિસાયં; નાસેઉ મે વિસાયં, કુણુઉ અ પરિસા વિ અ
 પસાયં. (ગાહા) ॥ ૩૬ ॥ તં મોએઉ અ નંદિં, પાવેઉ
 અ નંદિએણુમલિનંદિં; પરિસા વિ ય સુહનંદિં, મમ ય
 દિસઉ સંજમે નંદિ. (ગાહા) ॥ ૩૭ ॥ પક્ખિયચ્છઉમ્માસિઅ,
 સંવચ્છરિએ અવસ્સ ભણિઅવ્વો; સોઅવ્વો સવ્વેહિં, ઉવ-

સગ્ગનિવારણો એસો. ॥ ૩૮ ॥ જો પદ્ય જો અ નિસુણુઠ,
ઉભઓ કાલંપિ અજિઅસંતિથયં; ન હુ હુંતિ તસ્સ રોગા,
પુન્વુપ્પન્ના વિ નાસંતિ ॥ ૩૯ ॥ જઈ ઇચ્છહ પરમપયં,
અહવા કિત્તિ સુવિત્થડં ભુવણે; તા તેલુકુકુદરણે, જિણુવયણે
આયરં કુણહ ॥ ૪૦ ॥ ઇતિ.

૭. શ્રી ભક્તામરસ્તોત્ર

ભક્તામરપ્રણુતમૌલિમણિપ્રભાણા-મુદ્યોતકં દલિતપાપતમો-
વિતાનમ્; સમ્યક્ પ્રણમ્ય જિનપાદયુગં યુગાદા-વાલમ્બનં
ભવજલે પતતાં જનાનામ્ ॥ ૧ ॥ યઃ સંસ્તુતઃ સકલવાર્જ-
મયતત્ત્વબોધા-દુઃખૂતબુદ્ધિપટુભિઃ સુરલોકનાથૈઃ; સ્તોત્રેર્જગત-
ત્રિતયચિત્તહરૈરેદારૈઃ, સ્તોષ્યે કિલાહમપિ તં પ્રથમં જિનેન્દ્રમ્
॥ ૨ ॥ બુદ્ધયા વિનાઽપિ વિબુધર્ચિતપાદપીઠ !, સ્તોતું સમુદ-
તમતિર્વિગતત્રપોઽહમ્; બાલં વિહાય જલસંસ્થિતમિન્દુભિમ્બ-
મન્યઃ ક ઇચ્છતિ જનઃ સહસા બ્રહ્મીતુમ્ ? ॥ ૩ ॥ વક્તું
ગુણાન્ ગુણસમુદ્ર ! શશાઙ્કાન્તાન્, કસ્તે ક્ષમઃ સુરગુરુપ્રતિ-
ભોઽપિ બુદ્ધયા ?; કલ્પાન્તકાલપવનોદ્ધતનકચકં, કે વા તરી-
તુમલમમ્બુનિધિ ભુજભ્યામ્ ? ॥ ૪ ॥ સોઽહં તથાપિ તવ
ભક્તિવશાન્મુનીશ ! કર્તું સ્તવં વિગતશક્તિરપિ પ્રવૃત્તઃ,
પ્રીત્યાત્મવીર્યમવિચાર્ય મૃગો મૃગેન્દ્રં, નાભ્યેતિ કિં નિજ-
શિશોઃ પરિપાલનાર્થમ્ ? ॥ ૫ ॥ અદ્યપશ્રુતં શ્રુતવતાં પરિહાસ-
ધામ, ત્વદ્ભક્તિરેવ મુખરીકુરુતે બલાન્મામ્; યત્કોકિલઃ કિલ
મધો મધુરં વિરોતિ, તચ્ચારચૂંતકલિકાનિકરૈકહેતુઃ ॥ ૬ ॥
ત્વત્સંસ્તવેન ભવસન્તતિસન્નિબંધં, પાપં ક્ષણાત્ ક્ષયમુપૈતિ
શરીરભાજમ્; આકાન્તલોકમલિનીલમશેષમાશુ, સૂર્યાશુભિત-

મિવ શાર્વરમન્ધકારમ્ ॥ ૭ ॥ મત્વેતિ નાથ ! તવ સંસ્તવનં
 મયેહ-મારજ્યતે તનુધિયાપિ તવ પ્રભાવાત્ ; એતો હરિષ્યતિ સતાં
 નલિનીહલેષુ, મુક્તાફલદ્યુતિમુપૈતિ નનૂદ્ધમિન્દુઃ ॥ ૮ ॥ આસ્તાં
 તવ સ્તવનમસ્તસમસ્તદોષં, ત્વત્સંકથાપિ જગતાં દુરિતાનિ
 હન્તિ; હરે સહસ્રકિરણઃ કુરેતો પ્રભૈવ, પદ્માકરેષુ જલજ્વલનિ
 વિકાશભાંજિ ॥ ૯ ॥ નાત્યદ્ભુતં ભુવનભૂષણભૂતનાથ ! ભૂતૈ-
 ર્ગુણૈર્ભુવિ ભવન્તભિષ્ટુવન્તઃ; તુલ્યા ભવન્તિ ભવતો નનુ તેન
 કિં વા ? , ભૂત્યાશ્રિતં ય ઈહ નાત્મસમં કરોતિ ॥ ૧૦ ॥
 દૃષ્ઠ્વા ભવન્તમનિમેષવિદ્યોકનીયં, નાન્યત્ર તોષમુપયાતિ જનસ્ય
 ચક્ષુઃ; પીત્વા પયઃ શશિકરદ્યુતિદુગ્ધસિન્ધોઃ, ક્ષારં જલં
 જલનિધેરશિતું ક ઇચ્છેત્ ? ॥ ૧૧ ॥ યઃ શાન્તરાગરુચિભિઃ
 પરમાણુભિસ્ત્વં, નિર્માપિતસ્ત્રિભુવનૈકલલામભૂત ! ; તાવન્ત એવ
 ખલુ તેડ્પ્યણુવઃ પૃથિવ્યાં, યત્તે સમાનમપરં નહિ રૂપમસ્તિ
 ॥ ૧૨ ॥ વક્ત્રં ક્વ તે સુરનરોરગનેત્રહારિ, નિઃશેષનિર્જિત-
 જગત્ત્રિતયોપમાનમ્ ; બિમ્બં કલંકમલિનં કવ નિશાકરસ્ય ? ,
 યદ્વાસરે ભવતિ પાણ્ડુપલાશકલ્પમ્ ॥ ૧૩ ॥ સમ્પૂર્ણમણ્ડલ-
 શશાંકકલાકલાપ-શ્ચબ્રા ગુણાસ્ત્રિભુવનં તવ લંઘયન્તિ; એ
 સંશ્રિતાઃસ્ત્રિજગદ્દીશ્વરનાથમેકં, કસ્તાન્નિવારયતિ સંચરતો યથે-
 ષ્ઠમ્ ? ॥ ૧૪ ॥ ચિત્રં કિમત્ર યદિ તે ત્રિદશાંગનાભિનીર્તિતં
 મનાગપિ મનો ન વિકારમાર્ગમ્ ; કલ્પાન્તકાલમરુતા ચત્રિતા-
 ચલેન, કિં મન્દરાદ્રિશિખરં ચલિતં કદાચિત્ ? ॥ ૧૫ ॥
 નિર્ધૂમવર્તિરપવર્જિતતૈલપૂરઃ, કૃત્સ્નં જગત્ત્રયમિદં પ્રકટીકરૌષિ;
 ગમ્યો ન જાતુ મરેતાં ચલિતાડ્યલાનાં, દીપોડપરસ્ત્વમસિ નાથ !
 જગત્પ્રકાશઃ ॥ ૧૬ ॥ નાસ્તં કદાચિદુપયાસિ ન રાહુગમ્યઃ,
 સ્પટીકરૌષિ સહસા યુગપજજગન્તિ; નામ્ભોધરોદરાનરુદ્ધમહા-

प्रभावः, सूर्यातिशायिमहिमाडसि मुनीन्द्र ! लोके ॥ १७ ॥
 नित्योदयं दक्षितमोडमडान्धकारं, गम्यं न राहुवदनस्य न
 वारिदानाम्; विभ्राजते तव मुष्णामनन्यकान्ति, विद्योतय-
 न्नगदपूर्वशशाङ्गिणम् ॥ १८ ॥ किं शर्वरीषु शशिनाडहि
 विवस्वता व, युष्मन्मुणेन्दुदक्षितेषु तमस्सु नाथ !; निष्पन्न-
 शालिवनशालिनि श्रवलोके, कार्यं क्रियन्नलधरैर्जलभारनम्रैः ?
 ॥ १९ ॥ ज्ञानं यथा त्वयि विभाति कृतावकाशं, नैवं तथा
 हरिहरादिषु नायकेषु; तेजः स्फुरन्मणिषु याति यथा महत्त्वं,
 नैवं तु कायशक्रे किरणकुक्षेऽपि ॥ २० ॥ मन्ये वरं हरि-
 हरादय एव दृष्टा, दृष्टेषु येषु हृदयं त्वयि तोषमेति; किं
 वीक्षितेन लवता लुवि येन नान्यः, कश्चिन्मनो हरति नाथ !
 लवान्तरेऽपि ॥ २१ ॥ स्त्रीणां शतानि शतशो जनयन्ति
 पुत्रान्, नान्या सुतं त्वदुपमं जननी प्रसूता; सर्वा दिशो
 दधति लानि सङ्क्षरश्मिं, प्राग्येव दिगू जनयति स्फुरदंशु-
 ञ्जलम् ॥ २२ ॥ त्वामामनन्ति मुनयः परमं पुमांसमादित्य-
 वर्णममत्रं तमसः पुरस्तात्; त्वामेव सम्यगुपलब्धं जनयन्ति
 मृत्युं, नान्यः शिवः शिवपदस्य मुनीन्द्र ! पन्थाः ॥ २३ ॥
 त्वामव्ययं विमुमयिन्त्यमसंभ्यमाद्यं, प्रह्लाशुमीश्वरमनन्त-
 मनङ्गकेतुम्; योगीश्वरं विदितयोगमनेकमेकं, ज्ञानस्वप्नममलं
 प्रवदन्ति सन्तः ॥ २४ ॥ शुद्धस्त्वमेव विभुधार्यितशुद्धिप्रोधात्,
 त्वं शङ्खरौडसि लुवनत्रयशङ्करत्वात्; धाताऽसि धीर ! शिव-
 मार्गविधेर्विधानात्, व्यक्तं त्वमेव भगवन् ! पुरुषोत्तमोऽसि
 ॥ २५ ॥ तुभ्यं नमस्त्रिलुवनार्तिहराय नाथ !, तुभ्यं नमः
 क्षितितलामलभूषणाय; तुभ्यं नमस्त्रिजगतः परमेश्वराय, तुभ्यं
 नमो जिन ! भवोदधिशोषणाय ॥ २६ ॥ के विस्मयोऽत्र यदि

નામ ગુણૈરશેષૈસ્ત્વં સંશ્રિતો નિરવકાશતયા મુનીશ !, દોષૈ-
રુપાત્તવિવિધાશ્રયન્તતગર્વૈઃ, સ્વપ્નાન્તરેડપિ ન કદાચિદ્દીપ્તિ-
તોડસિ ॥ ૨૭ ॥ ઉચ્ચૈરશોકતરુસંશ્રિતમુન્મયૂખમાભાતિ સ્વપ-
મમલં ભવતો નિતાન્તમ્; સ્પષ્ટોદ્ધસત્કિરણમસ્તતમોવિતાનં,
ગિમ્બં રવેરિવ પયોધરપાર્શ્વવર્તિ ॥ ૨૮ ॥ સિંહાસને મણિ-
મયૂખશિખાવિચિત્રે, વિભ્રાજતે તવ વપુઃ કનકાવદાતમ્; ગિમ્બં
વિચદ્વિલસદ્દંશુલતાવિતાનં, તુંગોદ્યાદ્રિશિરસીવ સહસ્રરશ્મેઃ
॥ ૨૯ ॥ કુંદાવદાતયલયામરચારુશોભં, વિભ્રાજતે તવ વપુઃ
કલધૌતકાન્તમ્; ઉદચ્છશશાંકશુચિનિર્જરવારિધારમુચ્ચૈસ્તટં સુર-
ગિરેરિવ શાતકૌમ્ભમ્ ॥ ૩૦ ॥ છત્રત્રયં તવ વિભાતિ શશાકું-
કાન્તમુચ્ચૈઃ સ્થિતં સ્થગિતભાનુકરપ્રતાપમ્; મુક્તાફલપ્રકર-
ન્નલવિવૃદ્ધશોભ, પ્રખ્યાપયત્રિજગતઃ પરમેશ્વરત્વમ્ ॥ ૩૧ ॥
ઉન્નિદ્રહેમનવપદ્મંજપુંજકાન્તી, પર્યુદ્ધસન્નખમયૂખશિખાભિરામૌ;
પાદૌ પદાનિ તવ યત્ર જિનેન્દ્ર ! ધત્તઃ, પદ્માનિ તત્ર વિબુધા
પરિકલ્પયન્તિ ॥ ૩૨ ॥ ઇત્યં યથા તવ વિભૂતિરભૂજિજનેન્દ્ર !,
ધર્મોપદેશનવિધૌ ન તથા પરસ્ય; યાદૃક્ પ્રભા દિનકૃતઃ પ્રહ-
તાન્ધકારા, તાદૃક્ કુતો ગ્રહગણસ્ય વિકાશિનોડપિ ॥ ૩૩ ॥
શ્ચ્યોતન્મદાવિલવિલોલકપોલમૂલમત્તભ્રમદ્ભ્રમરનાદવિવૃદ્ધકોપમ્;
ઐરાવતાભમિલમુદ્ધતમાપતન્તં, દૃષ્વા ભયં ભવતિ નો
ભવદાશ્રિતાનામ્ ॥ ૩૪ ॥ લિન્નેલકુમ્ભગલદુર્જવલશોણિતાક્રત-
મુક્તાફલપ્રકરભૂષિતભૂમિભાગઃ; ખદ્ધકમઃ કમગતં હરિણાધિ-
પોડપિ, નાકામતિ કમયુગાયલસંશ્રિતં તે ॥ ૩૫ ॥ કલ્પાન્ત-
કાલપવનોદ્ધતવલ્લિકલ્પં, દાવાનલજ્વલિતમુર્જવલમુત્કુલિગમ્;
વિશ્વં જિઘત્સુમિવ સમ્મુખમાપતન્તં, ત્વન્નામકીર્તનજલં
શમયત્યશેષમ્ ॥ ૩૬ ॥ રક્તેક્ષણં સમદ્દકેકિલકંઠનીલં, કોધો-

હતં ક્ષિણિનમુત્કેણમાપતન્તમ્ ; આકામતિ કમચુગેન નિરસ્ત-
 શંક-સ્તવન્નામનાગદમની હૃદિ यस્ય પુંસઃ ॥ ૩૭ ॥ વદગતુરંગ-
 ગજગર્જિતભીમનાદમાજૈ બલં બલવતામપિ ભૂપતીનામ્ ;
 ઉદ્યદિવાકરમયૂખશિખાપવિહ્નં, ત્વત્કીર્તનાત્ તમ ઇવાશુ લિહા-
 મુપૈતિ ॥ ૩૮ ॥ કુન્તાત્રલિન્નગજશોણિતવારિવાહ-વેગાવતારતર-
 ણાતુરયોધભીમે; યુદ્ધે જયં વિજિતદુર્જયજેયપક્ષા-સ્ત્વત્પાદપંક-
 જવનાશ્રયિણો લલન્તે ॥ ૩૯ ॥ અમ્ભોનિઘૌ ક્ષુલિતભીષણુનક-
 ચક-પાઠીનપીડલયદોહબણુવાડવાગ્નો; રજંતરજંશિખરસ્થિતયાન-
 પાત્રા-સ્નાસં વિહાય ભવતઃ સ્મરણાઙ્ વજન્તિ ॥ ૪૦ ॥ ઉદ્ધ-
 ભુતભીષણુજલોદરભારભુગ્નાઃ, શોચ્યાં દશામુપગતાશ્ચ્યુતજીવિ-
 તાશાઃ; ત્વત્પાદપંકજરજોડમૃતદિગ્ધદેહા, મર્ત્યા ભવન્તિ મકર-
 ધ્વજતુલ્યરૂપાઃ ॥ ૪૧ ॥ આપાદકણ્ઠમુરુશંખલવેષ્ટિતાર્જી, ગાઢં
 ગૃહન્નિગડકોટિનિષ્ઠૃષ્ટજંઘાઃ, ત્વન્નામમન્ત્રમાનશં મનુજાઃ સ્મ-
 રન્તાઃ, સઘઃ સ્વયં વિગતબન્ધલયા ભવન્તિ ॥ ૪૨ ॥ મત્ત-
 દ્વિપેન્દ્રમૃગરાજદવાનલાહિ-સંશ્રામવારિધિમહોદરબન્ધનોત્થમ્ ;
 તસ્યાશુ નાશમુપયાતિ ભયં લિયેવ, યસ્તાવકં સ્તવમિમં
 મતિમાનધીતે ॥ ૪૩ ॥ સ્તોત્રસ્ત્રજં તવ જિનેન્દ્ર ! ગુણૈર્નિબદ્ધાં,
 ભક્ત્યા મયા સચિરવર્ણુવિચિત્રપુષ્પામ્ ; ધતે જનો ય ઇહ
 કણ્ઠગતામજસં, તં માનતુંગમવશા સમુપૈતિ લક્ષ્મીઃ ॥૪૪॥ ઇતિ

૯. શ્રીકલ્યાણમંદિર સ્તોત્ર

કલ્યાણમંદિરમુદ્ધરમવધલેહિ, ભીતાલયપ્રદમનિન્દિતમંદ્રિ-
 પક્ષમ્ ; સંસારસાગરનિમજ્જિતશેષજન્તુપોતાયમાનમલિનમ્ય જિને-
 શ્વરસ્ય ॥ ૧ ॥ યસ્ય સ્વયં સુરગુરુર્ગરિમામ્બુરાશેઃ, સ્તોત્રં
 સુવિસ્તૃતમતિર્નઃ વિજુર્વિધાતુમ્ ; તીર્થેશ્વરસ્ય કમઠસ્મયધૂમકેતો-

સ્તસ્યાહમેષ કિલ સંસ્તવનં કરિષ્યે ॥ ૨ ॥ સામાન્યતોઽપિ તવ
 વર્ણયિતું સ્વરૂપમસ્માદૃશાઃ કથમપ્રીશ ! ભવન્ત્યધીશાઃ; ધૃષ્ટો-
 ઽપિ કૌશિકશિશુર્ચદિ વા દિવાન્ધે, સ્વપં પ્રસ્વપયતિ કિં
 કિલ ધર્મરશ્મેઃ ? ॥ ૩ ॥ મોહક્ષયાદ્બુભવન્નપિ નાથ ! મત્યૈર્-
 નૂનં ગુણાન્ ગણયિતું ન તવ ક્ષમેતઃ; કલ્પાન્તવાન્તપયસઃ
 પ્રકટોઽપિ ચસ્માન્મીયેત કેન જલધેર્નનુ રત્નરાશિઃ ? ॥ ૪ ॥
 અબ્યુદ્યતોઽસ્મિ તવ નાથ ! જડશયોઽપિ, કર્તું સ્તવં લસ-
 દસહ્જયગુણાકરસ્ય; ખાલોઽપિ કિં ન નિજખાહુબુગં વિતત્ય,
 વિસ્તીર્ણતાં કથયતિ સ્વધિયાડમ્બુરાશેઃ ? ॥ ૫ ॥ યે યોગિના-
 મપિ ન યાન્તિ ગુણાસ્તવેશ !, વક્તું કથં ભવતિ તેષુ મમ્મ-
 વકાશઃ ?; જાતા તદેવમસમીક્ષિતકારિતેયં, જલ્પન્તિ વા નિજ-
 ગિરા નનુ ષક્ષિણોઽપિ ॥ ૬ ॥ આસ્તામચિન્ત્યમહિમા જિન !
 સંસ્તવસ્તે, નામાપિ પાતિ ભવતો ભવતો જગન્તિ; તીવ્રાત-
 પોપહતપાન્થજનાન્ નિદ્રાધે, પ્રીણાતિ પદ્મસરસઃ સરસોઽનિલોઽપિ
 ॥ ૭ ॥ હૃદ્દર્શિનિ ત્વયિ વિભો ! શિથિલીભવન્તિ, જન્તોઃ
 ક્ષણેન નિમિડા અપિ કર્મજન્ધાઃ; સઘો ભુજકુંભમયા ઈવ
 મધ્યભાગમભ્યાગતે વનશિખણ્ડિનિ ચન્દનસ્ય ॥ ૮ ॥ મુચ્યન્ત
 એવ મનુજાઃ સહસ્રા જિનેન્દ્ર !, સૌદ્રૈરુપદ્રવશત્ત્વયિ વીક્ષિ-
 તોઽપિ; ગોસ્વામિનિ સ્ફુરિતતેજસિ દૃષ્ટમાત્રે, ચોરરિવાશુ પશવઃ
 પ્રપલાયમાનોઃ ॥ ૯ ॥ ત્વં તારકો જિન ! કથં ભવિનાં ? ત
 એવ, ત્વામુદ્ગહન્તિ હૃદયેન યદુત્તરન્તઃ; યદ્વા દતિસ્તસ્તિ
 ચજ્જલમેવ નૂનમન્તર્ગતસ્મ મરુતઃ સ કિલાનુભાવઃ ॥ ૧૦ ॥
 ચસ્મિન્ હરપ્રભતયોઽપિ હૃતપ્રભાવાઃ, સોઽપિ ત્વયા રત્નપતિઃ
 ક્ષપિતઃ ક્ષણેન; વિધ્યાપિતા હૃતભુજઃ પયસાડ્યયેન, પીતાં
 ન કિં તદ્દપિ દુર્ધરવાડયેન ? ॥ ૧૧ ॥ સ્વામિન્નનદ્યગરિમાણ

મપિ પ્રપન્નાસ્ત્વાં જન્તવઃ કથમહો ! હૃદયે દધાનાઃ; જન્મોદ્ધિ
 લઘુ તરન્ત્યતિલાઘવેન ? , ચિન્ત્યો ન હન્ત ! મહતાં યદિ વા
 પ્રભાવઃ ॥ ૧૨ ॥ ક્રોધસ્ત્વયા યદિ વિભો ! પ્રથમં નિરસ્તો;
 દ્વસ્તાસ્તદ્દા બત કથં કિલ કર્મચોરાઃ ? ; પ્લોષત્યમુત્ર યદિ
 વા શિશિરાપિ લોકે, નીલદ્રુમાણિ વિપિનાનિ ન કિં હિમાની ?
 ॥ ૧૩ ॥ ત્વાં યોગિનો જિન ! સદા પરમાત્મસ્વપમન્વેષયન્તિ
 હૃદયામ્બુજકોશદેશે; પૂતસ્ય નિર્મલરુચેર્યદિ વા કિમન્યદક્ષસ્ય
 સમ્ભવિ પદં નનુ કર્ણિકાયાઃ ? ॥ ૧૪ ॥ ધ્યાનાન્નિજનેશ !
 ભવતો ભવિનઃ ક્ષણેન, દેહં વિહાય પરમાત્મદશાં વ્રજન્તિ;
 તીવ્રાનલાદુષલભાવમપાસ્ય લોકે, ચામીકરત્વમચિરાદિવ ધાતુ-
 ભેદાઃ ॥ ૧૫ ॥ અન્તઃ સદૈવ જિન ! યસ્ય વિલાબ્યસે ત્વં,
 ભવ્યૈઃ કથં તદપિ નાશયસે શરીરમ્ ? ; એતત્સ્વસ્વપમથ
 મધ્યવિવર્તિનો હિ, યદ્વિગ્રહં પ્રશમયન્તિ મહાનુભાવાઃ ॥ ૧૬ ॥
 આત્મા મનીષિભિરયં ત્વદ્ભેદબુદ્ધયા, ધ્યાતો જિનેન્દ્ર ! ભવ-
 તીહ ભવત્રભાવઃ; પાનીયમપ્યમૃતમિત્યનુચિન્ત્યમાનં, કિં નામ
 નો વિષવિકારમપાકરોતિ ? ॥ ૧૭ ॥ ત્વામેવ વીતતમસં પરવાદિ-
 નોડપિ, નૂનં વિભો ! હરિહરાદિધિયા પ્રપન્નાઃ; કિં કાચકામ-
 લિભિરીશ ! સિતોડપિ શર્જો, નો ગૃહ્યતે વિવિધવર્ણવિપર્ય-
 યેણ ? ॥ ૧૮ ॥ ધર્મોપદેશસમયે સવિધાનુભાવાદાસ્તાં જનો
 ભવતિ તે તરુરપ્યશોકઃ, અભ્યુર્જતે દિનપતૌ સમહીરુહોડપિ,
 કિં વા વિબોધમુપયાતિ ન જીવલોકઃ ? ॥ ૧૯ ॥ ચિત્રં વિભો !
 કથમવાહ મુખવૃન્તમેવ, વિવક્ષુ પતત્યવિરલા સુરપુષ્પવૃષ્ટિઃ ? ;
 ત્વદ્ગોચરે સુમનસાં યદિ વા મુનીશ !, ગચ્છન્તિ નૂનમધ-
 એવ હિ જન્મનાનિ ॥ ૨૦ ॥ સ્થાને ગભીરહૃદયોદ્ધિસમ્ભવાયાઃ,
 ખીચપ્રતાં તવ ગિરઃ સમુદીરયન્તિ; પીત્વા યતઃ પરમસમ્માદ-

સફળાને, લબ્યા વ્રજન્તિ તરસાડ્યજરામરત્વમ્ ॥ ૨૧ ॥
 સ્વામિન્ ! સુહરમવનમ્ય સમુત્પતન્તો, મન્યે વદન્તિ શુચયઃ
 સુર્યામરૌઘાઃ; યેઽસ્મે નતિં વિદધતે મુનિપુર્જવાય, તે નૂન-
 મૂર્ધ્વગતયઃ ખલુ શુદ્ધભાવાઃ ॥ ૨૨ ॥ શ્યામં ગભીરગિર-
 મુર્જીવલહેમરત્નસિંહાસનસ્થમિહ લબ્યશિખણ્ડિનસ્ત્વામ્; આલો-
 ક્યન્તિ રભસેન નદન્તમુચ્યેશ્ચામીકરાદ્રિશિરસીવ નવામ્બુવાહમ્
 ॥ ૨૩ ॥ ઉદ્ગચ્છતા તવ શિતિદ્યુતિમણ્ડલેન, લુપ્તચ્છદચ્છ-
 વિરશોકતરુર્મભૂવ; સાન્નિધ્યતોઽપિ યદિ વા તવ વીતરાગ !,
 નીરાગતાં વ્રજતિ કેા ન સચેતનોઽપિ ? ॥ ૨૪ ॥ 'ભો ભોઃ !
 પ્રમાદમવધૂય લજધ્વમેનમાગત્ય નિર્વૃત્તિપુરિ પ્રતિ સાર્થ-
 વાહમ્; એતન્નિવેદ્યતિ દેવ ! જગત્રયાય, મન્યે નદન્નભિ-
 નભઃ સુરદુન્દુભિસ્તે ॥ ૨૫ ॥ ઉદ્યોતિતેષુ ભવતા ભુવનેષુ
 નથ !, તારાન્વિતો વિધુરયં વિહતાધિકારઃ; મુક્તાકલાપકલિ-
 તો ધ્વસિતાતપત્રવ્યાબ્જત્ ત્રિધા ધૃતતનુધ્રુવમભ્યુપેતઃ ॥ ૨૬ ॥
 સ્વેન પ્રપૂરિતજગત્રયપિણ્ડિતેન, કાન્તિપ્રતાપયશસામિવ સંસ-
 થેન; માણિક્યહેમરજતપ્રવિનિર્મિતેન, સાલત્રયેષુ ભગવન્ન-
 ભિતો વિભાસિ ॥ ૨૭ ॥ દિવ્યસ્રજે જિન ! નમત્ત્રિદશાપિ-
 પાનામુત્સજ્ય રત્નરચિતાનપિ મૌલિબન્ધાન્; પાદો શ્રયન્તિ
 ભવતો યદિ વા પરત્ર, ત્વત્સંગમે સુમનસો ન રમન્ત એવ
 ॥ ૨૮ ॥ ત્વં નાથ ! જન્મજલધેર્વિપરાડ્મુખોઽપિ, યત્તારય-
 સ્યસુમતો નિજપૃષ્ઠલગ્નાન્; યુક્તાં હિ પાર્થિવનિપસ્ય સતસ્ત-
 વૈવ, ચિત્રં વિભો ! યદસિ કર્મવિપાકશૂન્યઃ ॥ ૨૯ ॥ વિશ્વે-
 શ્વરોઽપિ જનપાલક ! દુર્ગતસ્ત્વં, કિં વાક્ષરપ્રકૃતિરપ્યલિપિ-
 સ્ત્વમીશ !; અજ્ઞાનવત્યપિ સદૈવ કથંચિદેવ, જ્ઞાનં ત્વચિ
 સ્પુરતિ વિશ્વવિકાશહેતુઃ ॥ ૩૦ ॥ પ્રાગભારસમ્ભૂતનભાંસિ

રજાંસિ રોષાદુત્યાપિતાનિ કમઠેન શઠેન યાનિ; છયાપિ
 તૈસ્તવ ન નાથ ! હતા હતાશો, અસ્તસ્તવમીલિરયમેવ પર-
 દુરાત્મા ॥ ૩૧ ॥ યદ્ ગર્જદ્ગિર્જિતધનોઘમદ્બ્રહ્મીમં, બ્રશ્યત્ત-
 ડિન્મુસલમાંસલઘોરધારમ્; દંત્યેન મુક્તામથ દુસ્તરવારિ દદ્ધે,
 તેનૈવ તસ્ય જિન ! દુસ્તરવારિકૃત્યમ્ ॥ ૩૨ ॥ દ્વસ્તોર્ધ્વકેશ-
 વિકૃતાકૃતિમર્ત્યમુણ્ડપ્રાલમ્બભૂદ્ભયદ્વક્ત્રવિનિર્યદ્ગિઃ; પ્રેત-
 વ્રજઃ પ્રતિભવન્તમપીરિતો યઃ, સોડસ્યાભવત્ પ્રતિભવં ભવદુઃખ-
 હેતુઃ ॥ ૩૩ ॥ ધન્યાસ્ત એવ ભુવનાધિપ ! યે ત્રિસન્ધ્યમારા-
 ધયન્તિ વિધિવદ્ વિધુતાન્યકૃત્યાઃ; ભક્ત્યોદ્દેસત્પુલકપદ્મલદેહ-
 દેશા, પાદ્મયં તવ વિભો ! ભુવિ જન્મભાજઃ ॥ ૩૪ ॥
 અસ્મિન્નપારભવવારિનિધૌ મુનીશ !, મન્યે ન મે શ્રવણગોચરતાં
 મતોડસિ; આકર્ણિતે તુ તવ ગોત્રપવિત્રમન્ત્રે, કિં વા વિપ-
 દ્વિષધરી સવિધં સમેતિ ? ॥ ૩૫ ॥ જન્માન્તરેડપિ તવ
 પાદ્યુગં ન દેવ !, મન્યે મયા મહિતમીહિતદાનદક્ષમ્; તેનેહ
 જન્મનિ મુનીશ ! પરાભવનાં, જાતો નિકેતનમહં મથિતા-
 શયાનામ્ ॥ ૩૬ ॥ નૂનં ન મોહિતિમિરાવૃત્તોચ્ચનેન, પૂર્વં
 વિભો ! સકૃદપિ પ્રવિલોકિતોડસિ; મર્માવિધૌ વિધુરયન્તિ હિ
 મામનર્થાઃ; પ્રોઘત્પ્રબન્ધગતયઃ કથમન્યથૈતે ? ॥ ૩૭ ॥
 આકર્ણિતોડપિ મહિતોડપિ નિરીક્ષિતોડપિ, નૂનં ન ચેતસિ
 મયા વિધૃતોડસિ ભક્ત્યા; જાતોડસ્મિ તેન જનબાન્ધવં !
 દુઃખપાત્રં, યસ્માત્ 'ક્રિયાઃ પ્રતિક્ષન્તિ ન ભાવશૂન્યાઃ'
 ॥ ૩૮ ॥ ત્વં નાથ ! દુઃખિજનવત્સલ ! હે શરણ્ય !, કારણ્ય-
 પુણ્યવસતે ! વશિનાં વરેણ્ય !; ભક્ત્યા નતે મયિ મહેશ !
 દયાં વિધાય, દુઃખાકુરોદ્દલનતત્પરતાં વિધેહિ ॥ ૩૯ ॥
 નિઃસંજ્ઞસારશરણું શરણું શરણ્યમાસાદ્ય સાદિતરિપુ પ્રથિતા-

વહાતામ્ ; ત્વત્પાદપદ્મંજમપિ પ્રણિધાનવન્ધ્યો, વધ્યોડસ્મિ ચેહ
ભુવનપાવન ! હા હતોડસ્મિ ॥ ૪૦ ॥ દેવેન્દ્રવન્ધ ! વિદિતા-
ખિલવસ્તુસાર !, સંસારતારક ! વિભો ! ભુવનાધિનાથ !;
ત્રાયસ્વ દેવ ! કરુણાહ્લ ! માં પુનીહિ, સીદન્તમઘ ભયદબ્ય-
સનામ્પુરાશેઃ ॥ ૪૧ ॥ યદ્યસ્તિ નાથ ! ભવદંઘ્રિસરોરુહાણું,
ભકતેઃ કલં કિમપિ સન્તતિસંચિતાયાઃ, તન્મે ત્વદેક-
શરણુસ્ય શરણુય ! ભૂયાઃ, સ્વામી ત્વમેવ ભુવનેડત્ર ભવાન્તરે-
ડપિ ॥ ૪૨ ॥ ઈત્યં સમાહિતધિયો વિધિવન્નિજનેન્દ્ર ! સાન્દ્રોક્ષ-
સત્પુત્રકકંચુકિતાઙ્ગભાગાઃ; ત્વદ્દિગ્ધિમ્બનિર્મલમુખામ્પુજ્યદ્વલક્ષા,
યે સંસ્તવં તવ વિભો ! રચયન્તિ ભવ્યાઃ ॥ ૪૩ ॥ જનનયન-
કુમુદચન્દ્ર !, પ્રભાસ્વરાઃ સ્વર્ગસમ્પદો ભુક્ત્વા; તે વિગલિત-
મલનિચયા, અચિરાન્મોક્ષં પ્રપદન્તે ॥ ૪૪ ॥ ઈતિ ॥

૯. બૃહત્ શાન્તિ સ્તોત્ર

ભો ભો ભવ્યાઃ ! શ્રુણુત વચનં પ્રસ્તુતં સર્વમેતદ્, યે યાત્રાયાં
ત્રિભુવનગુરોરાર્હતા ભક્તિભાજઃ; તેષાં શાન્તિર્ભવતુ ભવતામર્હ-
દ્દાદિપ્રભાવા-દારોગ્યશ્રીધૃતિમતિકરી ક્લેશવિધ્વંસહેતુઃ ॥ ૧ ॥

ભો ભો ભવ્યઘ્નોકાઃ ! ઈહ હિ ભરતૈરાવતવિદેહ-
સમ્ભવાનાં સમસ્તીર્થકૃતાં જન્મન્યાસનપ્રકમ્પાનન્તરમવધિના
વિજ્ઞાય સૌધર્માધિપતિઃ, સુધોષધણ્ડાચાલનાન્તરં સકલસુરા-
સુરેન્દ્રૈઃ સહ સમાગત્ય, સવિનયમર્હંભટ્ટારકં ગૃહીત્વા, ગત્વા
કનકાદ્રિશૃંગે, વિહિતજન્માભિષેકઃ શાન્તિમુદ્ધોષયતિ યથા,
તતોડહં કૃતાનુકારમિતિ કૃત્વા ‘મહાજનો યેન ગતઃ સ

પન્થાઃ' ઇતિ ભગ્યજનૈઃ સહ સમેત્ય, સ્નાત્રપીઠે સ્નાત્રં
વિધાય, શાન્તિમુદ્ધોષયામિ. તત્પૂજ્યાત્રાસ્નાત્રાદિમહોત્સવા-
ન્તરમિતિ કૃત્વા કર્ણં દત્વા નિશમ્યતાં નિશમ્યતાં સ્વાહા.

ૐ પુણ્યાહં પુણ્યાહં પ્રીયન્તાં પ્રીયન્તાં ભગવન્તોડ્ડન્તઃ
સર્વજ્ઞાઃ સર્વદર્શિનશ્ચિત્તોકનાથાશ્ચિત્તોકમહિતાશ્ચિત્તોકપૂજ્યાશ્ચિ-
ત્તોકેશ્વરાશ્ચિત્તોકોદ્યોતકરાઃ

ૐ ઋષભ-અજિત-સમ્ભવ-અભિનન્દન-સુમતિ-પદ્મપ્રભ-
સુપાર્શ્વ-ચન્દ્રપ્રભ-સુવિધિ-શીતલ-શ્રેયાંસ-વાસુપૂજ્ય વિમલ-
અનન્ત-ધર્મ-શાન્તિ-કુન્થુ-અર-મદ્ધિ-મુનિસુપ્રત-નમિ-નેમિ-
પાર્શ્વ-વર્ધમાનાન્તા જિનાઃ શાન્તાઃ શાન્તિકરા ભવન્તુ સ્વાહા.

ૐ મુનયો મુનિપ્રવરા રિપુવિજયદુર્ભિક્ષકાન્તારેષુ દુર્ગ-
માર્ગેષુ રક્ષન્તુ વો નિત્યં સ્વાહા.

ૐ હ્રીં શ્રીં ધૃતિ-મતિ-કીર્તિ-કાન્તિ-બુદ્ધિ-લક્ષ્મી-
મેધા-વિદ્યાસાધન-પ્રવેશ-નિવેશનેષુ સુગૃહીતનામાનો જયન્તુ તે
જિનેન્દ્રાઃ.

ૐ રોહિણી-પ્રજ્ઞપ્તિ-વજ્રશુદ્ધલા-વજ્રાકુશી-અપ્રતિ-
ચક્રા-પુરુષદત્તા-કાલી-મહાકાલી-ગોરી-ગાંધારી-સર્વાશ્વા-મહા-
જ્વાલા-માનવી-વૈરોઘ્યા-અચ્છુતા-માનસી-મહામાનસી ષોડશ
વિદ્યાદેવ્યો રક્ષન્તુ વો નિત્યં સ્વાહા.

ૐ આચાર્યોપાધ્યાયપ્રભૃતિચાતુર્વણ્યસ્ય શ્રીશ્રમણસર્વસ્ય
શાન્તિર્ભવતુ તુષ્ટિર્ભવતુ પુષ્ટિર્ભવતુ.

ૐ અહાશ્વન્દ્ર-સૂર્યાર્જુન-રક-બુધ-બૃહસ્પતિ-શુક્ર-શનૈશ્વર-
રાહુ-કેતુસહિતાઃ સલોકપાલાઃ સોમ-યમ-વરુણ-કુબેર-વાસવા-

ઽઽદિત્ય-સ્કન્દ-વિનાયકોપેતા ચે ચાન્યેડગિ આમ-નગર-ક્ષેત્ર-
દેવતાહયસ્તે સર્વે પ્રીયન્તાં પ્રીયન્તાં, અક્ષીણકોષ-કોષાગારા
નરપતયસ્તે લવન્તુ સ્વાહા.

ૐ પુત્ર-મિત્ર-બ્રાતૃ-કલત્ર-સુહૃત-સ્વજનસમ્બન્ધિ-
બન્ધુવર્ગસહિતાઃ નિત્યં આમોહપ્રમોહકારિણઃ, અસ્મિન્નશ્ચ ભૂમ-
ણ્ડલાયતનનિવાસિસાધુ-સાધ્વી-શ્રાવક-શ્રાવિકાણાં રોગોપસર્ગ-
વ્યાધિ-દુઃખ-દુર્લક્ષ-દૌર્ભનસ્યોપશમનાય શાન્તિર્લવતુ.

ૐ તુષ્ટિ-પુષ્ટિ-ઋદ્ધિ-વૃદ્ધિ માર્ગદ્યોત્સવાઃ. સદા પ્રાદુ-
ર્ભૂતાનિ, પાપાનિ શામ્યન્તુ દુરિતાનિ શત્રવઃ પરાઙ્મુખા
લવન્તુ સ્વાહા. શ્રીમતે શાન્તિનાથાય, નમઃ શાન્તિવિધાયિને;
ત્રૈલોક્યસ્યાકમરાધીશમુકુટાભ્યર્ચિતાઙ્ગયે ॥ ૧ ॥ શાન્તિઃ શાન્તિ-
કરઃ શ્રીમાન્, શાન્તિ દિશતુ મે શુરુઃ; શાન્તિરેવ સદા તેષાં,
યેષાં શાન્તિર્ગૃહે ગૃહે ॥ ૨ ॥ ઉન્મૃષ્ટરિષ્ટ-દુષ્ટઅહગતિ-દુઃસ્વપ્ન-
દુર્નિમિત્તાદિઃ; સમ્પાદિતહિતસમ્પન્નામઅહણું જયતિ શાન્તેઃ
॥ ૩ ॥ શ્રીસંઘજગજ્જનપદ-રાજાધિપ-રાજસન્નિવેશાનામ્;
ગોષ્ઠિકપુરમુખ્યાણાં વ્યાહરણૈર્વ્યાહરેચ્છાન્તિમ્ ॥ ૪ ॥

શ્રીશ્રમણસંઘસ્ય શાન્તિર્લવતુ, શ્રીજનપદાનાં શાન્તિર્લવતુ,
શ્રીરાજાધિપાનાં શાન્તિર્લવતુ, શ્રીરાજસન્નિવેશાનાં શાન્તિ-
ર્લવતુ, શ્રીગોષ્ઠિકાનાં શાન્તિર્લવતુ, શ્રીપૌરમુખ્યાણાં શાન્તિ-
ર્લવતુ, શ્રીપૌરજનસ્ય શાન્તિર્લવતુ, શ્રીબ્રહ્મલોકસ્ય શાન્તિ-
ર્લવતુ, ૐ સ્વાહા, ૐ સ્વાહા, ૐ શ્રીપાર્શ્વનાથાય સ્વાહા.

એષા શાન્તિઃ પ્રતિષ્ઠાયાત્રાસ્નાત્રાધવસાનેષુ શાન્તિકલશં
ગૃહીત્વા કુંકુમચંદનકર્પૂરાગરુધૂપવાસકુસુમાંજલિસમેતઃ, સ્નાત્ર-
ચતુષ્ઠિકાયાં શ્રીસંઘસમેતઃ શુચિશુચિવપુઃ પુષ્પવસ્ત્રચન્દના-

ભરણાલંકૃતઃ પુષ્પમાલાં કણ્ઠે કૃત્વા શાન્તિમુદ્ધોષયિત્વા
શાન્તિપાનીયં મસ્તકે દ્વાતવ્યમિતિ.

નૃત્યન્તિ નૃત્યં મણિપુષ્પવર્ષં, સૃજન્તિ ગાયન્તિ ચ
મંગલાનિ; સ્તોત્રાણિ ગોત્રાણિ પઠન્તિ મંત્રાન્, કલ્યાણભાજે
હિ જિનાલિષેકે ॥ ૧ ॥ શિવમસ્તુ સર્વજગતઃ, પરિહિતનિરતા
ભવન્તુ ભૂતગણા; દોષાઃ પ્રયાન્તુ નાશં, સર્વત્ર સુખી ભવંતુ
લોકાઃ ॥ ૨ ॥ અહં તિથ્યચરમાયા, સિવાદેવી તુમ્હ નયરનિવા-
સિની; અમ્હ સિવં તુમ્હ સિવં, અસિવોવસમં સિવં ભવતુ
સ્વાહા. ॥ ૩ ॥ ઉપસર્ગાઃ ક્ષયં યાન્તિ, છિદ્યન્તે વિપ્લવદ્વયઃ;
મનઃ પ્રસન્નતામેતિ, પૂજ્યમાને જિનેશ્વરે ॥ ૪ ॥ સર્વમંગલ-
માંગલ્યં, સર્વકલ્યાણકારણમ્; પ્રધાનં સર્વધર્માણાં, જૈનં
જયતિ શાસનમ્ ॥ ૫ ॥

॥ ઇતિ નવસ્મરણાનિ ॥

અસજઝાય વિચાર [પ્રવચન સારોદ્ધારાદિના આધારે]

૧-સૂર્યગ્રહણે જઘન્યથી ૧૨ ને ઉત્કૃષ્ટથી ૧૬ પ્રહર, ચંદ્રગ્રહણે જઘન્યથી ૮ ને ઉત્કૃષ્ટથી ૧૨ પ્રહર અસજઝાય, તેટલો ટાઇમ જિન મંદિર-જિનપૂજા તથા વ્યાખ્યાન બંધ. ૨-સૂર્યોદય સૂર્યાસ્ત, મધ્યાહ્ન અને મધ્યરાત્રિની પહેલાની અને પછીની ૨૪-૨૪ મિનિટ એમ ૪૮ મિનિટના ચાર સંધ્યાકાળને વિજયમુહૂર્ત કહેવાય છે. તે ચારે સંધ્યામાં સ્વાધ્યાય ન થાય. ૩-જે નગર કે ગામમાં ઇંદની માફક જેટલા દિવસ પશુવધ થાય તેટલા દિવસ અસ્વાધ્યાય. ૪-માંસ કે લોહિતો વરસાદ પડે તો એક અહોરાત્ર, અને ૫-મહિકાદિ-ધૂમસાદિ વરસે ત્યાં સુધી અસજઝાય. તેટલો ટાઇમ પડિલેહણાદિ-હલન ચલનાદિ કાંઈ પણ ક્રિયા ન થાય ૬-ચૈત્ર શુ. ૧૫, અષાઢ શુ. ૧૫, આસો શુ. ૧૫, અને કાર્તિક શુ. ૧૫ સુધીના ચાર મહાન્ ઓચ્છવો જે દેશમાં જે જે કાળે પ્રવર્તે તેટલા કાળ ઉપરાંત તે પછીનો પડવો પણ અસજઝાય. ૭-રાજયુદ્ધ-મલ્લયુદ્ધ-ગામયુદ્ધ તેમજ મ્લેચ્છાદિકના ભયથી ઉપજેલ અસ્વસ્થતાદિ જેટલો કાળ પ્રવર્તે તે ઉપરાંત એક દિવસ અસજઝાય. ૮-રાજા, ગ્રામસ્વામી કે દંડિકાદિના મૃત્યુ પછી નવો રાજા આદિ ન સ્થપાય ત્યાં સુધી અસજઝાય. ૯-મત્સ્યાદિ પંચેન્દ્રિયનું કલેવર ૬૦ હાથ સુધીમાં હોય અને વચ્ચે રાજમાર્ગ ન હોય તો ત્રણ પ્રહર અસજઝાય. ૧૦-ઉંદર આદિનું બિલાડી આદિથી મરણ થાય તો ૮ પ્રહર, ૧૧-૬૦ હાથમાં ઇંડુ ફૂટે તો ત્રણ પ્રહર અને પડે પણ ફૂટે નહિ તો ઇંડુ ન લઈ જાય ત્યાં સુધી તથા ઇંડુ વસ્ત્ર ઉપર ફૂટે તો તે વસ્ત્ર ૬૦ હાથની અંદર ધોવે તો અસજઝાય. ૧૨-હાથણી પ્રસવે ૩ પ્રહર, ગાય આદિ પ્રસવે તો જરા લટકે ત્યાં સુધી અને જરા પડ્યા પછી ૩ પ્રહર અસજઝાય. ૧૩-માણસનું ચામડું-લોહી-માંસ ૧૦૦ હાથની અંદર હોય તો એક અહોરાત્ર, સ્ત્રીને આશ્રીને ઋતુના ૩ દિન, પુત્ર જન્મે ૭ દિન, પુત્રીજન્મે ૮ દિન ૧૪-આસો તથા ચૈત્ર શુ. ૫ ના અપોરના આરથી વ. ૧ સુધી, ૧૫-ત્રણ ચોમાસીનાં પ્રતિક્રમણથી વ. ૧ સુધીના ૨૧ દિનની અસજઝાય. ૧૬-પક્ષી પ્રતિક્રમણ બાદ તે રાત્રે, તથા ૧૭-ધરતીકંપ થાય તો આઠ પ્રહર અસજઝાય.

શ્રી શ્રાદ્ધપ્રતિક્રમણસૂત્ર યાને વાંદિતુસૂત્રનો અનુવાદ.

નં. ૫૫૫ ના ઊંચા ઝલેજ ટકાઉ અને સફેદ કાગળો ઉપર શ્રી અર્થદીપિકા ટીકાના આધારે [અનેક હસ્તલિખિત પ્રતોના શુદ્ધ પાઠો મેળવીને] તલસ્પર્શી થયેલું શ્રી વાંદિતુસૂત્રનું ભાષાંતર પૂર ઝડપે છપાઈ રહ્યું છે. આગળ છપાયેલા અનુવાદમાંની હજારો ભૂલો સુધારીને આ શુદ્ધ અનુવાદ તૈયાર થઈ રહેલ છે. વિશેષાર્થ-સ્પષ્ટીકરણ-ફૂટનોટો વિ. સહિત આ ગ્રંથ ઘણા ખર્ચે તૈયાર થતો હોવા છતાં દાતાઓની નોંધપાત્ર સહાયના યોગે શ્રાવકોને નિત્ય ઉપયોગી એવો આ અનુપમ ગ્રંથ દોઢ રતલી પુંઠાના પાકી છીંટના આકર્ષક બાઈંગમાં કાઢીને ૮ પેજ લગભગ ૭૦ ફરમાનો દળદાર હોવા છતાં માત્ર રૂ. ૧૦-૦-૦ રાખેલ છે. નકલો મર્યાદિત હોવાથી વખતસર ગ્રાહક થવા વિનંતિ છે.

શ્રી જયકુમાર અને શ્રી વિજયકુમારનું આદર્શ ચરિત્ર.

સમ્યક્ત્વની દૃઢતા વિષેનું શ્રી વાંદિતુસૂત્રની ટીકામાંના આ ચરિત્રનો અનુવાદ ઉ. શ્રી ધર્મવિ. મ. એ સં. ૨૦૦૫માં બહાર પાડેલ શ્રી વાંદિતુસૂત્રના અનુવાદમાં કરેલ છે. વિક્ષાન વાચકવરો આ પુસ્તિકામાંના શ્લોકો શ્લોકના અનુવાદને પૂ. ધર્મવિ. મ. એ કરેલ તે અનુવાદ સાથે મેળવી જોશે, તો આશા છે કે-આ ૪૭૩ શ્લોકના દૃષ્ટાંતના જ તે અનુવાદમાં ઉ. શ્રીના પ્રાયઃ સેંકડો ઉપરાંત વિપરીત અર્થો, હજારથી વધુ અસંબંધ રચણો, અને અધુરો અનુવાદ ખ્યાલમાં આવ્યા વિના રહેશે નહિ. તુર્ત વસાવી સંતોષ પામો. કિં. રૂ. ૧-૪-૦